

Slobodan Milošević - Moje pravda, část 1.

Integrální text projevu před “Mezinárodním trestním tribunálem“ v Haagu ve dnech 31. srpna a 1. září 2004

5.12.2009

Úvod

Text, který uveřejňujeme je francouzským překladem zahajovacího projevu Slobodana Miloševiče před Mezinárodním trestním tribunálem pro bývalou Jugoslávii (ICTY) v Haagu v srbském jazyce a stenografovaného při slyšení ve dnech 31. srpna a 1. září 2004. Tento projev byl úvodem k obhajobě ex-prezidenta Jugoslávie a byl soudem časově omezen, po dvou letech věnovaných jeho obviňování

Projev v srbském jazyce byl uváděn pro-Miloševičovou televizní společností Sloboda a publikován v bělehradských novinách Novosti z 11. září 2004. Text simultánního ústního překladu během slyšení je tedy nutně poněkud přibližný a figuruje v angličtině na internetových stránkách tribunálu. Srbský přednes a přesnější francouzský překlad projevu respektovaly jazykový styl projevu. Slobodan Miloševič improvizoval svůj projev podle svých poznámek a dokumentů, aniž by měl připraven psaný text.

Odmítnutí uznat legitimitu instance, která ho má soudit, nebyla pro bývalého prezidenta pouze otázkou principu. Vždy to zdůrazňoval až do konkrétních detailů. Proto se také na předsedajícího soudu neobracel jinak, než že ho oslovoval vlastním jménem. Včera to byl „pan May“, dnes je to „pan Robinson“. Co se týče prokurátora a jeho spolupracovníků, ty označuje vágní kolektivní formulí „odpůrčí strana“ nebo „protější strana“, aby zdůraznil, že jsou pouze anonymní sluhové obžaloby, která byla zosnována jinde a jinými a vycházející více z politiky, než ze spravedlnosti.

Tento muž je obviněn z nejhorších zločinů, jaké si lze představit. Média prezentovala jeho vystoupení před soudem jako „proces století“, ale postupně ustoupila od jeho komentování nepochybně v rozpacích nad slabými důkazy obžaloby a vzhledem k silně dokumentované rozhodnosti obžalovaného. Zcela přešly mlčením toto důležité resumé jeho verze faktů.

Nám se jevilo jako elementárně spravedlivé prolomit toto mlčení a uvést ve veřejnou známost, co chtěl říci Slobodan Miloševič. Publikace tohoto textu neimplikuje nijak zaujetí pozice naší asociací, pokud by to nebylo odmítnutí ustoupit před konformismem oficiálních verzí a požadavku práva na informaci, podmínku naší svobody úsudku.

Francouzský překlad srbského textu napsal Gaby Rousseau. Titul knihy byl zvolen námi, podtitulky a poznámky na konci stránky jsou naší redakce. Je možné, že jména některých anglosaských autorů nejsou správně pravopisně uvedena, protože jsou prepisem fonetického znění. Naším čtenářům se za to omlouváme.

Louis Dalmas, předseda asociace „Pravda a spravedlnost“

První den, 31. srpna 2004

Začátek stání v 9, 02 hodin

Soudce Patrick Robinson: Pane Miloševiči, můžete zahájit svůj úvodní projev.

Slobodan Milošević: Pane Robinsone, pro můj zahajovací projev budu potřebovat dnešní a zítřejší den. Zdůrazňuji, že obžaloba disponovala třemi dny a doufám proto, že budete tak laskavý a umožníte mi disponovat dneškem a zítřkem. Mohu začít?

Patrick Robinson : Pane Miloševići, toto je potřetí co pronášíte zahajovací projev v odpověď na zahájení obžaloby, potom - co se týkalo části vztahující se ke Kosovu - jste rovněž disponoval osmi hodinami, to jest dvěma dny. Rovněž jako odpověď na zahájení stranou obžaloby, týkající se bosenské a chorvatské části – jste disponoval třemi a půl hodinami. Jedna se tedy o vaše třetí vystoupení. Pokračujte, prosím.

Slobodan Milošević: Pane Robinsone, vy jste sám prohlásil, že mám právo učinit současné prohlášení a zahajovací projev. V důsledku toho soudím, že si toho musíte být vědom a vzít v úvahu můj požadavek dodatečného času.

Patrick Robinson: Račte pokračovat, pane Miloševići.

Slobodan Milošević: Děkuji, pane Robinsone. V mezinárodním veřejném mínění se již dlouho a s politickými záměry, vytvořil falešný, deformovaný obraz událostí proběhlých na území bývalé Jugoslávie. Tato obvinění představují přístup, který se uchyluje bez skrupulí ke lžím, k perversi práva, zhroucení morálky a zcela neodpovědnému přepisování historie.

Bylo učiněno vše pro to, aby ti, kteří jsou skutečnými viníky tragických událostí, byli zbaveni vší odpovědnosti. A aby interpretace těchto událostí vedla k rozsudkům a mylným závěrům o povaze a kontextu války proti Jugoslávii.

Existuje základní historický fakt, od kterého musí začít celá interpretace událostí a který je začátkem všeho, co se událo na půdě Jugoslávie, která sama vznikla ze státu Srbsko, která byla jediným spojencem demokratického světa v této oblasti v průběhu posledních dvou století. Je nepopíratelné, že tento základní historický fakt zanechá svou stopu v evropské historii i epoše, která přijde.

Byl zničen multietnický, multikulturní, multikonfesní stát, který měl mezinárodní historickou a právní legitimitu. Pro to, aby na jeho území – pod diktátem Německa a Vatikánu, podporovaný Spojenými státy a Evropskou unií – byly vytvořeny ministáty národnostně čisté.

Byl zničen stát uznávaný všemi světovými mezinárodními organizacemi – počínaje Poštovní unií (1874), přes Společnost národů, Mezinárodní organizaci práce, Spojené národy, Mezinárodní měnový fond a další specializované agencie OSN, až po Organizaci pro bezpečnost a spolupráci v Evropě.

Kdo byl původcem katastrofy – destrukce suverénního státu? Co, podle principů Norimberského procesu, tvoří největší mezinárodní zločin – zločin proti míru? Kdo byl původcem války, při níž byly zavražděny desítky tisíc civilistů, zmrzačeny stovky tisíc osob, pronásledováno a vyhnáno víc než milion lidí, především Srbů, zatímco materiální škody se zvedají k desítkám miliard dolarů? A to nehovořím o ekologické katastrofě...

Mezinárodní veřejné mínění si bude muset uvědomit pravdu. Problém odpovědnosti je tím závažnější, že nebyl zničen pouze stát. Byl zničen právní systém Spojených národů, na kterém spočívala světová civilizace.

Nikdy, v průběhu historie, nebylo zmizení státu dílem náhody.

Oficiální rétorika týkající se událostí na území Jugoslávie od začátku krize dodnes, která byla převzata tímto, tak zvaným mezinárodním soudem, padá do vody před krutými fakty.

Problém je v tom, že se Jugoslávie nerozpadla jakoby kouzlem, jak se to pokoušel vysvětlit pan Robert Badinter, který se uchýlil k jakési právní metafyzice. Nýbrž tento stát byl zničen programově, násilným způsobem a ve válce, která pokračovala a při níž byla spáchána série válečných zločinů.

Renomovaný americký teoretik Stephen John Steedman uvedl se znalostí věci v revue Foreign Affairs v r. 1993, že na začátku války (cituji): „... neexistovalo ani Slovinsko, ani jiný stát. Existoval pouze jediný stát a to Jugoslávie, v jehož čele stál, v této fázi krajně kritické, reprezentant Chorvatska Stjepan Mesič; předseda vlády Ante Markovič, také z Chorvatska, stejně jako ministr zahraničních věcí Budimír Lončar. V celém vrchním vojenském velení pouze dva z 16 hlavních generálů byli Srbové, většina z nich byli Chorvaté, Slovinci nebo příslušníci jiných národností.

Tento stát disponoval silnou a dobře organizovanou vojenskou mocí, která byla s to kontrolovat každý konflikt a zabránit katastrofě. Avšak tato moc přenechala terén polovojenským formacím, pašerákům zbraní, kriminálíkům, narkomafii, pokud máme na mysli proces v Kosovu.

Ale tato moc postupovala koordinovaným způsobem s Evropskou unií, zvláště s Německem a Vatikánem.

Evropská unie vyžadovala, aby legitimní armáda byla uzavřena v kasárnách a zdržela se jakékoliv akce. Šlo o dosažení toho, aby se armáda dobrovolně stala vězenkyní ve vlastní zemi, což logicky otevíralo možnosti aktivity polovojenským silám usilujícím o odtržení. A vojenské akce začaly od odtržení Slovinska v roce 1991, odtržení, které bylo provázeno vojenskými operacemi.

Začátky konfliktu

V červnu 1991 slovinské polovojenské síly bez jakéhokoliv důvodu zrádně zavraždily vojáky jugoslávské armády, kteří střežili hranici s Itálií a Maďarskem a převzaly její kontrolu. Z hlediska ústavy Jugoslávie, Charty OSN a všeobecných právních principů uznávaných civilizovanými národy se jednalo o školní případ povstání proti státu, což opravňovalo tento stát učinit všechna nezbytná opatření k obnově míru. V souladu s instrukcemi jugoslávského předsedy vlády Ante Markoviče, velitel V. armády Slovinců Konrád Kolšek informoval vládu Slovinska, že jugoslávská armáda převezme kontrolu hranic, čímž bude plnit své poslání.

Slovinská vláda, místo, aby v klidu umožnila uskutečnit opatření jugoslávských úřadů, vyhlásila svou nedůvěru a odhodlání vzdorovat silou, což také učinila. Uvedla do pohybu své polovojenské jednotky, které tehdy čítaly 36 000 ilegálně vyzbrojených bojovníků.

Slovinsko přešlo do ofenzivy. Celá svět věděl, že jugoslávská armáda, vycvičená v duchu bratrství a jednoty, nebude na Slovinci, které považovala za spoluobčany, střílet. Také vražda vojáků jugoslávské armády byla pro ně obyčejným, předem připraveným zločinem a nikoliv aktem války.

Byla spáchány strašné zločiny, nešetřící dokonce ani vojenské nemocnice. Tři reprezentanti Evropské unie (trojka) se dostavili na místo a popsali dramatickou situaci, kterou viděli. Seznam zločinů je dlouhý a existuje filmový materiál o zločinech spáchaných slovinskými polovojenskými silami, který byl pořízen jistou rakouskou společností.

Vzhledem k tomu, jaký čas mi byl poskytnut, nebo spíše neposkytnut, nemám možnost předvést nyní tento film, ale použiji prohlášení specifických svědků, abych to potvrdil.

Evropský parlament přijal 10. července 1991 rezoluci odsuzující – nikoli povstaleckou stranu, nikoli secesionisty, ale legální armádu Jugoslávie. Byla provedena záměna zločinců za oběti, která byla zásadně podpořena americkými a evropskými médii, přičemž ty druhé se daly do služeb války a staly

se jejím nástrojem. Na to kladu důraz, protože převrácení skutečností se od té doby stalo široce užívanou metodou v pozdějším procesu destrukce země.

V Chorvatsku začaly zločiny proti Srbům dokonce ještě před tím. Před vyhlášením odtržení. Se stejnými metodami, ve stejných oblastech, kde začala genocida srbského lidu spáchaná v roce 1941 ustašovskými jednotkami, v lůně tak zvaného „Nezávislého státu Chorvatska.“

Dva mezinárodní experti, kteří studovali genocidy, k nimž došlo v různých obdobích a v různých místech světa – např. Leo Cooper, Peter Drost, Ted Gerts, Louis Horowitz, Georgie Cram a jiní – došli k závěru, že ke genocidě některého národa může dojít pouze jednou a že každý pozdější pokus o další genocidu se změní v občanskou válku. Tato teze našla své potvrzení v Chorvatsku. Genocida Srbů v Chorvatsku v roce 1941 začala vytvářením seznamů a předvoláváním skupin obyvatel „za účelem upřesnění evidence obyvatelstva,“ ale namísto toho byli Srbové zabíjeni na místě nebo odvlékáni do táborů.

Tentokrát, v odpověď na podobná předvolání ke stejným procedurám, odpověděli odporem, cítíce se být manipulováni politiky, kteří potom, co v předvečer hlásali ideály bratrství a jednoty, vyzývali k válce ve jménu ideálů nacionalistických.

Dost dlouho před odtržením v roce 1991, se po Chorvatsku pohybovaly ozbrojené skupiny. Údajné skupiny dobrovolníků Národní bezpečnosti jednaly v rámci strany HZD (Hrvatska demokratska zajednica – Chorvatská demokratická společnost, pozn. red.) pod různými názvy (Zebra, Černá legie, Vlci z Vukovaru, atd.).

28. května v Záhřebu byla organizována vojenská přehlídka - tj. měsíc před odtržením -, kde byla předvedena výzbroj pocházející především z Německa. Šlo o psychologickou přípravu k tomu, co mělo následovat. Chorvatské polovojenské skupiny byly v té době přepraveny do Bosny, protože prezident Tudjman vyhlásil restauraci Chorvatska až po řeku Drinu. V důsledku rozhodnutí o stažení jugoslávské armády ze Slovinska a Chorvatska 18. července 1991, se ozbrojené akce polovojenských sil v Chorvatsku změnily ve frontovou válku. Od 20. července 1991 do 9. srpna, bylo zaznamenáno 75 útoků proti jednotkám jugoslávské armády, 23 útoků proti kasárnám a 13 proti leteckým silám, vedeným díky sofistikované výzbroji pocházející z arsenálu NATO. Domy Srbů byly vypalovány a individuální akce proti Srbům dostaly formu masové likvidace.

Patrick Robinson: Pane Miloševići, překladatelé vás žádají, abyste zpomalil, nemohou sledovat.

Slobodan Milošević: Dobrá. V kukuřičném poli blízko vesnice Jankovac bylo 65 Srbů podřezáno. Všichni byli identifikováni.

Ve vesnici Svinjarevo 25 osob bylo zabito. Celé vesnice byly devastovány v kraji Papuk a Slunj. Vůči srbskému lidu byla nejširší metodou teroru forma násilného vyhánění, což potvrzuje úzký vztah mezi událostmi v r. 1941 a 1991. Tato akce nabyla vrcholu v západním Slavoniji brzy po volebním vítězství strany HDZ, což se projevilo psychózou strachu, který podněcoval populaci k útěku.

Různé metody byly užívány k terorizování srbských dětí ve školách, vyzývání Srbů k dostavení se na policejní stanici, zabavování telefonu, masové propouštění z práce, zaminování jejich domů. Krizový štáb situovaný v Slavonska Požega 29.10.1991 rozhodl vyhnat Srby z 24 vesnic, z nich to byly Oblakovac, Orijava, Slatina a jiné. A to ve lhůtě 48 hodin. Rozkaz byl vysílán rozhlasem a zveřejněn tiskem. Ti, kteří odmítli uposlechnout byli odvečeni do táborů, což vyvolalo první velký exodus Srbů z prostoru Podravska Slatina a Daruvar. Od července 1991 do srpna 1992 bylo 193 vesnic etnicky vyčištěno od svých srbských obyvatel. Nevyvratitelné dokumenty na toto téma byly předány Evropské unii.

Vojenské akce se potom přenesly na území Bosny a Hercegoviny. Ideologické základy byly položeny od 70. let publikací „Islámské deklaráce“ od Aliji Izetbegoviče jako tajného politického programu. Potom v r. 1984 byla uveřejněna práce téhož autora pod titulkem „Islám mezi Východem a Západem“. V r. 1990 byla znovu otištěna Islámská deklaráce. Je známo, že se tam nalézá tato věta: „Nemůže být míru mezi vyznáním muslimským a jinými“, kterou nalézáme opět v různých pasážích této knihy.

Během zasedání parlamentu Bosny a Hercegoviny dne 21. prosince 1991, Izetbegovič prohlásil: „Pro samostatnou Bosnu a Hercegovinu jsem ochoten obětovat mír“. V souladu s principy Islámské deklaráce byla provedena masivní mobilizace a byla zahájena občanská válka s bohatou finanční podporou Saudské Arábie, Iránu a jiných islámských zemí. Potom přišel velký počet mudžahidů.

Během 6. vrcholného setkání představitelů Organizace islámské konference, která proběhla od 9. do 12. prosince 1991, tedy před vypuknutím války a před tím, než byla Bosna a Hercegovina uznána, byla poskytnuta plná podpora islámským souvěrcům v Bosně a jejich boji za dosažení teritoriální integrity a to i přes skutečnost, že ani dnes Bosna a Hercegovina nedisponuje většinou islámské populace. Tato schůzka na nejvyšší úrovni, nejenže poskytla bohatou finanční podporu, ale také pozdravila Aliju Izetbegoviče.

Bosna a Hercegovina byla jedním z hlavních témat mimořádné ministerské schůzky této organizace v Džedjahu 1. a 2. prosince 1992. Ministři se tentokrát zabývali situací obou srbských oblastí - Kosovo a Rašky, jak ji nazývají Sandžak. První „svatí válečníci“ (mudžahedíni) přišli z Afghánistánu, Libanonu, Maroka a Pákistánu, vybaveni výzbrojí, kterou CIA dodala rebelům v Afghánistánu. 400 členů Hizbollahu přišlo do Sarajeva jako vojenští instruktoři. Podle tradice, která se datuje od druhé světové války, od účasti jejich jednotek v ozbrojených silách nacistického Německa, které bojovaly proti koalici demokratických zemí, ku kterým patřila i Jugoslávie té doby, oba vedoucí vzbouřeneckých polovojenských sil Tudjman a Izetbegovič, podepsali v Záhřebu smlouvu předvídací mimo jiné, že ozbrojené síly sboru obrany Chorvatska budou součástí ozbrojených sil republiky Bosna a Hercegovina. Z toho vyplynulo vyhánění Srbů z oblastí kontrolovaných islámskými silami. Desítky tisíc Srbů byly takto vyhnány z Mostaru, 2500 z Goražde, atd. Jako v Chorvatsku, američtí důstojníci tak zvaně v důchodu, byli posláni do Bosny a Hercegoviny - jako instruktoři chorvatsko-islámské armády.

Vojenské operace pokračovaly ve svých pohybech a přemísťovaly se ze severu k jihu předtím, než konečně dosáhly území Srbska, to jest Kosova. Použit postup, podle kterého bylo programováno rozbití Jugoslávie a válka proti Jugoslávii, jejíž poslední fází je Kosovo – byl velmi jednoduchý. Podporu tvořily polovojenské síly rebelů, kriminálních živlů a teroristé, jakož i narkomafie Kosova. Obviňují i JNA (Lidová armáda Jugoslávie), která v té době byla legitimní silou Slovinska a Chorvatska, a později, během Federální republiky, byla použita proti jugoslávské armádě.

V průběhu otevřené agrese proti zbytku Jugoslávie, tj. proti Srbsku a Černé Hoře, byly svrženy desítky tisíc tun bomb a projektilů s ochuzeným uranem jakož i s jedy do té doby neznámými. Jak konstatovali mezinárodní experti, při agresi proti Jugoslávii spáchané v roce 1999 ze strany NATO bylo svrženo pět až šestkrát více toxických substancí než na Hirošimu

Účast Západu a především Německa a Vatikánu, byla manifestační od začátku války. Známy americký teoretik Donald Horowitz demonstroval argumentovaným způsobem, že mezinárodní a etnické konflikty se mění v nejbrutálnější typ války, když jedna z obou stran, nebo obě, obdrží mezinárodní podporu. To je právě to, k čemu došlo na území Jugoslávie. Válka v této oblasti navazovala na synchronizovanou akci odtrženeckých a cizích sil, které se masivně zúčastnily v Jugoslávii během přípravy rozpoutání masakrů. Ustašovští a nacističtí extrémisté, muslimští fundamentalisté a albánští teroristé hráli v existujícím napětí roli detonátorů konfliktů, zatímco cizí

síly v začáteční fázi jednaly mezi kulisami, zásobovaly secesionisty zbraněmi a penězi a infiltrovaly do země záškodníky.

Konečná desintegrace Jugoslávie byla završena institucionálním podvodem. Ve finálním aktu Helsinské smlouvy se evropské země a Spojené státy zavázaly, že budou respektovat teritoriální integritu všech signatářských států. V souladu s tímto principem se měly zříci každé akce směřující proti integritě teritoriální, nezávislosti politické a jednotě každé signatářské země.

Tyto principy byly slavnostně potvrzeny v Paříži v r. 1990, během podpisu Pařížské deklarace. Pouze rok po tomto datu se na politické scéně otevřeně objevila Evropská unie jako hrot kopí při destrukci Jugoslávie.

V Brioni 7. července byla podepsána deklarace o mírovém řešení konfliktů mezi federálními jednotkami Socialistické republiky Jugoslávie. Podle této dohody se Evropská unie zavázala, při hledání trvalého mírového řešení krize mezi federálními jednotkami, respektovat teritoriální integritu Jugoslávie, od níž obdržela mandát prostředníka, protože jednotná Jugoslávie byla subjektem mezinárodního práva právně chráněným. V historii civilizovaného světa procedura prostřednictvím vyplývá z diagnostiky příčin uvažovaného konfliktu a vytváří různé varianty možného řešení a naznačuje ústupky, které mohou být vzaty v úvahu. Místo toho lord Carrington, během mimořádné schůze při konferenci o Jugoslávii 18. října 1991, vyhlásil formou ultimáta zmizení Jugoslávie jako státu a jako objektu mezinárodního práva. Bez alternativy a při přetvoření Jugoslávie na model vytvořený Hitlerem v r. 1941. Nacistické hodnoty měly navrch. Právo rozbít stát a provést odtržení dostalo primát ve vztahu k ochraně země a právu podpořit členský stát Spojených národů.

Je paradoxem, že právo vzbouřit se proti státu je popíráno v jejich vlastních zemích - Angličany vůči Irům, Španěly vůči Baskům, Francouzi vůči Korsičanům, atd.

A není nevhodné připomenout, že v době, kdy srbsští bojovníci bojovali v druhé světové válce po boku spojeneckých sil, vojska tak zvaného Nezávislého státu Chorvatska, jakož i další jednotky z Bosny, bojovaly na četných frontách v lůně nacistických sil. V té době slavná divize Handžár z Bosny byla poslána v rámci vyhlazovacích nacistických sil do Francie, kde prováděla excesy dobře známé.

Vraťme se k dokumentu zpracovanému lordem Carringtonem, který představoval první poškození Jugoslávie jako subjektu mezinárodního práva. Jednalo se o první podvod. Pozdější jednání se proměnila ve frašku. Održenecké republiky byly uznány pod silným tlakem Německa a Vatikánu na úkor elementárních principů mezinárodního práva, praxe Spojených národů a hlavní světové velmoci - Spojených států amerických. Vskutku, podle deklarace Smithson ze 7. ledna 1932, Spojené státy se zavázaly neuznat stát, který vzešel z násilných změn. Tento princip se stal nejdříve regionálním pravidlem pro státy americké, potom principem mezinárodního práva. Amerika tedy při této příležitosti popřela své vlastní právo. Od měsíce července 1991, před začátkem války, německý ministr zahraničí Genscher požadoval okamžité uznání Chorvatska a Slovinska. Paralelní akce byla vedena Vatikánem. Podle informací velvyslance Spojených států při Svaté stolici Thomase Milady, Vatikán podnikl od léta 1991 akci bez historického precedentu svým postavením se do čela procesu, který měl dosáhnout uznání održeneckých republik. V srpnu 1991 papež Jan Pavel II. poslal do Jugoslávie Mgr. Taurana, který po svém návratu podal zprávu označující Srbsko za indiskutabilního agresora.

Jednalo se znovu ještě jednou o převrácení názorů, o hanebnou lež a pokrytectví. Tentokrát ze strany duchovního šéfa. Agrese proti vlastní zemi - to byla konstrukce, která se mohla zrodit jen v rámci projektu zcela ovlivněného zlým úmyslem. Ale tisk tuto tezi přijal. Podle Miladiho fungovala perfektní koordinace mezi Německem a Vatikánem. Genscher se objevil ve Vatikánu v polovině prosince 1991 a při svém návratu 19. prosince oznámil, že Německo uzná Chorvatsko a Slovinsko

bez ohledu na pozici ostatních zemí. Stalo se tak 23. prosince a Vatikán tak učinil 13. ledna 1992. Německo a Vatikán měly na této záležitosti vlastní geostrategické a historické zájmy. Během let pracovaly na destrukci Jugoslávie. Jednoznačně to bylo ilustrováno Helmutem Kohlem v článku uveřejněném ve slavné revui *Politique internationale* (1994 -1995, č. 66), kde ujišťoval, že historie Jugoslávie, současná i minulá, tvoří neoddělitelný celek.

Rozhodující období nastalo s příchodem Kinkela do čela německé bezpečnostní služby, který vytvořil úzké vztahy s ustašovskou emigrací. Hlavní osobnosti, které působily v Jugoslávii k destrukci státu byly, podle studie dobře známého německého analytika Ericha Schmidta-Eenbooma: Josip Malovic, Josip Bojkovac, Franjo Tudjman a nynější chorvatský prezident Stjepan Mesič.

Mesič potvrdil svou roli, když ve slovinské televizi prohlásil, že si přál předat ideu destrukce Jugoslávie „těm, kteří mají největší vliv na její osud - Genscher a papež“, před tím, než připojil, „že potkal Genschera třikrát. Je to on, který mu umožnil kontaktovat Svatou Stolicí. Papež a Genscher byli zajedno při myšlence totální destrukce Jugoslávie.“ Následovalo uznání Chorvatska a Slovinska ostatními členy Evropské unie v lednu 1992, potom Bosny a Hercegoviny 16. dubna 1992. Ve stejný den útoku Hitlera na Jugoslávii v r. 1941.

Federální jednotky jsou uznány, jak stanoví každý specifický uznávací zákon, v hranicích mezinárodně uznaných. Tak zní texty. Nikdy v mezinárodní smlouvě, nebyly administrativní hranice uznány jako mezinárodní. Nejsou a nebyly vnitřní dokumenty týkající se vnitřních hranic. Co je nejdůležitější v této záležitosti je skutečnost, že uznání je jednostranným politickým aktem, zatímco problém delimitace hranic je komplexním právním aktem zahrnujícím několik etap. Byly tedy uznány fiktivní státy a nikoli státy skutečné. Uznané jednotky nepoživají elementárních podmínek, umožňujících zformování státu. Podle práva jednotný přístup vyžaduje legitimitu státního aparátu, stabilitu politických a soudních struktur, monopol moci a plnou kontrolu užití síly. A co je nejdůležitější. Stát musí projevovat schopnost a vůli plnit své mezinárodní závazky a zajišťovat vnitřní bezpečnost. Nic z toho v okamžiku uznání neexistovalo. Tak to bylo realizováno v tehdejší době krvavé občanské války. A tak to také zůstane jako jediný, zcela negativní, případ v moderní historii.

Omyl uznání

V mezinárodně právní komunitě uznání povstaleckých sil vyvolalo pobouření a odsouzení. Ale také v jiných kruzích. Šéf civilního sektoru UNPROFOR Cedric Thornberry ve svých memoárech uvedl: „Když velvyslanec Utilheiro oznámil, že rozhodnutí o uznání bylo učiněno, generál Morillon a já jsme byli zděšení“. Francouzské noviny s velikým nákladem *Le Figaro* psaly o „výkonu právního pokrytectví“. Generál MacKenzie ve svých memoárech napsal: „Jakkoli jsme nebyli diplomaty, my všichni v uniformě jsme byli jisti, že boje propuknou všude kolem nás, jakmile bude uznání prohlášeno“. Zvláštní reprezentant OSN Cyrus Vance prohlásil, že uznání Slovinska, Chorvatska a Bosny-Hercegoviny ze strany Evropské unie a Spojených států „vedlo k válce, která se odehrává na území Jugoslávie“. Potvrdil to v září 1992.

Uznání fiktivních států angažovaných v občanské válce tvořilo nepřímou formu agrese proti Socialistické federativní republice Jugoslávie. Uprostřed intenzivní kampaně médií a mystifikace mezinárodního veřejného mínění a flagrantního porušení mezinárodního práva a Charty OSN, povstalecké republiky byly přijaty za členy Spojených národů. Zbytku Jugoslávie, který byl skutečnou matricí Jugoslávie, byly uloženy sankce v květnu 1992 a na zemi uvalena mezinárodní izolace. V červenci 1992 byla pozastavena její účast ve Spojených národech. A to jednoduše proto, že jsme nesouhlasili, aby existující stát byl zrušen škrtnutím pera. Tento právní chaos - morální selhání velmocí po studené válce, jakož i Vatikánu - otevřelo cestu ke zneužití a anarchii. Od severní hranice až po Kosovo, až po krajní jih. A byl utvořen ad hoc tento tribunál s jediným cílem zakrýt akumulované omyly jakési politiky vedené Západem a ospravedlnit spáchané zločiny: desintegraci

jednoho státu a vysoce sofistikované barbarství vedené státy NATO během tříměsíčního bombardování Jugoslávie, masivní zločiny spáchané proti obyvatelstvu a destrukce středověkého dědictví srbského lidu v Kosovu, a další.

Instrumentalizací extrémně složitých událostí na území Jugoslávie, svádějící odpovědnost na Srbsko považované za agresora a na mne osobně, uchýlili se k velmi průhledné taktice, jejímž cílem bylo uzavřít kruh a zabránit každé logické analýze empirickou konstrukcí.

Stupidní teorie, řekl bych dokonce vulgární, o „bad guys“ (zlí hoši) a „rogue states“ (státy-ničemové), nemohly ponechat ve stínu fakta o historické odpovědnosti za tragedii jednoho evropského státu. Společný kriminální projekt existoval. Nebyl koncipován v Bělehradě, kde nikdy neexistoval. Existoval naopak napříč aliancí rozvrzatých sil v Německu a Vatikánu, potom v ostatních zemích Evropské unie a Spojených států.

Nelegitimní tribunál

Od mého prvního příchodu na toto místo, potom ještě několikrát, jsem popíral legalitu tohoto tak zvaného tribunálu. V průběhu procedury jste mi poskytli další argumenty na podporu mé pozice. Neočekával jsem, že neexistují právní podklady pro zřízení tohoto tribunálu. Připomenu pouze, že zdrojem právní autority může být jen mezinárodní smlouva a nikoli rezoluce, jak konstatoval generální sekretář OSN ve své zprávě Radě bezpečnosti 3. května 1993.

Vy však máte odpovědět na veřejné mínění: Má Rada bezpečnosti OSN právo pozastavit uskutečnění mezinárodních dohod? Odvolávám se na ženevské konvence z r. 1949 s jejich protokoly a konvence z r. 1948 o zákazu a odsouzení genocidy, které svěřují soudní kompetenci soudit válečné zločiny národním soudům. Mezinárodní tribunál může mít autoritu jedině tehdy, jestliže jeho zakládací akt byl sepsán legie artis a má všeobecnou kompetenci. Tento tak zvaný tribunál postrádá oba prvky. Zakládací listina tohoto tribunálu je individuální povahy, jedná se tedy o akt politický.

Jeden základní právní princip rovnosti před zákonem klade otázku, proč nebyly ve světě zřízeny tribunály pro všechny války, které se udály, alespoň ve XX. století. I když nejsou pro to principiální důvody, za předpokladu, že by to bylo legální, se aplikuje na všechny situace. Jinak řečeno, tento tribunál reprezentuje nejtěžší formu diskriminace proti jedné zemi, jakož i vážné porušení zákazu všech forem diskriminace. Od začátku jsem žádal, aby tato instance postupovala podle článku 96 Charty OSN, která požaduje souhlas Valného shromáždění OSN a obrátila se na Mezinárodní soud, který je eminentní právní instancí v institucionálním systému Spojených národů a habilitován k interpretaci Charty OSN a požádat o právní poradní názor, aby zjistila, zda rezoluce Rady bezpečnosti, na jejímž základě vznikl tento tzv. tribunál, jsou v souladu s Chartou OSN nebo ne.

Skutečnost, že si tento tribunál sám přisvojil právo rozhodovat, ať byl ustaven právoplatně nebo ne a skutečnost, že rozhodoval jakoby tomu tak bylo, neznamená, že takové rozhodnutí bude správné, ani že měl právo takto rozhodnout. Ve skutečnosti, tento tzv. tribunál o nic více, než kterýkoli jiný tribunál, není oprávněn posuzovat svou vlastní legalitu. To je, proč rozhodnutí, která v této věci učinil, jsou bez právní hodnoty. Tribunály jsou ve skutečnosti oprávněny rozhodovat o své kompetenci - zda jsou kompetentní rozhodovat v určité záležitosti nebo ne - ale otázka kompetence tribunálu a otázka jeho legality jsou dvě otázky zcela odlišné. Otázka legality má prioritu před otázkou kompetence, protože když tribunál není legální, otázka jeho kompetence je bezpředmětná.

Na rozdíl od otázky vlastní kompetence, žádný tribunál, ani žádná instance není habilitována vyslovit se o své vlastní legalitě, neboť podle práva, tradice neumožňuje být soudcem ve své vlastní věci (judex in causa sua).

Ostatně ani tento ilegální tribunál není s to zabránit osobám, které před něj předstupují, odpovědět na otázku: je tento orgán legální nebo ne? Zvláště existuje, jak jsem již uvedl, právní přístup pro ujasnění této otázky, protože odmítnout použití této cesty znamená odmítnout spravedlnost zainteresované osobě. Obávám se nicméně, že odpovědní této instituce jsou si vědomi, že mínění Mezinárodního soudu bude shodné s tím, které vyslovil bývalý předseda tohoto soudu Mohamed Bedjaoui ve své knize „Nový světový pořádek a kontrola legality rozhodnutí Rady bezpečnosti“, kde nalézáme, mezi rozhodnutími, která shledáváme jako sporná, i dvě rezoluce se vztahem k tomuto tribunálu. Následkem toho, tento tribunál není ani organismem mezinárodním a ještě méně nezávislým, jak ho chcete prezentovat. Tváří v tvář veřejnému mínění byla uplatněna ideologická fikce „mezinárodního společenství“, které se drží v pozadí tribunálu, což představuje vážný podvod. Idea utvoření tohoto tribunálu pochází od Kinkela, který následoval po Genscherovi, který byl hlavním válečným zločincem v průběhu dezintegrace Jugoslávie. Ideu převzala Madeleine Albrightová, zatímco předběžné a následující náklady operace byly zajištěny péčí Fondation Soros. Soros financuje rovněž Koalici pro mezinárodní spravedlnost, nevládní organizaci určenou k „pomoci“ tomuto tribunálu.

Členové této organizace a členové některých dalších nevládních organismů, z nichž někteří se nalézají dnes v tomto tribunálu, se angažovali od r. 1992 v Bosně a Hercegovině při hledání tak zvaných důkazů o zločinech Srbů. Madeleine Albrightová to všechno předvedla v americkém kongresu s pomocí různých loby a médií s cílem vytvořit prezentaci určenou k ovlivnění světové veřejnosti. V americkém kongresu získala označení „matka tribunálu“. Jako test autentičnosti důkazů dodaných nevládními organizacemi je možno citovat skandál vyvolaný falešnými dokumenty předloženými odpovědnými činiteli těchto organizací, na kterých se zakládala obvinění vznesená proti mně à propos tak zvaných zločinů v Kosovu. Novinář z New York Times, který redigoval článek na základě těchto falešných údajů byl nucen podat demisi. Pro důvody profesionální a mravní. Disponuji zde tímto číslem New York Times, ale nemám čas vám je odevzdat. Autor statutů vašeho tribunálu Michael Scharf napsal o něm velmi spravedlivé zhodnocení. V jednom interview pro Washington Post z 3. října 1999 prohlásil, cituji: „Tribunál je užitečný politický nástroj, který slouží k diplomatické izolaci vedoucích činitelů, kteří překročili pravidla a k upevnění politické vůle ve světě, k uložení sankcí a použití síly“.

Jinak řečeno, tento tribunál je instrumentem války a nikoli spravedlnosti. Toto bylo potvrzeno v renomovaných kanadských novinách Global Mail z 21. dubna 1999 Marcusem McGee, který potvrdil, že „tato instance je součástí válečné strategie NATO“.

V důsledku toho se jedná o privátní justici známou pouze svým autorům, utvořenou péčí válečné koalice, to jest spravedlnost pokročilého středověku.

Eminentní mezinárodní juristé připodobnili tento tribunál k nástroji propagandy NATO. V tom případě nelze hovořit o nějaké nezávislé spravedlnosti. Je nutno dodat, že od r. 1996 existuje permanentní spojení mezi generálním sekretářem NATO a vaším generálním prokurátorem a že 9. 5. 1996 bylo podepsáno memorandum o modalitách této spolupráce mezi generálním prokurátorem a vrchním velitelem NATO v Evropě.

Takto NATO a nikoli OSN zajišťuje roli četníka tohoto tribunálu. To je, proč tento tribunál nemůže být nikterak považován za mezinárodní instituci, ale za orgán NATO. Váš vlastní článek 32 poskytuje v tomto smyslu další argument navíc. Váš status skutečně přepokládá, že výlohy tribunálu jsou kryty obvyklým rozpočtem OSN. Avšak v praxi peníze přicházejí z krajně nejasných zdrojů, takových jako např. Fondation Soros a nadací různých islámských zemí. Největší část příjmů pochází ze samé NATO, Shea: „NATO je hlavním kapitálovým účastníkem Tribunálu“. To prohlásil 17. května 1999 v Bruselu. A není marné připomenout, že Soros financuje tak zvanou „Armádu osvobození Kosova“, kterou je ve skutečnosti teroristická organizace UCK, stejně jako její hlavní orgán – Koha ditore.

Role Německa

Během podpisu závěrečné smlouvy o Německu 12. září 1990 v Moskvě v přítomnosti ministrů zahraničních věcí Německé demokratické republiky, Francie, Velké Británie, SSSR a USA, Genscher prohlásil zejména: „Nepřejeme si nic jiného, než žít svobodně, v demokracii a v míru společně se všemi ostatními národy. Jednota naší země je pro nás větším cílem, nežli obnovená mocnost“.

A kancléř Kohl v den unifikace Německa 3. října vzkázal mezi jiným, všem zemím světa -včetně jugoslávské vlády: „Z německého území v budoucnu nebude vycházet nic než mír. Jsme si vědomi, že nedotknutelnost hranic, respekt teritoriální integrity a suverenity všech zemí v Evropě jsou hlavní podmínkou míru. V tomto ohledu nám přísluší morální a právní povinnosti vzniklé německou historií.“ Silná slova a velké sliby na adresu zbytku světa a zvláště Evropy v okamžiku, kdy německý národ obdržel konečně povolení sejmout se svých beder břemeno rozdělení, které mu bylo uloženo v nejtemnějším období jeho historie.

Silná slova a sliby, ale v téže chvíli dutá slova a prázdné sliby. Protože způsob jakým nejvyšší německé autority vnímaly morální a právní povinnosti vzešlé z jejich historie, stejně jako jejich skutečné stanovisko v ohledu nedotknutelnosti hranic, respektu teritoriální integrity a suverenity všech států v Evropě, jako základních podmínek míru, je možno současně pozorovat na území Jugoslávie. Stát, kde německé intervence v průběhu XX. století způsobily tři miliony mrtvých: 1, 247 milionu srbských obětí v průběhu 1. světové války a 1,7 milionu srbských obětí během 2. světové války.

Je to přesně v říjnu 1990, během měsíce, kdy došlo ke sjednocení Německa, co bezpečnostní síly jugoslávské armády odhalily a dokonce se jim podařilo nafilmovat aktivity ilegálního importu zbraní do Chorvatska, jehož cílem bylo odtržení Chorvatska pomocí těchto zbraní a tedy porušení teritoriální integrity Jugoslávie. Tyto ilegální dodávky tranzitovaly přes Maďarsko, ale hlavní část zbraní pocházela z Německa již sjednoceného, což zvrátilo dříve citovaný slib kancléře Kohla (že z německého území bude vycházet pouze mír) v pouhou ironii.

Výzbroj secesionistů nebyla jediným ani prvním způsobem intervence Německa do vnitřních věcí Jugoslávie. Byl to ve skutečnosti příspěvek k prohloubení jugoslávské krize. Všechny aktivity Slovinska a Chorvatska s cílem dosáhnout silou politické autonomie nebyly podporovány Německem pouze ze zákulisí, ale v široké míře podněcovány nejvyššími německými funkcionáři. S cílem ukončit konflikt v Chorvatsku a zastavit útoky proti jugoslávské armádě prezident Jugoslávie a vedoucí činitelé jugoslávských republik se shromáždili v Bělehradě 20. a 21. srpna 1991. Bylo učiněno několik rozhodnutí ve smyslu stabilizace situace. Byl tehdy přijat minimální program politické a ekonomické spolupráce, byla utvořena komise, která měla vypracovat dohodu o příští formě multinacionálního státu a bylo dosaženo dohody o setkání vedení jugoslávské armády a Chorvatské republiky.

20. srpna se konala mimořádná ministerská schůze Evropské unie, kde ministři zahraničí evropských zemí ocenili vůli všech stran zahájit rozhovory o budoucnosti Jugoslávie a požádali je, aby vedli tato jednání v duchu vzájemné důvěry. Téhož dne Genscher vedl souběžně schůzi s ministry zahraničí Slovinska a Chorvatska, potom 24. srpna 1991 povolal jugoslávského velvyslance v Bonnu Borise Frlece (ten byl národnosti slovinské, což zaručovalo, že zpráva jugoslávské vládě bude rovněž oznámena v Lublani a Záhřebu), a prohlásil: „Jestli bude krvavá lázeň pokračovat a jestli politika agrese vedené s podporou jugoslávské armády okamžitě neskončí, federální vláda (německá) bude nucena vážně posoudit uznání Slovinska a Chorvatska v existujících hranicích. Přistoupí také k přehodnocení situace na půdě Evropské unie“.

Vzniká otázka: Bylo nutno jednat, aby bylo respektováno příměří, nebo podpořit ty, kteří prohlásili odtržení a chopili se zbraní, by je uskutečnili? Odpověď přišla a dala jasně najevo, že pokračování v krvavé lázni vyústí v uznání těchto států, což se naneštěstí stalo.

Tato zpráva měla žádaný účinek, protože chorvatské polovojenské síly odmítly dohodu o příměří již uzavřenou a začaly stupňovat konflikt. Nakonec všeho, vůle Německa podporovat Slovinsko a Chorvatsko v jejich nelegitimní secesi a dosažení uznání těchto republik i za cenu vážného střetu s partnery v Evropské unii a Spojených státech a také v OSN je analyzována lordem Owenem, jehož kniha je přiložena ke spisu. Připomínám vám, že lord Owen píše: „Dopis Genschera Perezovi de Cuellar psaný německy, odvolávající se na veřejná prohlášení, která zvýšila napětí v Jugoslávii, jakož i na Pařížskou deklaraci. Ale jak Perez de Cuellar uvedl ve své odpovědi, Genscher zapomněl zmínit deklaraci Evropské unie publikovanou v Římě 8. listopadu 1991, která upřesňovala možnosti uznání a nezávislosti republik, kterou si přejí, a uváděla, že mohou být posouzeny jen v rámci celkového uspořádání“. Takto připomíná Owen, vedle deklarace Evropské unie z 6. března 1991, stanovisko, které podpořilo jednotu Jugoslávie. Evropská unie přijala prohlášení s datem 8. listopadu, které požadovalo upřesnit „celkové řešení“. Avšak německé stanovisko převládlo a Pandořina skříňka byla otevřena. Jednou uznanou nelegitimní secesí - za cenu lidských životů - bylo těžké krvavý proces zastavit. Nezastavil se ani v Chorvatsku a Slovinsku. Opět, bez ohledu na následky, byl učiněn další krok navíc.

Na konci prvního odstavce strany 384 své knihy, lord Owen píše: „Omyl Evropské unie ve věci uznání Chorvatska mohl být napraven, kdyby se situace nekomplikovala v důsledku uznání Bosny a Hercegoviny bez ohledu na následky. Spojené státy, které oponovaly v prosinci 1991 uznání Chorvatska, velmi aktivně podporovaly uznání Bosny a Hercegoviny na jaře 1992. To však nemělo být považováno za nevyhnutelné, protože nebylo logické uzнат Bosnu a Hercegovinu, vnitřní republiku Jugoslávie, kterou tvořily tři velké skupiny obyvatel, s velmi odlišnými pohledy na nezávislost“.

Šlo se tedy od omylu k omylu. Od jedné laxnosti ke druhé a cena byla placena lidskými životy. V tomto případě se jedná o zločin proti míru. Přesně typ zločinu pro který tato ilegální instituce není kompetentní. Skutečnost, že Německo je hlavním odpovědným za stupňování jugoslávské krize, je potvrzena americkým státním sekretářem Warrenem Christopherem v jeho interview pro noviny USA today, citovaný novinami Die Welt z 18. června 1983. Christopher prohlásil, že po celou dobu procesu uznávání a především během předčasného uznání byly spáchány těžké chyby, za které Němci nesou zvláštní odpovědnost. Četné analýzy odhalují, že problémy, se kterými jsme konfrontováni dnes, pocházejí z uznání Chorvatska a později Bosny. Francouzský kolega Christophera, Roland Dumas, kritizoval uznání Slovinska a Chorvatska Evropskou unií ve svém interview pro Süddeutsche Zeitung z 21. června 1993, kde ukázal „překotný a spěšný způsob, kterým byla vyznačena cesta k rozkladu Jugoslávie“, potom podtrhl, že „odpovědnost Německa a Vatikánu v urychlování krize byla manifestně enormní“.

Jiný přímý účastník těchto událostí, tehdejší předseda holandské vlády Ruud Lubbers v r. 1997 uvedl, jak německý kancléř Kohl vyvíjel tlak, aby změnil záporný postoj Evropské unie k uznání Chorvatska, aby se předešlo rozšíření občanské války ujišťováním, že „ministr zahraničních věcí Van den Broek a já jsme se marně tloukli do hlavy, ostatní Evropané dávali najevo překvapení, Němci se angažovali v terénu. Bylo to katastrofální...“.

Když pomyslíme na podporu Německa chorvatským a slovinským secesionistům v jejich úsilí o realizaci svých plánů, nejsme překvapeni prohlášením Stjepana Mesiče ve vysílání Contact o roli Genschera a papeže Jana Pavla II. Jestliže se Německo projevilo agresivně ve své podpoře destrukce Jugoslávie a uznání secese jejich republik - což je evidentní a široce známo, četní jsou ti, kteří se ptají po motivech tohoto stanoviska a nezdolné umíněnosti nejvyšších činitelů německého státu nedávno sjednoceného. Na tuto otázku odpověděl jeden z největších světových expertů v geopolitice generál

Pierre Marie Gallois, blízký spolupracovník generála de Gaulla, který prohlásil pro noviny Die Zeit z 29. července 1993 : „Okleštění této země a úzké sepetí Chorvatů a Slovinců s německým průmyslem vedlo k emancipaci lidí, kteří byli v minulosti spojeni s impériem v srdci Evropy, potom s Třetí říší. Což vedlo k potrestání Srbů, kteří se tvrdohlavě drželi po boku spojenců během obou světových válek a vyvolalo odstranění posledních stop dohod, které ve dvou reprisách potrestaly Německo po jeho porážkách“.

A jestliže mnozí lidé mohou pochybovat a dokonce nesouhlasit s analýzou starého generála a francouzského protifašistického bojovníka a myslet, že historické ambice Německa patří do daleké minulosti a že se nacházíme v nových historických podmínkách a že očištný proces, kterým prošel německý národ, je dostatečnou zárukou, abychom měli důvěru v mírová přesvědčení německých politiků, vyslovená během sjednocování Německa, stačí si vzpomenout na článek Klause Kinkela pod titulkem „Zahraniční politika Německa ve světle nového pořádku“ uveřejněný ve Frankfurter Allgemeine Zeitung 19. března 1993. V tomto článku je poslání německé zahraniční politiky vyjádřeno v těchto termínech: „V zahraničí musíme realizovat něco tam, kde jsme měli neúspěch dvakrát po sobě. Každý zná, kde Německo zaznamenalo dva neúspěchy v zahraničí“. Takto, podle jeho ministra zahraničí, je úkolem Německa v zahraniční politice s přihlédnutím k jeho potenciálu dokončit to, co se nepodařilo ve dvou světových válkách. Jedinou otázkou, kterou to vyvolává, je zda to má být dokončeno prostředky starými, nebo novými.

Kohl sám à propos uznání Chorvatska v jednom vysílání komentoval: „Existuje zvlášť silný vztah mezi Němci a Chorvaty, kteří mají v historii četná pouta“. Taková historická vertikála v německé zahraniční politice takto ilustrovaná Kohlem, vysvětluje iniciativy podtržené Kinkelem. Konečně podobná vertikála existuje v iniciativách a v politice jejich chorvatského satelita a popisuje, způsobem často zarážejícím, iniciativy téměř identické a prohlášení aktérů dvou světových válek a války proti Jugoslávii v průběhu devadesátých let. Tedy tří válek, ve kterých konstantou německé politiky na Balkáně bylo vyvolávat protijugoslávské tlaky. Nejdříve krvavé pokusy zabránit zrození jugoslávského státu, potom pokusy ještě krvavější s cílem zničit stát a vymazat jej s povrchu země.

Mýtus „Velkého Srbska“

Vedoucí nit, která spojuje globální rétoriku a politiku germánského bloku - Rakouska (tj. Rakousko-Uhersko) a Německa na Balkáně, spočívá v tezi o nebezpečí formování „Velkého Srbska“. Toto nebezpečí, tato klíčová teze, má ústřední místo ve lživém obvinění proti mě: „Velké Srbsko“ je teze, mýtus vytvářený rakousko-uherskou propagandou od druhé poloviny XIX. století. Je integrální částí úsilí rozvinuté „zahnívající monarchie“ k upevnění záboru okupovaných jugoslávských území. A to v obavě, že jugoslávský lid žijící pod jhem rakousko-uherského okupanta - nesen velkou vlnou evropského procesu národní emancipace a osvobození od okupačních sil podle vzoru jiných národů, za účelem opětného sjednocení území rozdělených v lůně téhož státu podle vzoru samotného Německa - nerealizuje svou jednotu, i když tato odráží přirozený a historicky legitimní pohyb z hlediska Jižních Slovanů.

Jiný Němec, velvyslanec Ralf Hartmann ve své knize „Důstojní prostředníci“ napsal (str. 31): „To ilustruje, jak tato obava byla hluboká a jak sahá daleko do minulosti Již v r. 1876, kdy srbský princ Milan (zde může jít o nepřesný záznam jména - pozn. red.) podpořil povstání křesťanské populace v Hercegovině a v Bosně proti turecké moci a vyhlásil válku Konstantinopoli, došlo ke schůzce ruského kancléře Gorčakova, německého kancléře Bismarcka a předsedy rakousko-uherské rady Andrassyho, která pod nátlakem Rakousko-Uherska „Berlínským memorandem“, stanovila, že v případě vítězství Srbů, mocnosti nebudou tolerovat zrod velkého státu slovanského“. V XIX. století, to co se zdálo, že se rozumí samo sebou - pro Němce a Rusy, Angličany a Francouze, Španěly a Italy - to jest přirozené právo žít v jedné zemi, mělo být navždy zakázáno jižním Slovanům, to jest Srbům. Jejich aspirace na národní jednotu byla dekretována kacířskou a zacházeno s ní jako s hrozícím fantomem. Jméno, které bylo dáno tomuto fantomu bylo „Velké Srbsko“. Tak se stalo, že i když království srbské bylo, přes

své aspirace, malé a slabé ve srovnání s velkými evropskými mocnostmi a populace Srbska nikdy nepřekročila 10 000 000 obyvatel, tyto myšlenky stále převládaly po desetiletí ve Vídni, Berlíně a jinde a jsou živé i dnes. Tato obžaloba výmluvně ukazuje nakolik je to, co jsem řekl, pravdivé. Protože se zde jedná o fantomech.

Co je zvláště šokující, je skutečnost, že již v rakousko-uherské propagandě osvobozenécké hnutí proti mnoho set let trvajícím otroctví - moci Ottomanů a Habsburků - a sjednocování jižních Slovanů (tedy nikoli jen Srbů), bylo považováno za aspiraci na vytvoření „Velkého Srbska“, to jest rozšíření srbského státu. Takováto formulace implikuje existenci dobovačských a expanzionistických vizí u Srbů. Na rozdíl od formulací týkajících se vytvoření státu jižních Slovanů, tedy nejen Srbů, ale všech jižních Slovanů, což činí evidentní skutečnost, že část jugoslávských národů je pod okupací cizích sil, což vede ke zkoumání kořenů jugoslávské myšlenky.

Kořeny jugoslávské ideje se zrodily v lůně chorvatského lidu. Vzdor tomuto faktu, od okamžiku kdy Srbové souhlasili, že jim přijdou na pomoc, bratrům v Rakousku-Uhersku, byla tato myšlenka považována za velkosrbskou a rovnítko bylo vloženo mezi dva koncepty, které nejsou naprosto identické: mezi Jugoslávií, společným státem jugoslávských národů, a Velké Srbsko, považované za produkt antijugoslávské a antisrbské propagandy.

V důsledku toho, v té době jako dnes, taková prezentace zakrývá něčí aspiraci ovládat a kontrolovat území obydlené jugoslávskými národy a udržovat tyto národy v otroctví; ale tato aspirace musela být zakryta kouřovou clonou propagandy, která tvrdila, že to bylo Srbsko, které mělo přesně tytéž vize a které se pokoušelo rozšířit na území někoho jiného. Což je absolutní lež.

Zde je ještě citace, která ukazuje, jak psal německý velvyslanec ve své zprávě německé vládě, obsahu schůzky s hrabětem Bertholdem, rakousko-uherským ministrem zahraničních věcí. Ministr mu sděloval (cituji archivy ministerstva ve Vídni), že považuje za „svou povinnost neponechat německou vládu v nevědomosti o vážnosti situace pro monarchii.“ Podle něho, srbská otázka - což znamená okupaci provincií obydlených jižními Slovany - je životní otázkou pro monarchii stejně jako pro třístrannou alianci. Srbské provincie monarchie by nemohly být ponechány Srbsku na Balkáně příliš silnému. Monarchie by mohla být, v této perspektivě, donucena k invazi, kdyby Srbsko zvítězilo v Bulharsku a zmocnilo se území za hranicemi starého Srbska. Na mou otázku - týkající se data a modalit takové invaze - ministr dal najevo, že by bylo možno nalézt příznivý psychologický okamžik“. Záminka se brzy naskytl. Byl to atentát v Sarajevu, kde Gavrilo Princip, člen organizace Mladá Bosna, spáchal atentát proti dědici rakousko-uherského trůnu, Fratišku Ferdinandovi.

Nemluvíme absolutně o skutečnosti, že do příprav tohoto atentátu bylo zapleteno dvacet mladých lidí, kteří nebyli jen Srbové, ale také Chorvaté a Muslimové, neboť takový byl spolek Mladá Bosna. Co se týče účasti Srbského království na tomto atentátu, nebyla nikdy prokázána. Ale brzy byla proti Srbsku vznesena obvinění, zatímco v Rakousku-Uhersku a v Německu se rozpoutala skutečná protisrbská hysterie. V jeho díle, které jsem již citoval, velvyslanec Hartmann píše: „V Rakousku-Uhersku a v Německu začala mohutná antisrbská kampaň, která zastínila vše ostatní a dala příležitost velvyslanci Německa v Londýně, hraběti Karlo Mac Lichnovskemu, obrátit pozornost státního sekretáře německého státu v ministerstvu zahraničních věcí Gottlieba von Jagow na skutečnost, že celý srbský národ by měl být potrestán - jako národ zla a vrahů“.

To, co předchází, evidentně porušuje vaše autorská práva na hlavní obvinění a na jejich zdejší podobu. Tím víc, že toto obvinění trvá desítky let. Ve skutečnosti, smysl a význam tohoto zla nade všemi, kterým mělo být „Velké Srbsko“ - nikdo jej nechtěl odpovědně zkoumat, ani se zabývat jeho podstatou. To je důvod, proč je využíváno takto lehce a povýšeně. Nikdo se neodvažuje prohloubit jeho smysl a význam, ani původ tohoto „zla“, protože kdyby tak učinil, celá tato propaganda by splaskla jako bublina.

Je známo, že 23. července 1914 bylo vládě Srbska odevzdáno ultimatum ze strany Rakousko-Uherska vypracované na základě lživých obvinění, pokud se týče účasti srbské vlády na atentátu. Srbsku byla vnucena celá série požadavků, které by žádný suverénní stát na světě nepřijal.

Každý normální člověk musí být překvapen textem tohoto ultimata, jehož nepřijetí bylo očekáváno a jehož jediným účelem bylo vyprovokovat válku. Bylo tomu tak i v Rambouilletu. V r. 1914 britský ministr zahraničí, sir Edward Grey, byl rovněž překvapen textem, který charakterizoval jako (cituji) „nejpřekvapivější dokument stvořený diplomacií“.

Grey pravděpodobně netušil, že během téhož století srbský lid a srbský stát budou vystaveny celé sérii dalších podobných ultimát, ještě arogantnějších a překvapivějších. A že s Německem, Rakouskem a několika dalšími západními zeměmi, dokonce spojenci Srbů té doby, zvláště Francie, jakož i se Spojenými státy, jeho vlastní Velkou Británií, se bude podílet na otcovství nového ultimata a smrtících křížáckých tažení proti srbskému lidu na konci XX. století, uvedených do pohybu pomocí lži bez skrupulí a nelitostných ekonomických sankcí a konečně zběsilých vojenských útoků proti svému bývalému srbskému spojenci, jehož hlavním hříchem bylo, že chtěl bránit svou zemi a svůj lid a zachovat, co bylo tak draze získáno také s pomocí spojenců během dvou světových válek.

Je obtížné si představit pocit hanby, který by zažíval sir Edward Grey, kdyby byl informován o významné roli hrané jeho zemí v konsolidaci zločinu spáchanému proti srbskému lidu během posledních deseti let XX. století, roli, která pokračuje zde, před touto institucí, při flagrantním znásilnění mezinárodního práva a elementární lidské morálky. Neboť to může být právě rezoluce o zřízení tohoto ilegálního tribunálu, který je součástí stejné kategorie toho, co Grey definoval jako „nejpřekvapivější dokument stvořený diplomacií“.

Je známo, jak vzniklo Království Srbů, Chorvatů a Slovinců, které později dostalo název Jugoslávie, jako společný stát jugoslávských národů a kterému germánský blok chtěl tak usilovně zabránit. Jako ozvěna porážky během první a potom druhé světové války, tento stát měl být smeten s povrchu země. Pokud jde o starý mýtus „Velkého Srbska“, přežil jako jeden z vyzkoušených prostředků k zamtlzování reality a kamuflování vlastních zločinů vymyšlenými hříchy jiného. A je to přesně před touto institucí, kde lež o „Velkém Srbsku“ našla příznivou vstřícnou strukturu a změnila se ve fantasmagorickou kreaci nepředstavitelných rozměrů - aby ironie a absurdum byly ještě větší a lež a nespravedlnost vůči srbskému lidu strašnější a machiavelističtější.

Na rozdíl od svých balkánských sousedů srbský lid byl v celé této oblasti jediným, který se nepokusil utvořit stát širokých rozměrů a to vzdor skutečnosti, že k tomu měl příznivé podmínky, mnohem příznivější, než jiní. Neboť je dobře známo, že spojenci Srbska mu v roce 1915, během dohody v Londýně, nabídli rozšířit po válce své území připojením Bosny a Hercegoviny, části Dalmácie, části Slovinska, atd. O tom existují dokumenty. Ale Srbsko to neudělalo. Srbsko přijalo a přivinulo k srdci Srby, stejně jako Chorvaty a Slovincy z bývalých území Rakouska-Uherska a takto vzniklo Království Srbů, Chorvatů a Slovinců, které se stalo Jugoslávií.

Je to vskutku volba uskutečněná Královstvím Srbska ve prospěch vytvoření společného jugoslávského státu a nikoli srbského, který nabídnul svým bratrům chorvatským a slovinským možnost zabránit územnímu okleštění a umožnil jim přejít ze statusu příslušníků poraženého státu do statusu příslušníků státu vítězného. Ale přesto je to srbský lid, kterému byla ponechána hanlivá známka „Velké Srbsko“ a tato historická falsifikace přetrvala od doby posledních křečí monarchie Habsburků do dnešních dnů.

Abychom pochopili celou záležitost, je vhodné vzít v úvahu druhou stranu fronty první světové války. Opravdu, v r. 1914 německý teoretik Friedrich Naumann vydal knihu „Střední Evropa“, kde odhalil projekt restrukturalizace Evropy. V té době se očekávalo, že Německo vyhraje válku a restrukturalizací Evropy bude utvoření velkého Německa, které sjednotí celý středoevropský prostor

kolem Německa obklopeného slabými a malými zeměmi, které Naumann ve své knize nazývá „satelitními státy“ a...

Patrick Robinson: Pane Miloševiči, uděláme přestávku v polovině času.

Slobodan Milošević: Pane Robinsone, chápu, že je 10 hodin 30 minut. Ale vy jste si doufám vědom, že mne překladatelé žádali, abych mluvil pomaleji. Proto si myslím, že by bylo vhodné, abyste přihlédl k možnosti dát mi více času a že navíc k tomuto dni mi dáte trochu času i zítra.

Patrick Robinson: Dobrá, pane Miloševiči. Dobrá. Přestávka půl hodiny.

Přerušeno stání na půl hodiny.

Pokračování v 11. 05 hod.

Patrick Robinson: Pane Miloševiči, můžete pokračovat.

Slobodan Milošević: Odvolávám se tedy na německého teoretika Friedricha Naumanna, který ve své knize „Střední Evropa“ popsal velké Německo, jak upřesnil „satelitní státy“, které by byly uvedeny do situace totální závislosti ve vztahu k velkému a mocnému německému státu. Naumann se nezmiňuje o Srbsku jako o „státu satelitním“, protože Srbsko pro něho představuje (cituji) „pevnost, která v tomto prostoru překáží a musí být z tohoto prostoru odstraněna.“

Připomínám, že tvůrce projektu velkého Německa, který implikuje vymazání Srbů z politické mapy Evropy - což je ve stejné linii s antisrbskou linií, která stále platí pod dobře známým sloganem „Srbsko musí zemřít“ (Serbien mus sterbien) - je považován za ideologa Německé liberální strany. Strany, která hrála dlouho roli vah na německé politické scéně, držela v rukou během více než dvou desetiletí německou zahraniční politiku. V době Genschera a Kinkela. Týž Kinkel, který v r. 1993 cítil potřebu odhalit v plném světle revizionistickou koncepci, která se již uplatňovala, historické proudy sledované až dosud v Německu a jejich výsledky. Abychom dovršili v zahraničí něco tam, kde jsme po dvakrát neuspěli.

Destrukce Jugoslávie

Velký význam, který němečtí liberálové, zvláště oba šéfové německé diplomacie dříve citovaní, přisuzují dílu Friedricha Naumanna, se ozřejmí lépe z hlediska symbolického pohledu ve skutečnost, že nadace spojená s liberální stranou nese jméno Fondation Friedrich Naumann. A jejich charakter věrných žáků se vidí lépe ve frenetickém destruktivním počínání Genschera a Kinkela vůči Jugoslávii a Srbsku. A v jejich aspiraci na to, aby byla nastolena a upevněna dominace Německa v Evropě zúžením středoevropského a východoevropského prostoru, jak se to již stalo. Míni se např. Československo, aniž by se dokonce mluvilo o okleštění SSSR, který byl jednou z vítězných mocností druhé světové války.

Potom co Srbsko bylo odsouzeno k smrti stoupenci pangermánských hegemonistických vizí, souhlasilo se zánikem svého státu v lůně nového státu jižních Slovanů, přinášejíc takto jasné dementi vůči propagandistickému sloganu o aspiracích a velkosrbských tendencích - bylo přirozené, že dříve zmíněné odsouzení k smrti bude přeneseno na nový Jugoslávský stát. Je dobře známo, že to bylo v Srbsku - po rozhodnutí vlády uzavřít s Hitlerem smlouvu a přistoupit k třístrannému paktu - kdy vypukly velké manifestace, které vyústily v pád vlády v březnu 1941. Bylo to v tom momentu, kdy Winston Churchill prohlásil, že Jugoslávie znovu našla svou duši. To bylo, co se říkalo na straně spojenců, zatímco na druhé straně, v den své agrese vůči Jugoslávii Hitler zdůraznil, že toto vojenské napadení bylo namířeno proti (cituji) „stejně kriminální klíce, stejným kreaturám, které atentátem v Sarajevu, vehnali svět do nevýslovného neštěstí“. Toto ujištění připomíná co nový „führer“ prohlásil o 58 let později, při bombardování Srbska a Jugoslávie.

Clinton, který byl tehdy prezidentem Spojených států, v noci 14. března 1999, sdělil před americkými televizními diváky, motivy svého rozhodnutí zahájit leteckou kampaň proti Jugoslávii s ujištěním, že Srbové nejen vyprovokovali první světovou válku, ale bez nich, by nebylo „holocaustu“. To vypovídá dostatečně o znalostech historie těchto dvou zločinců.

Zbytek je popsán v německých archivech v kapitole vztahující se k setkáním Hitlera - o rozhodnutí Hitlera zničit Jugoslávii jak vojensky, tak i jako stát. Tato skutečnost - rozbití Jugoslávie jako státu - může být snadno uvedena do souvislosti se zprávou mise z 5. prosince 1991 před chorvatským parlamentem a s cynismem oslavovanou tím, který byl až do tohoto data prezidentem Jugoslávie Stjepanem Mesičem, který prohlásil (cituji): „Děkuji vám, za vaši důvěru, že bojuji za zájmy Chorvatska v sektoru, který mi byl určen. Myslím, že jsem splnil svůj úkol. Jugoslávie již není“.

Protože se jedná o kriminální činnost, která byla vedena proti Jugoslávii i proti jiným zemím, je nutno vědět, že před útokem na Jugoslávii, direktivy týkající se „otázky propagandy“ byly distribuovány v Německu. Velvyslanec Hartmann odhalil, že se jedná o tradiční a dobře známý leitmotif německé politiky na Balkáně. Tato témata jsou následující: 1) Nepřítelem Německa je výlučně srbská vláda, která podnítila boj proti Německu, 2) Srbové nastolili diktaturu bez skrupulí proti nersrbským populacím Jugoslávie, zvláště proti Chorvatům a Makedoncům (to vše je absurdní !), je nutno říci, že německý Wehrmacht nepřichází do země jako nepřítel Chorvatů, Bosňanů a Makedonců a že ti jsou dokonce chráněni před masakry páchanými šovinistickými Srby.

Ochrana před masakry ze strany „šovinistických“ Srbů v německé fantazii, nezávislý chorvatský stát, měly za následek genocidu Srbů, židů a Romů. Z území tohoto monstruózního státu byl vyhnán milion Srbů, z nichž více než polovina, byla poslána na smrt za strašného utrpení. Akce tak ohavná byla podpořena direktivou Josefa Goebbelse, která zůstává živou a aktuální v praxi německé politiky: pochlebovat Chorvatům a vyvolávat nenávisť vůči Srbům.

Je evidentní, že tato koncepce byla aplikována ve vztazích Německa s Balkánem koncem XX. století. Ale trvalý charakter německé politiky je explicitněji ilustrován následující větou chorvatského diktátora Ante Paveliče, pronesenou v r. 1941 (cituji): „Vím, že za svobodu Chorvatska je nutno poděkovat výlučné síle Hitlera, Reichu a Evropy“. Toto konstatování je zvláště zřejmé, když srovnáme tuto větu s „Danke Deutschland“ z konce r. 1991 a začátku r. 1992, nebo s ujištěním Stjepana Mesiče o výjimečném přínosu Genschera a Jana Pavla II. ke zničení Jugoslávie.

Role Vatikánu

Když připomeneme druhého klíčového aktéra - a podle slov Mesiče dalším faktorem v destrukci Jugoslávie je Svatá stolice - pozorujeme charakteristickou historickou kontinuitu v její antijugoslávské orientaci a aktivitě, jakož i v permanenci její aliance s těmi, kteří působili proti zrození Jugoslávie před a během první světové války. Jakož i s těmi, kdo bojovali proti Jugoslávii během celé její existence, zvláště během druhé světové války. Hluboké kořeny této politiky Vatikánu a jeho agresivně protisrbské aktivity jsou ilustrovány hlášením, které rakousko-uherský emisar při Svaté stolici adresoval do Vídně 27. července 1914, tedy dokonce před vyhlášením války Srbsku, ohledně svého jednání se státním sekretářem Msgre Mario del Valle (cituji): „Během uplynulého roku Jeho Svatost několikrát vyjádřila svá politování, že Rakousko-Uhersko nevyužilo příležitost potrestat své nebezpečné podunajské sousedy. Papež a kurie vidí v Srbsku nesmiřitelné zlo, které pomalu hlodá srdce monarchie a které časem přispěje k jeho zániku. Neboť destrukce této bašty by pro církve znamenala ztrátu jejich nejcennějších elitních bojovníků. Státní sekretář vyslovil naději, že monarchie půjde až do konce“.

V důsledku toho, podle oficiálního stanoviska Vatikánu, mělo být Srbsko zničeno, aby bylo konsolidováno rakousko-uherské impérium, jako geopolitická podpora katolické církve v této oblasti, zvláště jako báze rozšíření na východ. Skutečnost, že to vše nemá žádný vztah k učení Krista, je více

než evidentní, ale že je ještě více evidentní, že je to vše úzce spjato s učením kázaným před několika desetiletími Adolfem Hitlerem, posedlým svou krvavou vizí zvláštního božského poslání a svou vůlí realizovat „německý vpád na východ“ (Drang nach Osten). Proto nemůže být překvapením, že aliance mezi Svatou stolicí s papežem Piem XII. v čele a mocnostmi Osy, jejíž klíčovou osobností byl Adolf Hitler, byla v pohodě uzavřena prostřednictvím velmi úzkých vztahů katolické církve s „Nezávislým Chorvatským státem“ Paveliče, jehož ministr školství Mile Budak prohlásil v Gospiči (cituji): „Zničíme část Srbů, vyženeme druhou a zbytek přinutíme vstoupit do katolické církve a tak je přeměníme na Chorvaty. Tímto způsobem zahladíme jejich stopy a co zbude, bude pro ně jen špatná vzpomínka“.

Profesor Edmond Paris, ve své knize „Genocida v satelitním Chorvatsku 1941-1945“ napsal, že největší genocida spáchaná během druhé světové války, proporcionálně k velikosti postiženého lidu, se neudála v nacistickém Německu, ale v satelitním státě Chorvatsku, založeném nacisty. Totéž profesor Helen Fane, ve své práci „Accounting Genocides“ zdůraznil, že (cituji): „Chorvatský stát plánoval a prováděl masakr na ortodoxní srbské menšině a chorvatský katolický klérus tyto masakry schvaloval“. Podle encyklopedie Mac Millan o holocaustu (str. 323, 328), v „Nezávislém chorvatském státě“ bylo popraveno (cituji) „více než půl milionu Srbů, čtvrt milionu bylo vyhnáno, zatímco 200 000 Srbů bylo přinuceno násilím přestoupit na katolickou víru“.

Genocida spáchaná na srbském lidu v „Nezávislém chorvatském státě“, je jedním z tajemství nejvíce skrývaných ve XX. století, zcela jako ochrana kriminálních ustašovců mimo dosah justice díky spolupráci Vatikánu, Spojených států amerických a dalších západních zemí. Nazítří po porážce mocností osy a chorvatských ustašovců, díky spolupráci Vatikánu se Spojenými státy a dalšími západními zeměmi, vskutku nazítří po porážce mocností Osy a chorvatských ustašovců, katolická církev hrála společně s tajnými službami některých zemí, zvláště USA a Velké Británie, velmi významnou a velmi temnou roli při organizaci, záchraně a úniku do zahraničí, především do Latinské Ameriky, ale také do severní Ameriky, velkého počtu ustašovců.

Zvláště vysoce postavených, zvláště nejvýše postavených, včetně samotného poglavníka Ante Paveliče. Důvodem této záchrany ustašovců a dalších nacistů, jakož i transfer organizovaný sítěmi Vatikánu nazývanými „krysími sítěmi“ (ratlines), byl v zájmu Spojených států a Vatikánu v boji proti SSSR a komunistické hrozbě, při němž bylo málo skrupulí v užití prostředků. Vatikán si mimoto přál zachránit kriminálníky, kteří byli věrnými katolíky a kterým udělil požehnání během konfliktu. Tato záchrana kriminálníků a zahlazování jejich zločinů vyplývaly také z obavy, že kdyby se odhalila role Vatikánu a papeže Pia XII. ve zločinech druhé světové války, komunisté by mohli získat moc v legislativních volbách ve významných katolických zemích Evropy, kde disponovali silným postavením těsně po válce, zvláště ve Francii a Itálii. Tito zločinci byli potom použiti k oslabení evropských komunistických zemí a realizaci teroristických akcí. Úsilí Vatikánu k upevnění svých vztahů s USA, hlavní západní vítěznou mocností během druhé světové války, bylo korunováno úspěchem na začátku 80. let, když po schůzce mezi papežem a Reaganem pronikla informace, že diskutovali dohody uzavřené v Jaltě v r. 1945. Následovala řada jednání mezi spolupracovníky obou šéfů států, která vyústila v pevný vztah, který Richard Allen, poradce Bílého domu pro bezpečnost, charakterizoval jako jednu z nejtajnějších aliancí všech dob. Existuje kniha Carla Bernsteina...

Patrick Robinson: Pane Miloševići, soud vám povolil určitou svobodu pro přednes vašeho projevu, v souladu se zvyklostí tohoto tribunálu. Musíte být ale opatrný. Tážeme se, zda většina věcí, které zde přednášíte, má vztah k předmětu, kterým se zabýváme. Ve všech případech by nebyly přijatelné jako prvky důkazu. Je možno si dovolit po určitou mez velký počet historických faktů v předmluvě, musíte se však ukázat, zvláště když si přejete, abychom přijali váš požadavek dodatečného času.

Slobodan Milošević: O povaze této tajné aliance, prof. Smilja Avramov píše ve své knize Opus Dei: „I když tři žhaví katolíci - Brzezinsky, Casey a Walters - připravovali terén pro alianci majíce na zřeteli imperativy římského katolicismu, přesto, že prezident Reagan jmenoval na nejeminentnější

posty své administrativy katolické aktivisty, jako Alexander Haig, jehož vlastní bratr byl biskup, bylo by mylné tvrdit, že římskokatolické náboženství bylo rozhodujícím faktorem v politice Spojených států té doby. Americká administrativa neviděla v této alianci výraz religiosity, ale moc církve jako instituce v kontextu reálné politiky. Washington instrumentalizoval Svatou stolicí stejným způsobem, jakým se chtěl pokusit o něco později instrumentalizovat islám. Pomocí této aliance byla remodelována geopolitická mapa světa a změněn styl politiky utvořením nového politického bloku, agresivního a klerikálního, který se měl stát rozhodujícím faktorem v zahraniční politice Spojených států a měl nejzhoršující důsledky pro Jugoslávii“.

Projevy klíčové role Svaté stolice v těchto planetárních změnách jsou také potvrzeny Michaelem Gorbačovem, který prohlásil v italských novinách La Stampa z 3. března 1992: „Nic z toho, co se děje ve východní Evropě v těchto posledních letech, by nebylo možné bez účasti papeže Jana Pavla II. Tedy v těchto posledních letech ve východní Evropě byla zadušena v krvi Jugoslávie, stát, jehož vytvoření se Vatikán snažil předejít během první světové války a na jehož zničení se podílel - s nesmírným krveprolitím, které z toho vyplynulo - podporou Hitlera, ustašovského státu během druhé světové války. Politika Vatikánu vůči Srbsku byla utvářena tak, jak ji vidíme z citovaného dopisu, od r. 1914. Dokonce před vytvořením Jugoslávie.

Po vzniku Království Srbů, Chorvatů a Slovinců v r. 1918, tento multikonfesní stát byl považován za hlavní překážku pronikání katolicismu na východ. Balkán byl v očích Vatikánu prioritní misionářskou oblastí. Takto politika Jana Pavla II. vůči Jugoslávii a jugoslávská politika církve katolické vůbec, pod tímto pontifikátem představují konečnou fázi procesu rozbití Jugoslávie. Přeskočím sérii příkladů a schůzí, které to potvrzují, v r. 1991 a 1992, ale vyjádřím to v textu, až jej budu diktovat, protože čas, kterým disponuji mi neumožňuje citovat vše, co je třeba.

Po uznání Slovinska a Chorvatska, potom Bosny-Hercegoviny, Vatikán přijal náhle politiku pacifistickou, která od r. 1994 naznačovala přání papeže navštívit Záhřeb, Bělehrad a Sarajevo. Vatikánská diplomacie neodsoudila vyhnání Srbů s území, kde žili po staletí, v Chorvatsku během operací „Blesk“ a „Bouře“. Připomínám vám tedy, že lord Owen kvalifikoval operaci „Bouře“ jako nejrozsáhlejší etnickou čistku v bývalé Jugoslávii.

Vatikán sám kvalifikoval tyto akce jako „převzetí území“ i přesto, že tato území byla osídlena Srby po mnoho století. 16. října 1995 papež prohlásil, že „v jistých situacích není vyloučeno použití síly, je-li to nezbytné pro ochranu legitimních práv lidu“. V takových situacích se mělo jednat o „zákroky humanitní“, určené k záchraně lidských životů. Ale při té příležitosti žádné lidské životy ohroženy nebyly tím méně, protože nebylo útoků vycházejících z území Krajiny pod ochranou OSN. Na rozdíl, například, od zóny Srebrenica, rovněž chráněné, kde se útoky násobily během všech těch let, způsobující devastaci stovek srbských domů, jejichž obyvatelé byli podřezáni.

Jeden kazatel americké armády na penzi plukovník Bigler v Pittsburgu prohlásil v lednu 1999, že Vatikán byl odpověden za všechna neštěstí, která zasáhla jugoslávský prostor a že osobně viděl bankovní výpisy účtů Vatikánu dokazující, že katolická církev spolu s německou vládou destabilizovaly Jugoslávii a uvrhly ji do desítky let krvavého chaosu. Bigler tvrdí, že Vatikán vydal desítky milionů dolarů ve prospěch separatistů v Jugoslávii a že katolická církev byla vysoce aktivní v tom, co se dělo v Chorvatsku a Slovinsku.

Je notoricky známo, že Vatikán a jeho tisk podporovaly manifestace Albánců v Kosovu a v Metochii v r. 1989. Arcibiskupové v Lublani a Záhřebu působili stejně. A během své návštěvy v Albánii v r. 1994 papež podpořil požadavky albánských secesionistů v Kosovu-Metochii. Papež byl první, který žádal energickou akci proti Srbsku v r. 1998, než se retransformoval v pacifistu. Nejdříve 30. března 1999 svoláním velvyslanců členských států NATO a Rady bezpečnosti, potom 1. dubna, kdy poslal dopis Clintonovi, kde ho prosil, aby zastavil bombardování během velikonoce. Vidíme-li všechny aktivity Vatikánu vůči rozbití Jugoslávie, uvědomíme si, do jaké míry je pontifikální poselství z 12.

března 2000 falešné. Papež tehdy prohlásil: „Nemůžeme nepřiznat zradu evangelia spáchanou našimi bratry, zvláště během druhého tisíciletí. Uznání minulých omylů vede k probuzení našeho svědomí a nutí nás činit kompromisy v přítomnosti“.

Zmiňuje tuto pontifikální prosbu o omluvu hříchů katolické církve, prof. Smilja Avramov, v jeho citované knize str. 170-171, odmítá kritické reakce, které vyvolala. Zdůrazňuje zvláště slova holandského katolického myslitele Leo Lindekera: „Papež vyjádřil svá politování nad tím, co bylo učiněno v minulosti, ale není vůbec známky, že by chtěl změnit své nynější chování.“

Role Spojených států

Co se týče Spojených států, chrání především své vlastní zájmy v jihovýchodní Evropě, a tedy i v ex-Jugoslávii. Tedy antagonismy a vzájemné konflikty mikro-států a quasimikrostátů, které se objevily na území bývalé Jugoslávie, jejich pauperizaci, jejich totální neschopnost autonomní funkce v rovině politické, ekonomické a jiných, tvoří terén zvláště vhodný k udržení přítomnosti politické, ekonomické a především vojenské přítomnosti Spojených států v Evropě.

Ten poslední bod má pro ně zcela zvláštní důležitost, protože od rozpuštění Varšavského paktu americká přítomnost ve východoevropských zemích ztratila veškerý smysl a oprávnění. Takto není nijak překvapující, že Spojené státy pracovaly na nastolení politováníhodného chaosu, v němž se nalézala většina mikrostátů balkánských. Navíc, určitá forma studené války se prodlužovala po rozpadu východního bloku a projevila se vůlí za každou cenu zabránit vytvoření jakékoli formy společnosti způsobilé podat příklad životaschopné alternativy proti jednoduchému klonování kapitalistického modelu, který je sám obětí nesnází.

Z tohoto hlediska Jugoslávie neměla přežít Varšavský pakt, protože mohla východoevropským zemím nabídnout nežádoucí příklad autonomního rozvoje a alternativu slepého převzetí západních hodnot; čímž by vytvořila hráz novému světovému pořádku upravenému ze strany USA, které zůstaly jedinou supervelmocí.

Přesněji řečeno Jugoslávie by byla hrází proti transformaci světa v korporatizovanou společnost pod vedením newyorských bank, majících loupění za jediný cíl. Je známo, že americký kongres přijal v březnu 1990 dekret, který učinil konec jakékoli finanční pomoci určené Jugoslávii, s výjimkou demokratických stran. Tento dekret tedy řadil mezi demokratické strany neonacisty, islámské fundamentalisty, kteří měli být podporováni a dokonce potom albánské teroristy, a bez řeči, od samého počátku albánské separatisty.

Je rovněž známo, jaká byla role toho privatizovaného sektoru americké armády, pokřtěného MRI (Military Resources Inc.), pověřeného výcvikem chorvatské a muslimské armády, která hrála klíčovou roli v ofenzivě proti Krajině. To potvrzuje skutečnost, že počínání Američanů spojené s jugoslávskou krizí směřovalo současně k udržení americké přítomnosti na Balkáně prostřednictvím NATO - čehož bylo efektivně dosaženo v Bosně-Hercegovině, Kosovu-Metochii i v Makedonii - a k udržení rozhodujícího vlivu USA a NATO v celém evropském prostoru. Co se týče ekonomického zájmu, toho, který převyšuje všechny ostatní, nemyslím, že je třeba uvádět podrobnosti.

Vůle po dominanci je rovněž jediným možným vysvětlením některých praktik Spojených států na první pohled iracionálních, jako byl nátlak na Izetbegoviče, aby zrušil svůj podpis na plánu Cutilheiro (plán mírového rozdělení Bosny-Hercegoviny podepsaný v Lisabonu na jaře 1992 pod záštitou Evropské unie a portugalského velvyslance Cutilheiro. Po návratu z rozhovorů a na doporučení Warrena Zimmermanna, amerického velvyslance v Jugoslávii, prezident islámské entity Alija Izetbegovič odvolal svůj podpis a vyhlásil výjimečný stav).

Nebo později rušivou americkou akcí méně známou veřejnosti proti pozdějším mírovým rozhovorům, jako byl plán Vance - Owen - Stoltenberg a jiných mírových smluv. Je evidentní, že mír na Balkáně nebyl v zájmu Spojených států do té doby, než vojenská a jiná přítomnost USA a NATO bude zajištěna a dokud nebudou vytvořeny všechny podmínky proto, aby řešení byla přijata pod americkou patronací.

Tento záměr se jasně projevuje v americkém trvání, během konference v Rambouilletu, na vojenské přítomnosti USA a NATO na jugoslávském území, potom v agresi, která následovala a která měla za zřejmý cíl okupaci Kosova-Metochie, ba i celé Jugoslávie s cílem zajistit trvalou přítomnost NATO v těchto oblastech. V průběhu těchto pletich Clintonova administrace vstoupila do nebezpečné aliance s individui fundamentalistických islámských organizací jako Hezbollah, Al Kajda, teroristická milice UCK v Kosovu, atd. Krátce se všemi organizacemi a individui, které byly od 11. září 2001 považovány za největší ohrožení Spojených států a Západu obecně. Cena této kriminální politiky Clintonovy administrativy je velmi vysoká, ale ti, kteří ji platí, jsou bohužel občané celého světa, včetně amerických, zcela nevinní, ale také příslušníci jiných západních zemí, jako Španělska, atd. Avšak jestliže záměry Německa, Vatikánu a USA v jugoslávské krizi zůstávají víceméně viditelné a jasné, šokující je chování ostatních členů ES, později Evropské unie. Zvláště příkré byly jeho zvraty v důsledku německých tlaků i přes vlastní deklaraci ES ujišťující, že (citují): „Sjednocená a demokratická Jugoslávie má nejlepší šance harmonické integrace do lůna nové Evropy“.

Role „mezinárodního společenství“

9. července 1991 ve Štrasburku, nazítří prohlášení nezávislosti Slovinska a Chorvatska a rozšíření ozbrojených konfliktů, šel evropský parlament dokonce tak daleko, že o Jugoslávii schválil rezoluci ujišťující, že nepodporuje jednostranné odtržení obou jugoslávských republik. Rada ministrů ES, stejně jako Rada Evropy, hovořily ve prospěch teritoriální integrity Jugoslávie. Stejně jako rozšířené evropské fórum, přesněji euro-americké. Rada ministrů OBSE, která se sešla v Berlíně 19. června 1991, přijala deklaraci vyjadřující mj. svou podporu jednotě a územní integritě Jugoslávie. V souladu s Helsinskými dohodami zdůrazňovaly územní integritu států. Je skutečností, že podobné stanovisko převládalo také ve stejném momentu za Atlantikem, americký státní sekretář James Baker ujišťoval, že Spojené státy podporují Jugoslávii demokratickou a sjednocenou, jejíž budoucnost měla být společně vytýčena. Baker zejména zdůraznil, že Spojené státy neuznají jednostranná odtržení.

Vzdor tomu všemu, ES - organizace vzniklá jako výsledek pokrokového vývoje v Evropě a ve světě - se koncem r. 1991 rozhodla podpořit proces obzvláště zpátečnický: odtržení Slovinska a Chorvatska a dalších jugoslávských republik. 17. prosince 1991, přijala deklaraci upřesňující kritéria uznání nových států ve východní Evropě a v bývalém SSSR, jakož i novou deklaraci o Jugoslávii vyzývající všechny jugoslávské republiky k předložení svých žádostí o uznání do 23. prosince, jakož i důkazy potvrzující, že splňují určená kritéria. Takto ES popřelo nejen svůj vlastní závazek obsažený v deklaraci o Jugoslávii z 26. března 1991, ale také dokument, který veřejně vyhlásilo půldruhého měsíce předtím v Římě 8. listopadu, kde bylo ujišťováno, že požadavky nezávislosti republik, které je sami formulovaly, mohou být zkoumány pouze v rámci celkového řešení.

Takto, i když role Německa ve zvratech Dvanáctky je zcela jasná, není méně překvapující, ale i skličující pozorovat, jak jedenáct států starého kořene mohlo být donuceno spáchat takovou věc, kterou původně od základů neschvalovaly. A to pod tlakem jednoho z nich, ať byl jeho vliv jakýkoliv...

Naumann, o kterém jsem se již zmínil, v průběhu první světové války zveřejnil koncept německé dominance ve středoevropské zóně cestou fragmentace tohoto prostoru a vytvořením malých poslušných států, které nazýval trabanty (v němčině „satelitní“ - pozn. aut.). Naumann tehdy evidentně nepředpokládal vytváření trabantů na Západě. A přesto se Německu podařilo vnutit členům ES svůj diktát odtržení jugoslávských republik a jejich uznání. Diktát, stejně jako jejich chvostismus,

byly v rozporu nejen s názory a principy těchto druhých zemí, ale s jejich bezprostředními zájmy. To všechno vytváří smutnou skutečnost, že se členské státy ES, z nichž některé byly kdysi velkými mocnostmi, propadly díky oportunistu a malodušnosti neschopných, kteří jim vládnou, až do řad trabantů Německa.

Potom, jak to ukazuje jejich pozdější účast v sérii válečných operací NATO - mezi nimi i agrese proti Jugoslávii - v řadách trabantů Spojených států. Nebylo absolutně možno zpochybnit právo Jugoslávie na svou obranu o nic méně, než může být zpochybněna ilegality jejího rozbití jako základ pro oprávnění k vyvolání konfliktů. V tomto kontextu je přinejmenším cynické ze strany těch, kteří hnali národy Jugoslávie do občanských válek, násilí a nenávisti a kteří dnes vystupují jako nevinátka a dovolují si rozdávat spravedlnost. Naše národy nesmějí nikdy zapomenout, kdo je hlavním viníkem tragedie, která se odehrála v prostoru bývalé Jugoslávie a tento bod bude jasně prokázán.

V Norimberku prvním zločinem byl základní zločin proti míru: o totéž vašemu tribunálu bez legality však nejde. A to jedině proto, protože v tomto případě ti, kteří založili tento ilegální soud, by se sami museli před něj postavit. Není těžké prokázat, s uvážením historických událostí - protože existují o každém z nich dokumenty a záznamy, kterými opačná strana disponuje rovněž - že nacionalismus v bývalé Jugoslávii neměl zdroj v Srbsku, ani v jeho lidu a jeho představitelích, ale především mezi separatisty krajní pravice v Chorvatsku, v Kosovu a Metochii, Bosně-Hercegovině. Ustašovci, neonacisté, islámští fundamentalisté a albánští teroristé, řečeno krátce. Není složité ukázat, a vy uvidíte, jak se to dá zařídít, aby bratrovražedná válka na území Jugoslávie byla podnícena, potom vojensky udržována, na Západě těmi samými, kteří založili tento klasický tribunál : totiž Německo, Vatikán a Spojené státy, které vyprovokovaly destrukci a rozdělení suverénního státu proti jeho vnitřnímu právu a proti právu mezinárodnímu.

Stejně tak není obtížné prokázat, že při jejich ničení Jugoslávie, se uchýlili k metodám hrubě nedemokratickým, jdoucím na úkor jejich nepřetržitým deklaracím o humanismu. To, co se nechává nazývat „mezinárodním společenstvím“, podporovalo v prostoru bývalé Jugoslávie -v Chorvatsku, Kosovu-Metochii a Bosně-Hercegovině -, totalitní a šovinistickou elitu, islámské fundamentalisty a neonacisty, jejichž cílem bylo utvořit státy etnicky čisté, tj. státy bez Srbů.

Metody čistky srbského lidu, které zavedlo ultranacionalistické chorvatské hnutí v 90. letech pomocí svých polovojenských jednotek, jsou velice podobné těm, které zasáhly tentýž lid na stejných místech o padesát let dříve. Byli to Srbové, kteří byli vražděni a vyháněni z Chorvatska na začátku 90. let v předvečer příchodu Tudjmana. Byli to rovněž Srbové, kteří byli vražděni a vyháněni z Kosova-Metochie. V Bosně-Hercegovině a v Kosovu-Metochii, „mezinárodním společenstvím“ v čele se Spojenými státy, které favorizovalo a aktivně podporovalo islámský fundamentalismus, jenž v této oblasti byl odpovědným za četné zločiny proti Srbům. Vrcholem všeho v Kosovu-Metochii bylo, že zločiny proti Srbům se napříště děly s plnou kolaborací okupačních sil vedených NATO v protikladu s rezolucí č.1244 Rady bezpečnosti, která kvalifikovala podmínky příměří navržené Jugoslávii. V té době, kdy ještě nebylo možno okupovat Jugoslávii a bylo nutno zastavit válku, byly nabídnuty podmínky zaručující Jugoslávii suverenitu a územní integritu a umožňující příchod ochranných vojsk OSN do Kosova, kde měla povinnost chránit veškerou populaci; bylo také stanoveno, že v určité míře se armáda a policie jugoslávského státu a Srbska měly vrátit a zůstat v Kosovu. Všechno bylo provedeno jinak. Ruku v ruce s kriminálníky vojáci NATO přišli, ale nezabránili vyhánění stovky tisíc osob, zabítí tisíce z nich a zapálení značného počtu kostelů, ale k tomu se vrátím později.

Nyní chci říci, že již deset let existuje rozsáhlá a detailní dokumentace o probíhajících zločinech proti srbskému lidu, dokumentace, která byla postoupena této instituci (MTT) ze strany jiných institucí celého světa a kterou opačná strana (žalobce -pozn. red.) dosud okem nespátřila. Důvod proto je ten, že „mezinárodní společenství“ podněcující konflikty v naší zemi, dekretovalo předem, že Srbové budou viníky všeho. Tím pádem všichni ostatní mohou a musejí být považováni za oběti.

Co se týče způsobu, jakým byla zosnována válka v bývalé Jugoslávii, autoři toho, co se nazývá „Obviňovací akt Kosovo“ určený proti mně, v člancích 79 a 80 uplatňují jednu ze svých řídkých správných tvrzení tohoto aktu, jinak lživého a zlého. Citují jejich text: „25. června 1991 Slovinsko vyhlásilo nezávislost na RSFJ (Jugoslávská socialistická federativní republika - pozn red.), což vedlo k vypuknutí války“. Toto figuruje v jejich dokumentu. A ještě hůře: „Chorvatsko vyhlásilo svou nezávislost vzhledem k RSFJ 25. června 1991, což vedlo k bojům mezi, na jedné straně vojenskými silami chorvatskými a na druhé straně Jugoslávskou federální armádou, polovojenskými jednotkami a armádou Republiky Krajina. Bosna a Hercegovina vyhlásila svou nezávislost 6. března 1992, což vedlo po 6. dubnu 1992 k válce velkého rozsahu“.

Takto tedy titíž autoři tohoto lživého aktu obžaloby, kteří pravděpodobně nepředpokládali, že proti mně budou vznášet obžalobu týkající se Chorvatska a Bosny, řekli, kdo vyprovokoval válku v bývalé Jugoslávii. Protagonisté tohoto podniku, který můžeme bez pochyb nazvat kriminálním - a jedná se o protagonisty stejně tak vnitřní, jak i vnější, jednali protiprávně ve smyslu vnitřního práva jugoslávského, tak i práva mezinárodního. Zlehčující právo uskutečněním násilné secese Chorvatska a Bosny, spáchali hlavní zločin a nejvážnější z těch, které byly souzeny v Norimberku a Tokiu, a které již byly předány Mezinárodnímu soudu v Haagu, tomu, který je permanentní a legální : zločin proti míru.

Ilegální secese

Na rozdíl od vlád Slovinska a Chorvatska a islámsko-chorvatských úřadů Bosny a Hercegoviny, které uskutečnily ozbrojené odtržení a na rozdíl od jejich iniciátorů a jejich podpory v Německu a Rakousku nebo ve Vatikánu - potom ve Spojených státech a NATO - srbský lid, včetně mne, usiloval o zachování jugoslávského státu. Byli jsme to tedy my, kteří jsme byli na straně práva, zatímco demolizátoři Jugoslávie porušili právo jak vnitřní, tak právo mezinárodní. Jejich invocace práva na sebeurčení byla jen kouřovou clonou, která měla zakrýt samu povahu jejich zločinného počínání spojenému s ilegálním a násilným odtržením, protože národy Jugoslávie a zvláště republiky, neměly právo jednostranně opustit jugoslávský stát, ani podle jugoslávské ústavy, ani vlastních ústav, ani podle mezinárodního práva. Neměly zvláště právo realizovat takové záměry silou a přes mrtvoly svých věrejších spoluobčanů a společného státu. Článek 5 jugoslávské ústavy přijaté v r. 1974 a platné v této době stanovuje:

„Území SFRJ je sjednoceno a skládá se z území socialistických republik. Hranice SFRJ nemohou být měněny bez souhlasu všech republik a samosprávných provincií“.

Z toho jednoznačně plyne, že žádná republika, žádný národ nedisponoval právem oddělit se od SFRJ ani oddělit jakoukoli část jejího území, neboť toto bylo možné jen se souhlasem všech. Maje na zřeteli tento fakt a s přáním vyjádřeným ve Slovinsku, v Chorvatsku, později v Bosně-Hercegovině a Makedonii - přáním opustit jugoslávskou federaci - srbská část právě s cílem zabránit konfliktu, se od srpna 1990, jak vám to potvrdil svědek Borislav Jovic, bývalý předseda prezidentské kanceláře Jugoslávie - pokoušela přesvědčit reprezentanty ostatních republik ve federálních institucích, aby přijali zákon, který by upravil adekvátním způsobem výkon práva na sebeurčení. Ale jak píše Jovič ve své knize, kterou jste zde dokonce citovali, byli pevně rozhodnuti jít až do konce, i kdyby to bylo za cenu incidentů a konfliktů. Nebudu vám připomínat, že tento projev Tudjmana, který jsme zde citovali a kde prohlásil: „Nebyla by válka, kdyby to Chorvatsko nechtělo“.

Ano, bez války by nikdo nemohl vyhnat půl milionu Srbů z území, kde žili po staletí. Lidé, kteří v době odtržení Chorvatska nežádali zvláštní vlastní stát, ale pouze autonomii, lidé, kteří až do tohoto okamžiku, a dokonce podle samé chorvatské ústavy, byli konstitutivním lidem Chorvatska. A to vše, zatím co Chorvatsko a stejně tak Slovinsko, právě vyhlásily nezávislost odtržením od Jugoslávie, čímž porušily ústavu a s použitím ozbrojené síly. Jednalo se tedy o secesi ilegální, ozbrojenou,

násilnou, která měla za následek desítky tisíc mrtvých a ta je zločinem jak podle práva jugoslávského, tak mezinárodního. Zcela tak, jak je zločinem podněcovat a podporovat takovou krvavou válku.

Zahraniční protagonisté - jsou to titíž, kteří stojí za tímto ilegálním soudem, jehož předním posláním je jejich amnestie a svržení chyb na oběti. A obětí byly ve všech národech Jugoslávie - a kteří pomáhali odtržení bývalých jugoslávských republik, odtržení, které podle způsobu, jak bylo provedeno, není povoleno ani mezinárodním právem. Tato ilegální situace odtržených republik byla výslovně potvrzena bývalým předsedou této instituce, Antonio Cassesou, který ve své paměti na stranách 269 a 270 zdůraznil, že jugoslávské republiky nedisponovaly právem na sebeurčení úplně, ani podle mezinárodního práva, ani podle vnitřního práva jugoslávského.

Stejně jako republiky sovětské, šest jugoslávských republik, podle mezinárodního práva nemělo právo na vnější sebeurčení.

K tomu přistupuje fakt, že takové právo není nijak stanoveno jugoslávskou ústavou. Na rozdíl od sovětské ústavy, jugoslávská neobsahovala žádnou dispozici předvídací odtržení republik.

Tedy stejně jako vaše ilegální obvinění. V jednom momentu, řekl bych, že nepozorností, v odstavcích 79 a 80 aktu obvinění o Kosovu, se uvádí, kdo vyprovokoval válku v Jugoslávii, stejně tak bývalý předseda tohoto ilegálního soudu, když byl ještě v čele této instituce, na straně 273 své knihy, kde stanovil ilegalitu odtržení a potom dospěl ke stejnému závěru, jaký tak zvané obvinění dává tušit v citovaných paragrafech 79 a 80 aktu obvinění o Kosovu. Tento závěr říká (cituji): „ Je dobře známo, že v Chorvatsku a v Bosně-Hercegovině, stejně jako v některých exrepublikách sovětských, odtržení oživilo starou nenávist a přineslo strašnou krvavou lázeň“.

Je také dobře známo, že vítězství je zaručeno každému individu, které má minimum cti a potřeby uznat, co je evidentní a pravdou. Ten, kdo nemá toto minimum cti, může si dovolit deformovat evidentní a notorické skutečnosti a udělat z nich opak. Mimo toho, když se splete a tu a tam začne říkat pravdu. Nesmí se nikdy zapomenout, že mít pravdu za spojenkyni garantuje dříve či později vítězství. Zatímco mít ji za nepřítele je cestou k ponižujícímu neúspěchu.

Všechno, co zde říkám je pravda o krvavém zničení Jugoslávie, mezinárodně uznávaného státu, který měl právo existovat jak podle práva, tak podle morálky historie. A také, a to je nejdůležitější, podle skutečného zájmu a ve prospěch všech občanů. Čas, kterým disponuji mi nedovoluje ani předložit některé skutečnosti a nezbytná konstatování. Doufám, že v tom nebudete spatřovat překážku, když se jedná o Kosovo, když doplním (vaši) dokumentaci sedmi „bílými knihami“ jugoslávské vlády, které byly ostatně předány jako důkazní materiál, stejně jako celá dokumentace týkající se agrese Mezinárodnímu soudu - regulárnímu a legálnímu - v Haagu. Pak bych přidal ještě jiné dokumenty.

Ale na téma Kosovo si přeji podtrhnout pouze některá fakta, která posuzována s odstupem, který máme dnes, ukazují, jak byl přístup k Jugoslávii „spravedlivý“ a „rovný“. Protože celý svět dnes může vidět, co se stalo a jaké to má důsledky.

Drama v Kosovu

Během pouhého prvního dne cizí přítomnosti v Kosovu-Metochii, to jest od prvního dne odchodu jugoslávské armády a srbské policie z této provincie v r. 1999, bylo na území Kosova-Metochie - tedy během samotného prvního roku - spácháno 5 000 teroristických akcí, několik tisíc vražd a únosů, 150 kostelů bylo zničeno. Pánové, jestli by někdo někde zdemoloval 150 mešit, 150 katolických kostelů, celý svět by nemluvil, než o tom.

To vše bylo pod patronací a ochranou OSN - tyto zločiny, ta rezoluce OSN byly hozeny světu pod nohy, bezpečnostní síly OSN byly přeměněny v okupační síly. Potom, ve spřažení s albánskými

teroristy, více než 300 000 obyvatel Kosova bylo vyhnáno z domovů a to pod patronací OSN a s její účastí. Během té doby, na druhé straně, více než 200 000 Albánců se nastěhovalo do této provincie jako cizí občané, kteří přišli hlavně z Albánie a Makedonie. Perzekuce a teror vůči všemu co nebylo albánské a zvláště proti všemu, co bylo srbské, pokračovaly s nezměněnou zbesilostí. A pokud se snížil počet těchto absolutních čísel vyjadřujících kriminální historii, pak to bylo tím, že prakticky všechno, co bylo srbské a nealbánské, bylo z Kosova odstraněno. V této provincii srbské republiky zůstává velmi málo objektů pro řádění, pro tuto kolektivní žízeň po násilí. Ale i to málo stačilo albánským teroristům k novému vrcholu protisrbského násilí. V přítomnosti je Kosovo-Metochie prakticky zbaveno svých Srbů od posledního autorského vystoupení vašeho svědka Halida Baraniho 17. března tohoto roku.

Není to evidentně jediný kriminálník, který zde byl vzat za svědka. Ale shodou okolností se to potvrdilo. Tento Halid se svou imaginární historikou o tak zvaném srbském zločinu vůči třem albánským chlapcům utopeným v řece, když prchali před Srby, kteří je pronásledovali, což vyvolalo hysterické a masivní pobouření vůči všemu, co bylo srbské do té míry, že byl sám zatčen jednotkou KFOR.

Potom následovaly akce jiného vašeho svědka, kriminálního teroristy Shukri Buja, který zde dokonce potvrdil, že velel jednotce UCK v Račaku a byl prvním, který zahájil palbu těžkým kulometem na policisty, kteří se blížili k vesnici. Činil tak zřejmě se svými komplici a učedníky se stejnými kriminálními dispozicemi, nebo abych to vyjádřil v řeči, která je zde běžná, tento pogrom proti nealbánskému obyvatelstvu Kosova-Metochie, stejně jako předešlý, vyplývá ve skutečnosti ze spojení kriminální akce této instituce a jejích svědků, jejichž zájmy zde obhajuje.

Se stejnými svědky spolupracují rovněž ti, kteří podporují nejvýše zpátečnické hnutí, které Evropa kdy viděla ve své historii. Tedy, když uvážíme to, co se stalo v Chorvatsku a Bosně-Hercegovině a zvláště kontinuitu separatistických a nacionalistických hnutí s jejich pronacistickými předky z doby druhé světové války a když současně vidíme iracionální úsilí, neřku-li vášeň, s jakou toto obvinění usiluje podpořit a ospravedlnit akce těch, kteří trvají na revizi dědictví obou světových válek a realizovat to, co poražení v těchto dvou válkách nemohli dokončit, pak se vnučuje velmi zneklidňující závěr: Spolčení zločinců, na němž se tato instituce podílí, se ukazuje být širší jak počtem účastníků, tak rozsahem svého kriminálního projektu, tak svým rozsahem časovým a teritoriálním.

Mnoho lidí na Západě dnes usiluje o vysvětlení ospravedlnění násilí spáchaného albánskými teroristy v Kosovu pocitem revolty a pomsty za represí a předpokládaný teror dlouhého data ze strany srbských úřadů vůči albánskému obyvatelstvu Kosova-Metochie. Je to lež bez hranic. Kde jsou tito terorizovaní Albánci, uvěznění, zatčení, zavraždění během všech těch let ?

Tato argumentace je nejen založena na falsifikaci faktů, ale zcela se hroutí před nepopiratelnou historickou realitou dějinné kontinuity persekuce srbské populace a křesťanské všeobecně na území Kosova-Metochie; persekuce, která trvá od turecké okupace a pokračovala s krátkými epizodami klidu až do našich dnů. I když by se mohlo říci, že takových období nebylo mnoho.

Etnická čistka Srbů v Kosovu-Metochii je dlouhá historie. Byla intenzivnější po založení Albánské ligy v Prizrenu v r. 1878, která rozvíjela koncept vytvoření Velké Albánie. Eminentní evropský historik Konstantin Jireček tvrdí, že mezi roky 1878 a 1912, asi 150 000 osob, tj. prakticky čtvrtina srbské populace, bylo vyhnáno ze starého Srbska (Kosovo). Mimo četných ruských, francouzských a jiných pramenů, tento proces je rovněž zmiňován bohatou diplomatickou korespondencí anglickou, listy sira George Banhama markýzi de Lansdowne v r. 1901, kde zmiňuje vyhnání velkého počtu srbských rodin, atd.. dopisy, které pro čas nemohu citovat.

Popisování situace v Kosovu-Metochii v průběhu XX. století mělo ukázat, že se nic nezměnilo na deserbizaci tohoto území, ale že naopak albánská nátlaková a teroristická politika vůči Srbům a Černohorcům, byla stále brutálnější a zhoubnější. To se zejména potvrdilo během první světové války, zvláště v době ústupu srbské armády přes Albánii v r. 1915, který je předmětem bohaté literatury. A když na začátku druhé světové války Itálie ustavila loutkový stát Velká Albánie, k němuž připojila největší část Kosova a Metochie, byla to příležitost k nové vlně teroru proti nealbánskému obyvatelstvu, srbskému v první řadě. Tak, jak o tom svědčí jednoznačně prohlášení předsedy tohoto loutkového státu Mustafa Kroja (cituji): „Je vhodné maximálně usilovat, aby všichni domácí Srbové byli z Kosova vyhnáni a deportováni do koncentračních táborů v Albánii a co se týče Srbů přichozích, je nutno všechny zabít“. Konec citace. Připomínaje prohlášení tohoto fašistického předsedy vlády, historik Slavenko Terzič zdůrazňuje fakt, že podle informací získaných americkými speciálními službami, albánští nacionalisté zavraždili 10 000 osob a 100 000 jiných vyhnali mezi vypuknutím války v dubnu 1941 a srpnem 1942, zatímco přibližně stejný počet Albánců byl z Albánie přesídlen do Kosova.

Hermann Neubauer, zvláštní místodržící Třetí říše pro jihovýchodní Evropu, na podzim v r. 1943 prohlásil: „Albánci si pospíšili se svými stížnostmi. Vládě jsem naléhavě doporučil ukončit perzekuce. Protože moje intervence neměla účinek, nabídl jsem demisi na mé posláni v Albánii“. Hle, co píše vyslanec Třetí říše, nacista. Je tím zděšen.

3. dubna 1968 představený ortodoxního kláštera Macaire píše patriarchovi Srbska, Germanovi, aby ho informoval o perzekucích Srbů, protože jugoslávské úřady od druhé světové války zamlčují tyto skutečnosti zvláště mimo Kosova-Metochie. Píše tehdy: „Albánci znovu projevují atavistickou nenávisť vůči Srbům. Nalézáme se v obtížnější situaci, než v době Rakouska nebo Turecka. Tehdy jsme měli aspoň několik práv. Násilnosti jsou nyní na denním pořádku, ku krádežím dochází za denního světla, urážky a hrozby se množí. Dovíte se bezpochyby od jiných, co se děje v Kosovu-Metochii. Ale v r. 1966 na odboru vnitra provincie vám říkají: V lyceích, v normálních školách, se vštěpuje mladým v plné legalitě nacionalismus, nepřátelský aktivismus jedině roste. Akcí tohoto druhu v poslední době stále přibývá. Fyzické agrese proti lidem černohorské národnosti jsou na denním pořádku, nepřátelská prohlášení jsou vyslovována otevřeně na veřejných místech“, píše představený svému patriarchovi.

Prof. Elena Gouskova, ruská specialista v otázkách Balkánu, ve své knize „Historie jugoslávské krize 1990-2000“, píše na str. 44: „Manifestace v provincii jsou provázeny sabotážemi v některých podnicích, distribucí letáků, opatřeními směřujícími k přeměně Kosova v provincii etnicky čistou. Šovinisté se uchylují k různým metodám a hrozbám s cílem totální eliminace Srbů a Černohorců. Zneuctvují kulturní památky, ortodoxní hřbitovy, zapalují domy, vraždí lidi, konfiskují násilím půdu, omezují svobodu pohybu. Následkem toho všeho byla masivní emigrace srbských rodin mimo tuto provincii. V r. 1981 z 1 451 obydlených míst, na 635 již nebydlel ani jeden Srb. Zůstalo pouze 216 obcí zcela srbských. Během deseti let byla tato oblast vydána v plen albánskému teroru, který se velmi těžko zvládal, takže v r. 1991 zbývalo v Kosovu-Metochii méně než 10% Srbů.

Takto se tedy výrazy „etnická čistka“, „etnicky čistý“ poprvé objevily ve vztahu k událostem a je to v tomto kontextu, co byly používány. Váš zdejší svědek slovinský profesor ústavního práva Ivan Kristan v jednom článku s titulkem „Ústavní pozice autonomních provincií FSRJ“, publikovaný v r. 1981- podtrhuji znovu - v r. 1981, napsal: „Nacionalistická albánská koncepce republiky Kosovo etnicky čistá a sjednocení všech Albánců v lůně jedné a téže republiky popírá jedno ze základních dědictví boje za osvobození lidu; slogan o Kosovu etnicky čistém nabízí, místo rovnosti a společenství národů a národností, jejich trvalou diskriminaci a šovinismus“. To je, co píše v r. 1981 tento slovinský ústavní odborník, tento profesor, kterého jste vy sami sem pozvali. Cituji ho dále: „Vystavujeme jiné národy a národní skupiny četným tlakům a šovinistickým výstřelkům do té míry, že příslušníci některých komunit začínají emigrovat pro pocit nejistoty. Což se děje již dlouho v Kosovu, odkud značný počet Srbů a Černohorců vysídil tak, že podle sčítání v r. 1981 srovnaného s

r. 1971 příslušníci těchto dvou komunit jsou méně četní a to nikoli v termínech relativních, strukturálních, ale v termínech absolutních“.

Patrick Robinson: Pane Miloševiči, než budete pokračovat, oznamujeme vám, že uděláme 20 min. přestávku a pokud budou překladatelé souhlasit, budeme dnes pracovat až do dvou hodin.

(Po přestávce)

Slobodan Milošević: Dobře. Kristan, vracím se k němu; zde je článek, který váš svědek napsal v r. 1981 a který činí evidentním silnou vazbu mezi fašistickým velkoalbánským hnutím z druhé světové války, balisty, a albánským separatistickým hnutím z 80. let, totéž hnutí se stejným personálem, který se na konci XX. století změnil v prosté a jasné teroristy.

Se secesionistickými pohnutkami a teroristickými metodami se toto hnutí zabývá, s pomocí agresivních vojenských jednotek pocházejících z devatenácti členských zemí NATO, definitivním vyčištěním od všech Srbů a každé jiné ne-albánské populace této země, která je kolébkou srbského státu. A propos k tomuto spojení a kontinuitě velkoalbánského fašismu z druhé světové války Kristan píše v citovaném článku: „Iredentistické a nacionalistické tendence kosovských Albánců nejsou nedávného původu, ale objevují se ve skutečnosti jako prodloužení různých kolaborantských a fašistických organizací“.

Albánský separatismus

Velkoalbánské aspirace a územní požadavky Albánie nezakly porážkou velkoalbánského hnutí z druhé světové války a jejich fašistických spojenců a nacistů německých a italských. O tom svědčí jak prohlášení, tak i chování v Albánii, stejně jako v Kosovu-Metochii.

Je tomu tak, jak generální sekretář Komunistické strany Albánie Enver Hodža, který se uchýlil ke konfrontaci mezi Jugoslávií a Stalinem, psal v r. 1949 v jednom dopise Ústřednímu výboru komunistické strany Sovětského svazu, cituji: „Berlínský kongres a mírová smlouva ve Versailles nespravedlivě poškodily zájmy Albánie a národnostní albánské menšiny v Kosovu. Ta nesouhlasí s takovým řešením této otázky a nepřeje si zůstat v hranicích Jugoslávie, ať je její politická organizace jakákoliv. Jejich jediným ideálem je sjednocení s Albánií“.

Již zmíněná ruská historička Elena Gouskova, píše ve své obsažné studii, že „separatistický aktivismus radikální frakce Albánců Kosova-Metochie začal od konce druhé světové války a pokračoval bez přerušení stále.

Již v r. 1956 bezpečnostní služby odhalily v provincii několik skupin infiltrovaných z Albánie o několik let dříve s určením vytvořit tajné nacionalistické organizace. Koncem padesátých let a na začátku šedesátých, bylo Kosovo zpracováváno organizací, revolučním hnutím za sjednocení Albánců, řízenou Adem Demaci“.

Zdůraznila, že v průběhu 60. let se albánský teror podstatně zaktivizoval, což znamená, že albánští separatisté v této době páchali (cituji) „provokace a diverze, hanobili sakrální budovy a srbské kulturní pomníky, rozsévají strach mezi ortodoxní populací“. Tentýž autor vysvětluje, že se situace neuklidnila v průběhu 70. let vzdor faktu, že Kosovo-Metochie od r. 1974, bylo prakticky odděleno od právního systému Republiky srbské. S odvoláním na hlavní osobnost jugoslávské policie, federálního ministra vnitra té doby, Franjo Herljeviče, jinak Chorvata, přisuzuje tomuto muži následující informace (cituji): „...že mezi r. 1974 a začátkem r. 1981 bezpečnostní orgány vypudily víc než tisíc osob, které páchaly sabotáže proti státu pod barvami albánského nacionalismu“. Značný počet z nich, podle slov ministra, byl spojen s jednou z nejaktivnějších organizací Rudá fronta,

proalbánskou organizací působící na území západních zemí, ale řízenou a propojenou se Stranou práce Albánie.

Od masových manifestací a nepořádků vyprovokovaných albánskými separatisty v březnu 1981, albánské separatistické hnutí hlásá otevřeně ideu Kosovské republiky, tedy odtržení Kosova od Srbska, potom od Jugoslávie s cílem konečného připojení této oblasti k Albánii.

Když se podíváme na etnickou a demografickou strukturu Kosova-Metochie, která byla dramaticky změněna na konci XIX., potom na konci XX. století na úkor Srbů, vidíme, že nejzávažnější změny nastaly v době zločinů druhé světové války, mezi r. 1941 a 1945. Po přijetí ústavy v r. 1974 všechna moc politická, správní a výkonná byla v rukou albánské menšiny v Srbsku. Albánci využili své situace v této provincii Srbska pro utiskování srbské populace a rozšiřovali mezietnickou netoleranci, která se projevovala každodenním vyháněním Srbů, místo aby kultivovali základního ducha tolerance, porozumění a civilizovaných vztahů mezi oběma národy.

Paradoxem celé této situace byla skutečnost, že Albánci v Kosovu-Metochii, jejichž lídři ujišťovali, že byli utiskováni a diskriminováni během desetiletí, dosáhli ve skutečnosti takovou úroveň ekonomické prosperity, že během osmdesátých let bylo možno konstatovat enormní rozdíl mezi situací v Kosovu a situací v Albánii, kde měli svůj národní stát.

Albánská menšina v Srbsku, tj. v Kosovu-Metochii, poznala renesanci v rovině vědecké, kulturní a ve školství, především díky strukturám veřejného vzdělávání Srbska a to dokonce v momentu, kdy srbská populace provincie prožívala dramatickou recesi.

Samozřejmě, různé tlaky vyháněly z Kosova rovněž srbskou inteligenci. V průběhu jediného roku 1981 velký počet lékařů opustil Prištinu. Četní univerzitní profesori byli donuceni odejít. Na druhé straně propaganda velkoalbánského šovinismu dosáhla svých vrcholů mezi lety 1975 a 1980, následkem ústavy z r. 1974, která této provincii přisoudila atributy státu. Mezi Jugoslávií a Srbskem, to jest mezi Kosovem-Metochií a sousední Albánií, prakticky již neexistovaly hranice. To se stalo v době moci Envera Hodži v Tiraně. Tou měrou, jak kosovští Albánci viděli narůstat svou autonomii za Tita, posilovali své chutě na nezávislost a v tomto směru urychlovali vývoj. První masové projevy provázené destrukcemi se datují od listopadu 1968. V důsledku toho bylo v 80. letech potom evidentní, že se nespokojili se svou širokou autonomií a politickými a lidskými právy, která jim byla zajištěna ústavou. To se projevilo sérií rebelií ze strany albánských separatistů na jaře 1981 se sloganem Kosovo - republika. Je to také věc, kterou rovněž zmínil váš svědek Ivan Kristan.

Vliv cizích faktorů, které rozdmýchaly a podporovaly rozbití Jugoslávie, je dokonale prokázán. Přesněji, tyto faktory se dokonale projevíly v extrémně zlých obviněních, jedním z nich je, že krize v Kosovu-Metochii skutečně začala až v r. 1989 přijetím některých změn v ústavě Srbska, pod záminkou, že ruší autonomii Kosova a omezují lidská práva Albánců. To je zcela falešné. Změny srbské ústavy z r. 1989 znamenaly ve skutečnosti sjednocení Republiky Srbsko, která se do té doby nalézala v poručnictví dvou provincií. Kosova a Vojvodiny. Měly účast ve vládě republiky, ale republika naopak neměla žádné právo dohledu nad tím, co dělo v provinciích. Na určitých místech svého vlastního území Republika Srbsko neměla možnost vykonávat svou ústavní autoritu a na prvním místě pečovat o blaho svého lidu. Tyto změny napravovaly anomálie ve vztazích mezi Republikou Srbsko a jejími autonomními provinciemi, ale nebránily a nerušily nic, tím méně ústavu z r. 1980, lidská práva Albánců. Ti se těšili bezplatnému vzdělávání, tisku ve svém jazyce, atd. Před justičními orgány mohly odpovídat ve svém jazyce. A byli ve svých právech chráněni lépe, než kterákoli jiná národní menšina v kterékoli jiné zemi.

Slobodan Milošević - Moje pravda, část 2.

Integrální text projevu před "Mezinárodním trestním tribunálem" v Haagu ve dnech 31. srpna a 1. září 2004

7.12.2009

Teroristická činnost UCK

S odtržením Slovinska a Chorvatska vstoupila kosovská krize do nové fáze. Od vzniku teroristické organizace UCK se albánští secesionisté vrhli do teroristických akcí. Je to doloženo dokumenty, které zde předložím. Tato organizace cvičená a vyzbrojovaná s podporou některých cizích států, především Německa a Spojených států, Švýcarska (Švýcarsko povolilo, aby UCK na jeho území zřídila své základny a nezakrytě rekrutovala další teroristy. Dovolilo Albáncům vykupovat uniformy švýcarské armády.), jakož i některých islámských zemí.

V jistém okamžiku byly v Německu a ve Švýcarsku zveřejněny seznamy bank a bankovních účtů, odkud pocházela finanční pomoc pro UCK. Podle zjištění novin European a KonKret v březnu 1999, poslední dodávky zbraní do Kosova v hodnotě milionů německých marek, byly uskutečněny z Albánie. Na celním stanovišti mezi Albánií a Jugoslávií, pozorovatelé OBSE byli překvapeni zjištěním, že příslušníci UCK měli německé uniformy.

Ať je tomu jakkoliv, německé zpravodajské služby uznaly, že organizovaly a cvičily německé teroristy v Berlíně a na jiných místech a zajišťovaly jejich dopravu. Pomoc a podpora přicházely rovněž z Turecka, jakož i od albánské drogové mafie. To jsou fakta. A propos, notoricky známé skutečnosti, kterými disponujeme, jsou od velmi spolehlivých zdrojů.

Největší objem činnosti spojené s vyzbrojováním těchto jednotek byl zajišťován americkými zpravodajskými službami za pomoci britských služeb; Scotsman ujišťuje, že americké služby navázaly kontakt s MI5 směřující k výcviku UCK, a že potom MI5 nebo MI6 tuto činnost zajišťovaly s některými britskými vojenskými podniky. Své úlohy se dobře zhostily. Seznam zbraní a ostatního byl zveřejněn, ale nemám čas o tom všem hovořit.

Nejčastějšími cíli UCK byly policejní stanice a vojenské budovy, jakož i samozřejmě civilní obyvatelstvo. Často si za oběť vybrali i vlastní albánské bratry, protože byli občany loajálními Srbsku. Teroristické akce byly rok od roku intenzivnější. Útoky byly četné, zmíním jen některé. Hlášení pokrývající období od 1. ledna do 31. prosince 1998 zmiňuje 1 129 teroristických akcí. V jejich průběhu 216 funkcionářů ministerstva vnitra bylo zabito, 115 zraněno těžce, 187 lehce a značný počet mezi nimi byl odvečen. Bylo také 755 teroristických agresí nebo provokací přímo proti občanům: 173 civilistů bylo zabito, z nich 46 Srbů nebo Černohorců, 77 Albánců, 3 Romové, 2 islámci a 42 neidentifikovaných osob. Jak můžete konstatovat, v r. 1998, UCK zabila víc Albánců než Srbů.

V průběhu téhož roku teroristé unesli 292 občanů, z toho 173 Srbů a Černohorců, 100 Albánců, 14 Romů, 1 Bulhara, 1 Řeka a 1 Makedonce. Z nich zabili 31, 142 zmizeli a 9 jich uprchlo. Dále jsou uvedeny podrobnosti týkající se použitého materiálu: minomety, raketomety, výbušnina, protitankové miny, atd. To všechno se dělo, zatímco Ibrahim Rugova tvrdil, že UCK je pouze plodem představ srbské propagandy a že ve skutečnosti neexistuje! Tato informace je dostatečně jasná a já se ptám, zda jedna jediná vláda na světě by zůstala netečná vůči takovým teroristickým aktivitám. Je jasné, že policie nemůže reagovat na teroristické útoky jen následně. Musí rovněž udělat vše, aby jim předcházela, aby je neutralizovala a bojovala proti skupinám teroristů, aby obnovila kontrolu území.

Útoky proti armádě jsou věci, která je vám známa a kterou zná celý svět. Ve spektru různých mezinárodních politických struktur a v určité části světového veřejného mínění se utvořila, zvláště od r. 1998, falešná a zcela nepodložená představa, která chce v UCK spatřovat jakýsi druh hnutí za svobodu. Například FAS, považovaná za skupinu reflexe (Think Tank), uveřejnila zprávu, která tvrdí, že teroristé UCK pocházejí z nejvyspělejších států a teroristických organizací na světě. Podle toho, co napsala FAS, státní departement byl jedinou americkou institucí, která se vážně zabývala teroristickými organizacemi.

John Pike, odpovědný za bezpečnost FAS tvrdí, že jeho organizace, na rozdíl od státního departementu, zpracovala analýzu zkoumající celkově strukturu UCK. Taktika UCK spočívá ve využití sročení lidí, potom se členové UCK rozdělí na 3 až 5 buněk o 3 až 5 členech, rys charakteristický pro teroristické organizace. Členové skupiny jsou posedlí ideou odtržení od Jugoslávie a spojení s Albánií a rozkazy vykonávají bez nejmenšího odporu. UCK má tisíce dobrovolníků přicházejících ze Saudské Arábie, z Bosny a Chorvatska, jakož i některých západních zemí. Dokonce vidíme tábory i na albánském území. Zpráva FAS rovněž zdůrazňuje, že dlouhodobým cílem UCK je sjednotit albánskou populaci v Kosovu, v Albánii a Makedonii v lůně Velké Albánie. UCK tvoří klasickou teroristickou organizaci se všemi charakteristikami takové organizace a je to mínění všech policejních institucí západních zemí, protože jsou jim známy vazby této organizace s obchodníky s drogami a lidskými otroky. Je tomu tak, jak zvláštní vyslanec Spojených států na Balkáně Gebhard prohlásil na tiskové konferenci v Bělehradě 23. února 1998: „Jsme hluboce zneklidněni a energicky odsuzujeme nepřijatelné násilí způsobené teroristickými skupinami v Kosovu a zvláště ze strany UCK. Jedná se bez jakékoliv pochyby o teroristickou skupinu a nepřipouštím žádné ospravedlnování. Pracoval jsem během let na otázkách teroristických aktivit, umím rozlišit a definovat teroristickou skupinu, odmítám jakoukoli rétoriku a uznávám pouze fakta. Tedy aktivity této skupiny mluví samy za sebe“.

Při této příležitosti vyzval albánské demokratické lídry, cituji, „k odsouzení terorismu a ukázat tím, na které straně jsou“. Samozřejmě, nic z toho nebylo. I v americkém establishmentu, netvořícím součást Clintonovy administrativy, vládlo od poloviny r. 1998 jasné přesvědčení, že UCK je typickou teroristickou organizací. O tom svědčí mimo jiného dokument pečlivě redigovaný v r. 1999 výborem senátorů Republikánské strany, kde můžeme číst: „Během zahájení bombardování partnerství Clintonovy administrativy s UCK bylo mimo diskuzi. Tak ostentativní prohlášení se strany hlav Clintonovy administrativy o organizaci, kterou jeden z jeho oficiálů definoval o necelý rok dříve jako organizaci teroristickou, je obrat při nejmenším překvapující. Ještě důležitější je fakt, že se tomuto novému partnerství Clinton-UCK podařilo zakrýt zneklidňující charakteristiky UCK, které si Clinton omylem neuvědomil“.

To je oficiální dokument Senátu Spojených států. Povaha a role UCK jako teroristické organizace jsou takto bohatě dokumentovány v přepisu amerického Kongresu roku 2000. Frank Ciluffo z Programu globálního boje proti organizovanému zločinu, ve svém svědectví před Kongresem 13. prosince 2000 vyslovil věc, která byla skryta očím veřejnosti: fakt, že UCK získávala část svých fondů z obchodu drogami.

Albánie a Kosovo se nalézají uprostřed balkánské cesty spojující „zlatý rohlík“ afgánsko-pakistánský na evropský trh s narkotiky. Obchodní cena této cesty je hodnocena na 400 milionů amerických dolarů ročně a po ní se každoročně dopraví do Evropy 80 % heroinu. To bylo jedním ze svědectví před výborem Kongresu. Právě těmito penězi si koupili podporu Ameriky. To mohlo být také potvrzeno analýzou rezolucí Rady bezpečnosti OSN ve vztahu ke Kosovu-Metochii. Jeden z Albánců, který zde svědčil za zavřenými dveřmi, prohlásil, že osobně zabíjel nejen Srby, ale také Albánce a dokonce, že nožem vyrýval kresby na hrudi svých obětí. Tento Hasim Thaci byl pravidelným hostem konvence Demokratické strany v Bostonu.

Patrick Robinson: Mám potíže sledovat přesně, co chce říci obviněný, ale věřím, že místo, na němž mají být uvedené skutečnosti uloženy, že skutečně existují. Dobře, uděláme to, ale prosím, pane Miloševiči, abyste dále věnoval více pozornosti...

Slobodan Milošević: Nejsou to důkazy, které mají být chráněny, ale svědek, ale já jsem nezminil jeho jméno. Jen jsem připomenul jisté věci, o nichž tento svědek mluvil právě tady.

Rezoluce Rady bezpečnosti týkající se Kosova-Metochie, ty, které byly přijaty před agresí NATO proti Jugoslávii, ukazují, že rovněž usuzovaly, že Kosovo-Metochie bylo dějištěm teroristických útoků. V těchto rezolucích je UCK jasně definována jako teroristická organizace. Rezoluce 1160 odsuzuje (cituji) ... „všechny akty terorismu spáchané armádou osvobození Kosova, nebo každou jinou skupinou, nebo jednotlivci a jakoukoli vnější podporu teroristickým aktivitám v Kosovu, zvláště formou finančních zdrojů, zbraněmi a výcvikem.“

(www.un.org/french/docs/sc/1998/98s1160.htm) Nuže viděli jsme, kdo byl implikován v tomto výcviku.

V odstavci 2 se požaduje na albánských vedoucích činitelích Kosova (cituji): „...odsoudit všechny teroristické akce“, a zdůrazňuje se, „aby všechny složky kosovské albánské komunity dosáhly svých cílů pouze mírovými prostředky“. To však zůstalo mrtvou literou. Vše byly jen marné sliby. Pozdější vývoj situace ukázal, jak narůstaly aktivity teroristů i příliv zbraní. Účast Západu na straně teroristů se stále zvyšovala.

Rezoluce 1199 (cituji): „odsuzuje všechny teroristické akce spáchané k dosažení politických cílů jakoukoli skupinou nebo jednotlivcem, jakož i jakoukoli pomoc takovým aktivitám v Kosovu ze zahraničí, včetně dodávek zbraní a výcviku pro teroristickou činnost v Kosovu“. To, co Clintonova administrativa prováděla před 11. září, to jsou skutečnosti kapitální a nepopiratelné. Nuže, mohli jste vidět, kolik přímých protagonistů těchto událostí bylo zadrženo. Disponibilní informace říkají jasně, že tito lidé se na akcích UCK v Kosovu a v Bosně-Hercegovině podíleli - prakticky jako členové Al Kajda.

Rada bezpečnosti rovněž vyslovila zneklidnění z nekonečných násilností zákazem dodávek zbraní teroristům v rezoluci 1160. V paragrafu 6 trvala na odsouzení všech teroristických akcí a zdůraznila, že všechny složky albánské komunity v Kosovu by měly dosahovat svých cílů jedině mírovým způsobem. V odstavci 11 byly vyzvány všechny státy, aby na svém území zabránily sbírkám do fondů určených k financování teroristů.

V rezoluci 1203 se u všech skupin a jednotlivců odsuzuje terorismus jako nástroj realizace politických cílů, jakož i zahraniční pomoc takovým aktivitám v Kosovu, zvláště dodávka výzbroje a výcvik k teroristickým aktivitám v Kosovu. V téže době byla zneklidněna hlášeními o soustavném porušování zákazů formulovaných zde ve zde citovaných rezolucích.

Paragraf 49 naléhal na nutnost, aby (cituji): „vedoucí činitelé Albánců v Kosovu odsoudili všechny teroristické akce“. Avšak vedoucí Albánců v Kosovu tyto teroristické akce UCK nikdy neodsoudili. Tedy v opak evidentních skutečností, které ukazovaly neoddiskutovatelně na teroristickou povahu UCK a jejích aktivit v Kosovu-Metochii, aktivit, proti kterým má každý stát právo a povinnost zakročit všemi prostředky, kterými disponuje. Clintonova administrativa a mocná pro-albánská lobby a její peníze získané hlavně z obchodu drogami, se zařadila do jedné linie přímo a veřejně od poloviny r. 1998 s touto teroristickou organizací a stala se její ochránkyní. Tak není překvapující, že potom činila opatření, aby ochránila UCK před destrukcí a dokonce jí zajistila status vyjednavče pro řešení problémů Kosova-Metochie a šla až tak daleko, že ji poslala do Rambouilletu.

V rámci této veřejné rehabilitace UCK, se Holbrooke, doprovázen dalším americkým reprezentantem Gelbardem, setkal s představiteli teroristické organizace UCK a jednali s nimi před televizními

kamerami. Krátce nato veřejně uznal, že Gelbard navázal s těmito lidmi kontakt již před nějakým časem.

Americká intervence

Během měsíců srpna a září 1998 naše policejní síly prakticky rozbily a neutralizovaly teroristy UCK a jejich podporu a právě tehdy představitelé Clintonovy administrativy vstoupili do hry. Poslali k nám „ověřovací misi“, která měla za hlavní cíl, jak si můžeme za chvíli představit, povzbudit, oživit a chránit UCK. Jmenování Williama Walkera do čela této „ověřovací mise“ nebylo ničím náhodným; bylo o něm rozhodnuto na naléhání CIA, jejímž byl agentem.

Je nutno připomenout, že tento muž byl velvyslancem Spojených států v Salvadoru, v Nicaragui a asistoval slavnému plukovníkovi, pověřenému speciálními operacemi v dodávkách zbraní, náboru záškodníků a výcviku eskadron smrti.

Vývoj věcí na konci XX. století ukázal, že Clintonova administrativa využívala nacionalistické a separatistické albánské hnutí, stejně jako jiná analogická hnutí, k dosažení svých vlastních zájmů. To je, proč také štědře pomáhala všem takovým hnutím, nejčastěji podporou terorismu. To je potvrzeno závěrem Výboru pro zahraniční věci amerického Kongresu, který v r. 1992 požadoval aktivovat Kosovo pokaždé, když bylo třeba vynutit ústupky na Bělehradu.

V analýze redigované republikánskou komisí Senátu můžeme číst, že Clintonova administrace od srpna 1998 plánovala do detailu intervenci NATO do Kosova-Metochie, ale že v té době chyběla (cítuji): „pouze jediná událost v médiích, i kdyby byla stěží věrohodná, která by posloužila jako politické alibi pro intervenci v očích světové veřejnosti“. Opakovanými lžemi bude fabrikován spouštěč. Oficiální struktury NATO jsou mobilizovány dostatečně brzy, aby byl připraven terén pro intervenci. V polovině r. 1998, pod Clarkovým mandátem, se navazují první kontakty s UCK. Můžeme to najít v transkripci jednoho background briefing amerického departementu obrany z 15. července 1998. Tyto první kontakty byly ostatně potvrzeny oficiálně ze strany NATO v polovině r. 1998.

Podle četných hlášení, UCK dostávala tajně pomoc a výcvik ze strany CIA a BND, tajné služby Německa, od poloviny 90. let. Tyto tajné operace byly NATO známy a jí podporovány, jak o tom svědčí dokument uveřejněný v knize Michela Chossudowského *Bojovníci za svobodu*.

Vše, co bylo právě citováno, nám potvrzuje, že UCK, se kterou bylo původně jednáno jako s organizací teroristickou, vstoupila od poloviny r. 1998 rozhodnutím Clintonovy administrativy do úzké spolupráce s NATO. Tato asociace sloužila za rámec pro přípravu agrese NATO. Souběžně s fraškou jednání v Rambouilletu.

Rozhodujícím okamžikem byla právě medializovaná událost, o níž jsem mluvil dříve, postavena na tom, co se událo v Račaku. Podle scénáře vyzkoušeného v Bosně při „události v Markale“ byl rozmazán údajný „masakr“ ve vesnici Račak, který šéf mise OBSE William Walker - expert v těchto záležitostech - okamžitě kvalifikoval jako neslýchaný zločin srbských bezpečnostních sil. To byl cílový bod příprav, který mise OBSE a zvláště její šéf, dirigovali s cílem opatřit záminku pro agresí NATO podle instrukcí předem připravených Clintonovou administrací.

V den, kdy Walkerův zástupce přišel svědčit, jsem vám ukázal na videu, kde jsme mohli spatřit ty oranžové džípy „ověřovací mise“ zaparkované na pahorku nad Račakem. Tato událost ukazuje, co se ve skutečnosti stalo. Mohli jste se sami přesvědčit o věrohodnosti jejich místního velitele při spatření všech ostatních skutečností. Já nemám v této chvíli čas se tím dále zabývat. Spokojím se s citováním toho, co vojenský kronikář Milovan Drecun řekl ve svém díle „Druhá Kosovská bitva“: „Případ Račaku vstoupí do manuálů jako čistá protiteroristická akce policie, brilantně provedená s nejvyšším

úspěchem, ale současně jako jeden z monstrózních mediálních podvodů, jaké kdy viděl svět. Jsme svědky každodenních manipulací à propos Račaku, zvláště v Haagu, kde se tvrdošíjně udržuje tato těžká falsifikace. Je notoricky známo, že si sponzoři těchto událostí především nepřáli, aby byl odhalen fakt, že v Račaku k žádnému masakru nedošlo, ale že celá tato historka byla využita k obvinění srbské strany“.

Patrick Robinson: Pane Miloševići, pro případ, že by tento komentátor dosud nefiguroval v protokolu, mohl byste opakovat jeho jméno?

Slobodan Milošević: Milovan Drecun, ve své knize Druhá bitva v Kosovu.

Patrick Robinson: Odkud pochází?

Slobodan Milošević: Z Bělehradu.

Patrick Robinson: Z Bělehradu. Souhlasí, děkuji.

Slobodan Milošević: Zde jsou další výmluvné poznámky. Fakt, že v následujícím období po ustavení „ověřovací komise“, tj. od října 1998 do konce ledna 1999, Kosovo bylo dějištěm více než 500 teroristických útoků UCK a skutečnost, že ve stejném období - a jistě s využitím této mise jako zástity - bylo vyčištěno 35 vesnic obývaných Srby a Černohorci. V průběhu pouhých prvních 11 dnů roku 1999 příslušníci UCK spáchali 80 útoků proti policii, armádě a civilistům. Jako odměnu za své zločiny a ostatní, spáchané především proti Srbům a ostatním nealbánským komunitám, ale také proti Albáncům, jakož i za svou kolaboraci během agrese NATO, byla UCK překřtěna na Sbor obrany Kosova, kterému OSN přisoudila status legitimacy a umožnila přístup k fondům západních států cestou bilaterálních kanálů, včetně přímé vojenské pomoci. Ale předpokládalo se, že se také ihned odzbrojí.

Je to však pouhý detail mezi masou zneužití, která se násobila v okamžiku, kdy měla být uplatněna rezoluce Rady bezpečnosti. Došlo se však až k tomu, že do čela sboru byl jmenován jakýsi Agim Čeku, notorický terorista, který mimo četných zločinů proti Srbům v Kosovu-Metochii, ale i proti Albáncům, kteří byli zavražděni UCK na jeho rozkaz pro svou loajalitu vůči srbskému státu, kde žili, a útočili také na Srby v Chorvatsku. Jako důstojník chorvatské armády, se zvláště vyznamenal svými zločiny proti Srbům v době operace „Bouře“, zvláště v době genocidy srbské populace v kapse u Medaku, kde ženy, po tom co byly znásilněny, byly polity benzinem a za živa upáleny.

Existují důkazy všeho toho, co říkám, na oněch místech, ale Čeku je chráněn. Je to spojenec i když je to vrah a notorický terorista. Mohli jste vidět například v listopadu 2003 v bělehradském tisku fotografie, které nemám čas komentovat, ukazující členy UCK v uniformách, držící v obou rukou uřezané hlavy Srbů. Je tam vidět dokonce pytel uřezaných hlav. Každý ví, že člověk, který pózuje triumfálně s těmito uřezanými hlavami je jistý Sadik Kuflaj z kraje Dečani, se svým synem Valonem Kuflajem po boku a že oba dva páchali zločiny v zóně Dečani-Peč pod komandem Rumushe a Dauta Hajradinaje. A to je jen malá ukázka jejich zločinů.

Zveřejňují se fotografie, zveřejňují se jména, ...ale zapomíná se všechno ...nechce se nic vidět. Všechno se přechází. Přechází se všechny tyto věci, takže dnes tentýž Kuflaj s tisíci teroristy bývalé UCK tvoří část Obranného sboru Kosova. S hodností poručíka. Jsou to právě oni, kterým tak zvané „mezinárodní společenství“ svěřilo úkol zavést multietnický pořádek na devastovaném území, kde Srbové ještě dosud přítomní, žijí v trvalém strachu z totální exterminace.

Příkladem Kosova-Metochie Spojené státy a Západ ukázaly totální duplicitu svých kritérií vůči teroristům. Víím, že mám málo času, ale přečtěte si Washington Post z 26. srpna 2004, kde se jedná o Australanovi zajatém v Afghánistánu a obviněném z válečných zločinů. Článek vypráví, že tento

Hicks konvertoval na islám, připojil se k „armádě osvobození Kosova“, prodělal výcvik v táborech Al Kajdy a potom se chopil zbraně proti americkým silám v Afghánistánu.

Otázkou, která se v přítomnosti klade - a která ilustruje právě tuto duplicitu kritérií je - zda Hicks není válečný zločinec války talibano-alkajdské v okamžiku, kdy bojuje proti Američanům v Afghánistánu, nebo jím byl již tehdy, kdy v řadách UCK pobíjel Srby. Tak nám každý den přináší informace tohoto druhu.

Patrick Robinson: Vzhledem k tomu, že jsme měli z technických důvodů prodlouženou přestávku a že jste musel zpomalit vaše expozé - i když vidím, že hovoříte stále rychleji, informuji vás, že Rada posoudila vaši žádost o prodloužení a rozhodla, že v případě, kdybyste to potřeboval, povolit vám ještě první zasedání zítra ráno.

Slobodan Milošević: Zajistě to potřebuji. Potřeboval bych víc, než to, ale zajistě využiji v každém případě i tohoto dodatečného času.

Tedy v témže okamžiku, kdy americké letouny evakuovaly teroristy z Al Kajda v řetězech z Afghánistánu na Guantánamo, byl požádán loutkový režim v Bělehradě, aby bezpodmínečně propustil z vězení všechny albánské teroristy. Pod záminkou, že se jedná o politické vězně a prosté vrahy. Vrahové byli tedy propuštěni. Myslím, že důsledky angažování Clintonovy administrativy ve prospěch terorismu se jasně projeví i na území Spojených států a že se staly největší hrozbou současného lidstva. Clintonova administrativa, v průběhu celé své působnosti praktikovala tuto politiku dvojích kritérií, která se drsně obrátila proti samým Američanům, jak jsme viděli 11. září.

Agrese Jugoslávie

Uplynulo pět let od agrese NATO proti Jugoslávii. Není to dlouhá perioda, ale již umožňuje vyvodit spolehlivé závěry o příčinách tohoto hanebného aktu a jeho zhoubných následků pro život a zdraví populace a pro materiální, existenční a kulturní vlastnictví napadené země. Víím bezpečně a hodlám zde prokázat pomocí platných dokumentů a věrohodných svědků, že agrese byla již dlouho plánována a připravována. Skutečné příčiny agrese byly jednoduše skrývány žvástem propagandy a propos tak zvané humanitární katastrofy zasahující albánskou populaci Kosova-Metochie. Potentáti NATO vyhlásili albánské teroristy Kosova-Metochie za mírumilovné civilisty a následně obvinili ze zločinů proti nevinným civilistům policejní síly a armádu FSRJ, které legálně zasahovaly proti teroristům. A stačilo jim položit jednu otázku: Jak zemřelo na tisíc vojáků a policistů? Jak zemřelo tolik civilistů? Rukou těchto pokojných neozbrojených civilistů?

Nakonec sám Wesley Clark, v té době vrchní velitel NATO v Evropě, kterému jste nedovolil, abych ho zde vyslechl ani o válce, ani o jeho knize, kde uveřejnil některé informace - dementoval tato obvinění způsobem, mohu říci zcela jasným. Ve své knize vypravuje, jak NATO vyslalo vojska do Makedonie, tak zvané „uvolnit verifikační misi“, i když každý věděl, že není ničím ohrožena a že jugoslávské úřady dozíraly na bezpečnost každého z jejích členů a že je doprovázely na hranici, když si přáli odejít. Tedy odešli tak, jak generál Naumann dokonce zde o tom svědčil v okamžiku, kdy válka a agrese proti Jugoslávii byly skutečností. Členové mise byli vyzváni, aby se stáhli, aby umožnili zahájení bombardování. Na straně 168 své knihy Clark píše: „Když jugoslávská armáda, přes všechna ohrožení bombardováním viděla vojska aliance na své hranici, reagovala konsolidací svých sil v prostoru zmíněné hranice“. V době, kdy se toto dělo, Clark zavola generála Ojdaniče - najdete to na str. 168 knihy - a zeptal se ho: „Proč přivádíte další jednotky?“ A Ojdanič odpovídá, že je to reakce na příchod dalších vojsk NATO do Makedonie.

Clark na jiném místě píše (cituji): „Z hlediska Srbska posílení jeho vojsk je plně oprávněno, ale je to také velká výmluva pro upevnění svých sil proti Albáncům“. Tedy v době, kdy přímou hrozbou vyvolává upevnění našich sil, Clark překrucuje následek své akce na příčinu nové eskalace a

informuje Madeleine Albright - str. 172 - o opakovaném posilování přeskupování srbských sil. Mluví o útoku nikoliv jako o věci minulé, nebo v průběhu, ale jako o věci očekávané, která bude následkem úderů.

Jestli začneme, budou Srbové útočit? Říká: Je prakticky jisto, že budou útočit.

Albrightová: „Co musíme dělat, jak můžeme zabránit jejich útokům proti civilistům?“

Clark: „Nemůžeme dělat nic. Přes naše nejlepší snahy, Srbové zaútočí proti civilistům. Bude to závod o čas mezi našimi leteckými útoky se škodami, které jim způsobíme a tím, co budou moci dělat v terénu. V krátkém čase uspějí“.

Albrightová: „Co tedy budeme dělat?“

Clark: „Musíme zvětšit naše síly, přivést více všeho. Můžeme převýšit všechno, čím disponují, ale nebude to příjemné.“

To je napsáno v jeho knize. Clark evidentně nezmiňuje UCK, jak jasně vidíme. Boj proti UCK nazývá útokem proti civilistům. Další věc se zde objevuje způsobem zcela jasným: bude vyprovokováno bombardování, záměrně a plánovaně a všechno bude rozhodnuto těžkým bombardováním Jugoslávie delší dobu. Takto tedy je to on, eminentní velitel NATO v Evropě, který dementuje základní tezi, podle které bylo bombardování pouhou replikou na perzekuci Albánců. Dokazuje to také, že Rambouillet nebyl nikdy zmařenou příležitostí, ale řízeným procesem, který vyústil v ultimatum, které umožnilo přejít z míru k válce. Dokazuje ve skutečnosti, že bombardování bez skrupulí měst, vesnic a infrastruktury, stejně jako nesmírné lidské obětí, nebyly nijakou nahodilostí, ale uváženým nesmyslným stíhacím během. Z bezpečné vzdálenosti bylo do požáru přilito benzínu, aby shořelo všechno, co mohlo, shořelo co nejrychleji s vědomím, že celá chyba padne na hasiče, který má současně chránit životy a zabránit loupení a zločinům uprostřed požáru.

Clark také přiznává, že osobně plánoval vzdušnou agresi proti Jugoslávii, že pracoval na tom, aby byla zostřena krize v Kosovu, aby tam mohla být poslána jednotka NATO. Očekávám, že Wesley Clark bude vyzván, aby sem přišel svědčit a budeme vidět, jestli ho také obviníte ze zločinů spáchaných na území Jugoslávie - k čemuž se považujete za oprávněné - nebo zda tuto demarši opomenete. V takovém případě uvedu spolehlivé a autoritativní zdroje, které dokazují neodiskutovatelným způsobem, že NATO - nebo spíše nikoli NATO, ale Clinton a jeho administrativa, jejímž nejbližším spolupracovníkem Clark byl - falšovali motivy své agrese proti Federální republice Jugoslávie. Kanadský generál MacKenzie, jeden z bývalých velitelů FORPROMU v Bosně, ujišťuje v jednom článku zveřejněném 6. dubna 2004 v kanadském deníku The National Post (cituji): „NATO vstoupí rychle do akce přesto, že žádný z členských států není ohrožován a bombardováno bude nejen Kosovo, ale také infrastruktury a obyvatelstvo samotného Srbska, aniž by tato akce byla povolena rezolucí OSN (...) Byli nazváni „mnichovany“ ti mezi námi, kteří varovali Západ před skutečností, že se nechal zvléci do albánského separatistického a partyzánského hnutí. Zapomnělo se oportunisticky, že organizace, která vedla boj za nezávislost, osvobozenecká armáda Kosova (UCK), byla všeobecně označována za organizaci teroristickou a podporovanou hnutím Al Kajda Usámy Bin Ládina“.

Nepředložili jsme ještě dokumenty o tomto předmětu, ale učiníme tak. MacKenzie

ještě říká věc, která jde proti způsobu argumentace, na kterém nynější ilegální obžaloba ve svém pseudoaktu obvinění silně trvá. Cituji MacKenzieho: „Všechny informace, které posloužily k přikrytí bombardování Srbska, se ukázaly být hrubými falsifikacemi“.

Generál MacKenzie není prosrbský Kanadčan, ale profesionální voják. Když zmínil kampaň, při níž měli být z Kosova vyhnáni všichni, kdo nejsou Albánci, Kosovo připojeno k Albánii a dosáhnout tak cíl Velké Albánie, MacKenzie píše: „Jejich kampaň začala začátkem r. 1990 útokem srbských bezpečnostních sil; podařilo se jim obrátit Miloševićovu svalnatou akci v obecné sympatie pro jejich věc. Genocida hlásaná Západem nikdy neexistovala; z těch 100 000 mrtvých, údajně zakopaných v hromadných hrobech, se ukázalo být pouze okolo 2000 všech národností, včetně těch, kteří zahynuli v bojích“.

Aniž by byla řeč o těch, kteří byli zabití ze strany UCK. Neboť konečně držíte v tomtéž vězení tohoto Limaje, obviněného z vraždy devíti Srbů a třinácti Albánců. Tento muž zadržoval pouze devět Srbů a všechny je zabil, zatímco třináct dalších obětí bylo vybráno mezi zadrženými Albánci. Budete zde mít svědky, kteří vám řeknou, vám a světovému veřejnému mínění, kolik Albánců bylo zabito ze strany UCK a jakým způsobem byly tyto oběti přičteny Srbům. A to namísto vaší hry s čísly vašimi tak zvanými experty, kteří statisticky počítají, kolik mohlo být obětí. Absurdní postup v procesu, který se považuje za proces trestní.

MacKenzie dále píše: „Kosovští Albánci hráli na nás jako na stradivárkách. Financovali jsme a platili a nepřímo podporovali jejich kampaň za nezávislost Kosova etnicky čistého. Nikdy jsme jim nevyčítali, že jsou odpovědní za násilnosti na začátku 90. let a pokračovali v jejich líčení jako dnešních obětích, přes opačné důkazy. Až dosáhnou svého cíle nezávislosti s pomocí dolarů a našich daní a také Bin Ladéna a Al Kajdy, je možno si představit, jaký to bude signál podpory pro ostatní hnutí indpendistů celého světa podporovaných terorismem!“

MacKenzie nezmiňuje ostatní dolary, které UCK inkasovala, ale budeme mít příležitost se k tomu vrátit. Upřesňuje: „Od intervence NATO a OSN v r. 1999 v Kosovu, se Kosovo stalo hlavním místem zločinu v Evropě. Kvete tam obchod se sexuálními otroky. Provincie se stala točnou drog směrem do Evropy a severní Ameriky a k dovršení všeho, většina drog pochází z jiného kraje „osvobozeného“ Západem: Afghánistánu. Členové UCK, která byla demobilizována, ale nikoli zrušena, se podílejí současně na tomto pašování a na vládě (článek MacKenzieho byl přeložen Maurice Pergnierem a otištěn v č. 88 B.I., www.b-i-infos.com).

Zatímco admirál Gregory Johnson, velitel sil NATO v Kosovu, t.j. jižního křídla NATO, prohlásil následně po zločinech spáchaných v březnu 2004: „Srážky, ku kterým došlo, jsou předem připravenou akcí etnické čistky ze strany Albánců Kosova. Akcí etnické čistky organizované předem!“

V článku uveřejněném ve Wall Street Journal pod titulkem „Křišťálová noc v Kosovu“ Damjan de Krnjovic-Miskovic, hlavní redaktor americké revue The National Interest a spolupracovník Centre d'études du Sud-Est européen, zdůrazňuje, že Srbové několik let oznamovali svá varování o skutečné povaze albánského hnutí, ale že Západ je vždy obviňoval, že si vymýšlejí a přehánějí. Krnjovic charakterizuje protisrbskou akci a situaci srbského lidu v Kosovu-Metochii takto: „Vražda za vraždou, únos za únosem, požár za požárem a aby byl zakončen tento pogrom, bylo skončeno s přesvědčováním Srbů, kteří byli ponecháni na milost barbarům“. A já doplňuji to vše se dělo pod patronací Spojených národů.

Článek „Kristallnacht in Kosovo“ přinesl také fakt, že od června 1999 bylo zabito nebo uneseno 3 000 osob - jak jsem vám také sám řekl a ještě, že mise OSN v Kosovu měla „soustavně klamat celý svět posledních pět let, který měl věřit v údajný úspěch, zatímco ve skutečnosti maskovala militarizaci“.

Zcela tak, jak řekl generál MacKenzie, Krnjovic cituje Dereja Chapela, mluvčího policie NATO, když prohlásil: „Bylo to plánováno předem“ a uzavřel (cituji): „Chyběla již jenom záminka. Je jasné, že jistí albánští vedoucí v Kosovu soudili, že když vyčistí poslední Srby z oblasti (dokončili již

vyčištění dvou třetin Srbů z Kosova po jeho „osvobození v r. 1999) a destrukcí srbských kulturních míst, budou moci postavit mezinárodní společenství před hotovou věc. Ale etnická čistota by nemohla být přijata jako základ pro demokracii nebo nezávislost“.

Deník Florida Times Union, krátce před erupcí albánského terorismu v Kosovu v březnu tohoto roku vyslovil přání, že by rád viděl, kdyby Kosovo bylo vráceno Srbsku. Napsal (cituji): „Je nejvyšší čas, aby Kosovo bylo vráceno jeho skutečnému vlastníku“.

Ruiny a devastace

Pod titulkem „Vandalové XXI. století“, reportéři ruské informační agentury Novosti informovali ruské publikum o rozsahu devastací spáchaných albánskými extremisty a podtrhli, že agresivní část populace albánské nacionality ničila křesťanské svatyně. (Cituji): „Pravděpodobně proto, že tyto křesťanské svatyně jsou přímým svědkem života a přežití Srbů na území Kosova od nejstarších dob. Pravděpodobně proto, že tyto svatyně obnovují autentickou historii, kterou nikdo nemůže popírat ani odstranit z lidové paměti“. V tomto článku je stanovisko protektorských autorit vůči odpovědným za zvěrstva albánského terorismu v Kosovu-Metochii charakterizováno následovně: „Při každém novém zločinu proti Srbům, si dirigenti protektorátu brali slovo, aby vyjádřili své kondolence. Kondolence kompliců“.

A jsou to ti samí, kteří mají moc, odpovědnost za velení a všechny ostatní atributy, které jsou zde využívány v míře přebohaté. Takže mají čtyřikrát větší síly než ty, kterými jsme disponovali v době, kdy bylo možné integrálně obnovit pořádek a mír a chránit občany proti všem těmto zločinům.

Eminentní ruská historička Natalia Norotšnickaja, která je současně vice-prezidentkou Výboru pro mezinárodní styky Ruské dumy v textu publikovaném 14. dubna 2004 bělehradskými novinami Srpsko ogleдалo pod titulkem „Kosovo, monstrózní vřed na těle Evropy“ zdůrazňuje (cituji): „že jsou to hořké plody srbofobie Západu“. Autorka zejména uvádí, že se přechází mlčením skutečnost, že „prakticky žádný zločin připisovaný srbské armádě a policii nebyl podložen důkazy“ a že Tribunál v Haagu „vytvořený, aby ospravedlnil agresi proti suverénní FSRJ je kompletním fiaskem“. Tázaje se, zda se Kosovo jednou opět stane bezpečnou oblastí, velmi respektovaný londýnský Financial Times soudí, že to závisí především na otázce (cituji): „zda Západ uváží a přezkoumá svou politiku ve vztahu ke Kosovu od zdola nahoru. Novinky přicházející z Kosova-Metochie ukazují, že příslušníci sil KFOR mají nejen vstřícné stanovisko, ale že také dovolují excesy albánských teroristů. Byl spatřen voják KFOR, který bránil srbskému venkovanu uhasit jeho vlastní dům a prohlásil: „Tuto noc, všechno co je srbské, musí shořet“.

Němečtí vojáci z KFOR klidně pozorovali teroristy, jak zapálili čtyři kostely, demolovali klášter Svatého Archanděla a zhanobili hrob císaře Dušana, nebylo to ostatně poprvé, kdy prováděli tyto věci. Zapálit Školu srbské teologie, popálit třicetiletou invalidní ženu, spálit sochu Boží Matky od Ljeviska v kostele, kde se nalézá socha filosofa Platona....Německý důstojník učinil studený a cynický komentář k požáru a demolici středověkých srbských kostelů v kraji Prizren, nebývalého kulturního a národního významu těmito slovy: „Tyto kostely byly na každý způsob staré“. Ponechám stranou prohlášení a aktivity propagandy různých západních osobností. Spokojím se zmínkou o Klausu Kinkelovi, který 27. května 1992 prohlásil, že je nutno srazit Srby na kolena. Nebo slova Helmuta Kohla v r. 1993: „Ať se Srbové zadusí ve vlastním zápachu“, nebo ještě ujištění Blaira v r. 1999, který řekl, že válka proti Srbsku nebyla pouze vojenským sražením, ale bojem mezi dobrem a zlem, mezi civilizací a barbarstvím. Připojím pouze slova Clintona z 23. a 24. dubna 1999. Prohlásil: „Srbové zavádějí teror, znásilňují albánské děti“.

V tomto politickém a psychologickém kontextu - dovolil bych si dokonce dodat psychopatologickém, byla vedena agrese NATO proti Jugoslávii. To zde bylo ilustrováno dokumenty. Předložil jsem

rovněž velký počet fotografií bombardování, ale to je všechno zahrnuto v této rozsáhlé dokumentaci, o níž jsem žádal, aby byla vzata v úvahu jako důkazní materiál na podporu mého projevu.

Plánovači zločinů NATO se nespokojili se zničením a poškozením mnohých srbských a jugoslávských budov, ale pustili se také do velvyslanectví Číny, zabili Číňany a zničili jejich budovu. Použili munice s ochuzeným uranem, znečistili jím i půdu, jejíž kontaminace bude trvat tisíce let. Je možno s jistotou tvrdit, že znečištění Jugoslávie se neomezilo jen na prostor Jugoslávie, ale že se rozšířilo do širšího prostoru východní Evropy.

Munice s ochuzeným uranem byla používána v prostoru Kosova-Metochie. V tomto prostoru jsou také prameny a přítoky jižní a západní Moravy. Je jasné, že bylo úmyslem kontaminovat také tok Velké Moravy, Sávy a Dunaje. Prakticky všechny srbské vody. NATO svévolně podnítilo ekologickou katastrofu zamořením hlavních vodních toků, ale také zdroje minerálních a termálních vod. Je nutno si připomenout, že Srbsko je oblastí, která je v Evropě nejbohatší na vody této kvality.

FSRJ viděla svou budoucnost v produkci potravin - ve srovnání s Evropou a Amerikou především - protože až do agrese NATO jsme měli půdu nedotčenou a vody zdravé. Vyrobili jsme mnoho druhů vyhledávaných potravin, drahých a biologicky čistých a měli jsme dlouhodobý plán rozvoje zemědělství sahající do r. 2020, kde byla produkce potravin zvláště zdůrazněna. Po 78 dnech bombardování, kdy byl použit velký počet zakázaných prostředků, tato produkce je dlouhodobě ohrožena. Podle analýzy expertů Bělehradského okresního tribunálu, během přípravy žaloby proti vedoucím NATO, byly shazovány zlomkové bomby, které se rozpadnou po opuštění letadla a které rozptylovaly výbušninu na velké ploše. Tím není možné zaměřit jejich působení na vojenské cíle - navíc, i omezení jen na vojenské objekty je rovněž zločinem. Právě naopak. Tyto bomby zasahovaly civilisty a civilní budovy v širokých prostorech. Část...

Patrick Robinson: Pane Miloševiči, je mi líto, že vás musím přerušit, ale myslím, že musíme dnes ukončit naši práci. Budeme pokračovat zítra ráno v 9 hodin.

Druhý den 1. září 2004

Patrick Robinson: Pane Miloševiči, raďte učinit závěr z vašeho zahajovacího projevu.

Slobodan Miloševič: Pane Robinsone, doufám, že budete mít na zřeteli skutečnost, že jsme začali se zpožděním...

V průběhu agrese NATO jedy nebyly používány přímo, ale byly využity jiné způsoby k dosažení důsledků analogických s chemickou válkou. Na příklad bombardování instalací a chemických skladů, rafinerií a továren chemických produktů v Pancevu, Novém Sadu, Lucani a Barici. Tímto způsobem byla proti Srbsku vedena chemická válka.

Bylo to spácháno mocnostmi, které si nepřály suverenitu Srbska v Kosovu-Metochii, i když byla zaručena podmínkami příměří a zahrnuta v rezoluci 1244, která není absolutně respektována. Tyto mocnosti spatřují svůj zájem v exploataci, ve svých geostrategických cílech, surovinových a hydrografických a jiných zdrojích v prostoru Kosova-Metochie. Je skutečně nutno mít na zřeteli, že Kosovo je jedním z největších ložisek lignitu v Evropě, s přibližně 14 miliardami tun a 48 % celkových rezerv olova a zinku v Srbsku, nesmírné hodnoty. Kosovo má také zásoby kobaltu a niklu rovněž závažné hodnoty a jeho elektrárny mají velký význam pro elektroenergetickou bilanci Republiky Srbsko.

To, co bylo právě řečeno, ukazuje na odpornou touhu a základní podnět údajných západních ochránců práv Albánců. Navzdory faktu, že krize v Kosovu-Metochii - která od dob vyhánění srbských a nealbánských populací všeobecně za turecké okupace oblasti - spočívá ve vytvoření Velké Albánie,

aspiraci, kterou vůbec neskrývají a pro kterou se jim zdají všechny prostředky legitimními, tato tak zvaná žalující strana má drzost mne, jakož i Srbsko a Srby obviňovat, že chtěli vytvořit v nitru vlastního státu, v oblasti, která je srdcem středověkého státu Srbů, údajně „Velké Srbsko“.

Co se dělá pro to, aby bylo vytvořeno Srbsko - velké či malé, je lhostejné - uprostřed samotného Srbska, se žalující straně nedaří vysvětlit a demonstrovat. To, co bylo ilustrováno způsobem nejjasnějším je, že první částí této operace, kterou nazýváte procesem, který povahou a uvedením tohoto falešného obvinění, dostává zdání a charakter naprosté frašky.

Žalostné frašky svým obsahem a úrovní, ale nikoliv částkou, která mu byla poskytnuta, na příklad Saudskou Arábií, Georgem Sorosem a jinými dárci tak zvaně nestrannými.

Přeji si dodat ještě toto: Od r. 1998, v momentu, kdy nás v Bělehradě vyhledal Holbrooke, jsme na základě informací, kterými jsme disponovali, sdělili do Spojených států, že se Usáma Bin Ládín zdržuje v severní Albánii a že pomáhá UCK. Že pracuje na vyzbrojování, výcviku a přípravě členů této teroristické organizace. Američané přesto optovali pro kolaboraci s UCK a tedy pro přímou spolupráci s Bin Ládinem. To bylo v době, kdy již nechal vyhodit do povětří ambasády Spojených států v Keni a Tanzánii a kdy jim již vyhlásil válku.

Jsem přesvědčen, že tyto skutečnosti a vztahy vyjdou dříve nebo později na světlo a že přijde čas, kdy se Clinton a Albrightová budou zodpovídat ze svých činů. I když ne z toho, co se stalo Srbům, aspoň z toho, co se stalo jejich vlastním občanům.

Přečtu vám ještě jednu citaci, potom musím přejít k dalším oblastem: „Neslýchané vzdušné útoky a státní převraty s jejich rozsahem, terorem, sabotážemi, vnitřními atentáty, vraždami státníků, přesila a současné napadení všech obranných bodů nepřátelské obrany provedené v jedné vteřině, bez ohledu na ztráty: to je válka budoucnosti.“

... Předpokládám, že vám to připomene to, co síly NATO udělaly v Jugoslávii v roce 1999 v průběhu agrese, čímž protější strana – od níž se patrně žádalo, aby tak činila – se vůbec nezabývá. Ale citace není od Clintona ani od Clarka, i když dokonale ilustruje jejich počínání. Je to citace Hitlera z knihy Hermanna Rauschniga Konverzace s Hitlerem, publikované v New Yorku v roce 1940. V této knize můžeme mimo jiné číst: „Žádné takzvané mezinárodní právo, žádná smlouva mi nezabrání využít příležitosti, která se mi nabízí.“ Potom pokračuje vysvětlením, jak napadne Francii vstoupí tam jako osvoboditel a jak přesvědčí třídu buržoazie, že přišel zavést právo a pořádek a především spravedlivý sociální řád. (Francouzské vydání této knihy vyšlo pod titulkem „Hitler mi řekl“, Paříž 1939. Je to přehled soukromé konverzace, jejíž autentičnost byla později zpochybněna. Byla použita jako doličný předmět v Norimberském procesu.)

Chorvatský separatismus

Co se týče války ve Slovinsku a v Chorvatsku, spokojím se s krátkou připomínkou termínů, kterými Warren Zimmermann - který byl posledním americkým velvyslancem ve FSRJ - komentuje na str. 173 své knihy pozici JNA (Jugoslávská národní armáda) a tak zvaný hrdinský boj Chorvatů a Slovinců proti dosud legální jugoslávské armádě: „JNA byla ve své vlastní zemi. Její jednotky byly legitimně rozmístěny ve všech jugoslávských republikách. Přesto, po vyhlášení nezávislosti Slovinska a Chorvatska, tato vojska byla považována za okupační síly, i když neopouštěla ubytovací prostory. Slovinská taktika, později i chorvatská, která se nemůže chlubit nijakým zvláštním heroismem, byly založeny na odmítnutí jakéhokoli otevřeného střetu a směřovaly k přivedení vojáků do stavu hladovění a donucení k odchodu“.

JNA, která byla včera pojmem v celé zemi a dnes považována za okupanta, byla pod silným tlakem. Vojáci byli zatlačeni mezi dvě loajality. Později, po uvážení všech těchto okolností, Zimmermann ve

své knize uzavírá, že by bylo mylné hovořit o nějakém útoku JNA proti Slovinsku a potom proti Chorvatsku.

Warren Zimmermann, který byl jedním z největších antisrbských aktivistů a který se tehdy nalézal na místě, zdůrazňuje skutečnost dobře známou, že je falešné hovořit o agresi vůči Chorvatsku ze strany JNA. Zatímco vy zde, jste přijali za úkol tvrdit, že agrese byla věcí JNA a to ve vlastní zemi. V Jugoslávii chorvatské separatistické tendence nezmizely s porážkou pronacistického Nezávislého státu Chorvatska za druhé světové války.

Tyto tendence se začaly projevovat velmi otevřeným způsobem na začátku 70. let napříč hnutím Maspok v Chorvatsku, animovaným částí politického vedení této republiky. Tehdy se objevily požadavky nezávislosti Chorvatska a byly činěny silné tlaky a hrozby na srbskou populaci. To přes skutečnost, že Chorvaté v poválečné Jugoslávii dostali zvláště vysoká místa ve státním aparátu a měli dominantní postavení. Takto byla v Chorvatsku a v jiných místech soustavně udržována teze údajné srbské hegemonie. Čemu se podobala tato dominace, tato hegemonie, to právě uvidíme.

Od druhé světové války a po celou dobu existence Jugoslávie je notoricky známo, že absolutním pánem až do své smrti v r. 1980 byl Tito, který byl Chorvatem. Po dobu trvání socialistické Jugoslávie, od r. 1945 do r. 1992, to jest po dobu 47 let, Chorvaté byli v čele jugoslávské vlády 30 let, ostatní se dělili o zbývající 17 let. Jediný Srb, Petar Stambolič byl šéfem vlády od r. 1963 do r. 1967. Jak je tedy možné tvrdit, že Srbové dominovali v politickém vedení země? Co se týče armády, složení generálního štábu, bylo zajisté dodáno jedním z vašich svědků. Byl tam jeden Jugoslávec, ministr obrany Veljko Kadujević, narozený v Chorvatsku ze smíšeného manželství srbskochorvatského, dva Srbové, jeden ze Srbska, druhý z Bosny, osm Chorvatů, dva Slovinci, dva Makedonci a jeden Muslim.

Navíc jeden z nejužších spolupracovníků Tita, konceptor všech úrovní ústavního systému, byl Slovinec Edvard Kardelj. To vše ukazuje velmi jasně, že prohlášení o srbské dominaci v Jugoslávii je průhledná, prostá lež, stejně jako tvrzení, podle kterého Chorvati a Slovinci měli důvod ke stížnostem na nerovnost a malou reprezentaci. Fáma o srbské hegemonii byla pouhým nástrojem propagandy určené k maskování reality a ospravedlnění secesionistických ambicí.

V poválečné Jugoslávii byla ustašovská genocida vůči Srbům tématem, o kterém se nemohlo příliš mluvit. Srbové přežívající na území bývalé NDH, zvláště ti z Krajiny, které slavný srbský básník Matija Becković popsal jako zbytky podřezaného lidu, souhlasili v duchu usmíření, nemluvit o martyriu svých blízkých a přijali dokonce i to, že jim nebude poskytnut normální způsob pohřbu. Společné hroby jako Jadovno, Prebilovci, Golubnjača, byly jednoduše zalaty betonem a ponechány zapomenutí. Ale byla vypuštěna pověst, podle které Srbové potom znovu pohřbili své mrtvé, zatímco tito nešťastníci neměli na pohřeb nikdy právo.

S vědomím tohoto hrozného masakru v nedávné minulosti, co mohli Srbové v Chorvatsku pociťovat vůči shromáždění chorvatské HDZ v únoru 1990 v Záhřebu, kde předseda této strany Franjo Tuđman prohlásil mezi jiným, že nezávislý stát Chorvatsko nebyl loutkovým státem a fašistickým zločinem, ale výrazem legitimních aspirací chorvatského lidu? Pro Srby bylo nejpřirozenějším nechat slyšet své hlasy „chorvatskému lidu“, protože se tehdy nejednalo o záležitost Chorvatů vcelku, ale o extremisty podporované ze zahraničí, že se jednalo opět jednou o zabránění jejich údajných historických aspirací. To je informace, kterou máte, kterou však nechcete vidět. Tento ilegální soud neváhal v odstavci 94 hovořit o nelegitimních a nekvalifikovaných informacích o HDZ, zatímco tato strana oživila praxi a symboly ustašovské doby. Zatímco v článku 95 stejně falešného aktu obvinění, Demokratická strana Srbska projugoslávské orientace, je nazývána stranou nacionalistickou. Taková prezentace je manipulací, protože je známo všechno o šovinistických aktivitách HDZ, ale bylo zakázáno slovem se o tom zmínit. Vše, co bylo možno říkat o HDZ, bylo zamlčeno, zatímco SDS,

srbská demokratická strana měla být hanobena. To umožňovalo zastírat skutečnost, že aktivity srbského lidu v Chorvatsku byly motivovány legitimní obranou.

Ve své knize Zdroje jedné katastrofy Warren Zimmermann píše, že v Tudjmanově Chorvatsku „práva Srbů byla krutě potlačována“. Srbové byli vytlačováni ze zaměstnání, nuceni podepisovat prohlášení o loajalitě. Vrchol ironie, je to vůči mně, komu je vyčítáno, jsem to já, kdo vyžadoval údajná prohlášení loajality, aniž by bylo možno nalézt jedinou osobu, která skutečně podepsala takový papír. Jsou to pouze absurdity.

Zimmermann pokračuje a odhaluje, že byly ničeny domy a majetek Srbů, že Tudjmanovi ministři častovali Srby nejhoršími urážkami. On sám se toho nezúčastnil, ale také tomu nebránil. Na straně 215 své knihy říká, že Tudjman hrál velkou roli v procesu násilného zániku Jugoslávie, ve válce v Chorvatsku a v Bosně a zdůraznil rasistický postoj Tudjmana vůči Srbům, který podle něho přispěl k tomu, že z Chorvatska učinil republiku nedemokratickou a explozivní. To jsou jeho vlastní slova.

Antisrbská orientace chorvatské vlády je spojena se skupinou Groupe de Nerval. Nerval je město v Kanadě, kde se shromažďují františkáni ustašovského ražení ze západní Hercegoviny. Ministerstvo zahraničí Kanady považovalo neustašovské organizace v této zemi za více extremistické, než pronacistické organizace ustašovců v lůně Hitlerovy NDH. V současnosti chorvatský tisk o těchto věcech volně píše. K tomu, abych vám to ukázal, mi chybí čas, ale je důležité, že v té době, tj. v r. 1987 byla koncipována představa budoucího nezávislého státu Chorvatska, spočívající na čtyřech bodech. Ziskal jsem je z chorvatských novin Globus. Primo: Chorvatsko musí být za každou cenu státem nezávislým, autonomním. Sekundo: Jde o to, udělat z Chorvatska stát etnicky homogenní a čistý, jak je možno. Jinými slovy, redukovat srbskou komunitu v Chorvatsku na nepatrnou menšinu, aby Srbové přestali být „rušivým činitelem“. Tercio: Vést boj o Chorvatsko na jednotné frontě proti hlavnímu nepříteli, Srbům. K porážce Srbů se spojit s komunisty a příznivci a získat s nimi, pomocí pevného spojení, konečně vítězství. Quatro: Vůči Bosně-Hercegovině vést politiku, která dříve nebo později vyústí k připojení Západní Hercegoviny a oblastí čistě chorvatských, k Chorvatsku.

Martin Spegelj, ministr obrany Tudjmana v době, kdy se to odehrávalo, pronesl asi před třicítkou osob tato slova otištěná v listu Drevnik 28. října 2001: „Když Srb uvidí, že jeho dům hoří, už nebude mít kam se vrátit“. V dalším vysvětlil, že tato slova byla vyslovena Gojko Sušakem. Ale tentýž Martin Spegelj sdělil, v novinách Novi List z 29. října 2001, že Tudjman a Sušak tvořili svou koncepci čistého národního státu podle Nezávislého státu Chorvatska, který existoval během druhé světové války. Ostatně New York Times z 8. 12. 1993 psal o deseti tisících domů zničených dynamitem. Dále již nebudu citovat, abych neztrácel čas.

Ještě k tomu, že bylo Chorvatsko obětí tlaků, trýznění a fyzických agresí. Krátce k celkové degradaci v rovině individuální, tak i v rovině kolektivní. Srbský lid na území Chorvatska byl kolektivně ponížěn i v rovině právní. Je známa famózní Vánoční ústava, která zbavila Srby statutu konstitutivního národa, kterému se těšili až dosud ve všech ústavách Chorvatska. Na straně 61 své knihy Balkan Odyssey, David Owen píše, že stejný odpor k začlenění do chorvatského státu se projevoval v oblastech obydlených Srby v severní Dalmácii, Lince, Baniji, Slavoniji a Baranji, v oblastech, které dohromady tvořily hraniční zónu mezi impériem habsburským a ottomanským. Marches a Krajina byly ovládnuty z Vídně a nikoliv ze Záhřebu. Tento odpor byl zvláště citelný po r. 1945, protože obyvatelé byli vystaveni ustašovské genocidě během druhé světové války.

Pouze malý počet komentátorů v r. 1995 chápal nebo uznával, že Chorvatsko, které útočilo na Krajinu, tuto zemi neosvobozovalo, protože byla obydlena Srby déle než tři století. Tak píše lord Owen. Od druhého pololetí 1990 nastává série agresí a vražd a srbských reakcí na tyto zločiny - stavění barikád na vstupech do jejich lokalit - což bylo nazýváno „revolucí stromových kmenů“. Tyto reakce Srbů - vystrašených myšlenkou, že nemají nijaké prostředky kolektivní obrany vůči ideologii a oživenému ustašovskému teroru - chorvatské úřady považovaly za akty agrese proti chorvatskému

státu. Jak se dělá agrese proti státu kmeny stromů na silnicích, před vlastním domem, to je věc, kterou lze těžko vysvětlit.

Spegelj prohlašuje: „Otázku Kninu vyřešíme tak, že je zmasakrujeme. Máme k tomu mezinárodní uznání“. Existují nesčetné důkazy, že se věci děly právě takto. Zde se nejedná o dutá slova, ale o mrtvé lidi.

Ve své knize Invaze Srbské Krajiny Gregory Elich píše, že Tudjman v r. 1990 prohlásil: „Jsem šťasten, že má žena není Srbka, ani Židovka“ a připomíná, že v očích Tudjmana, povídačky o holokaustu jsou přehnané a jednostranné.

Zde je několik citací z knihy Elicha: „V průběhu svého násilného odtržení od Jugoslávie v r. 1991, Chorvatsko vyhnalo více než 300 000 Srbů. Srbové byli vyhnáni z 10 měst a 183 vesnic. Tomislav Mercep, před krátkou dobou ještě poradce ministra vnitra Chorvatska a člen parlamentu, byl v čele „eskadry smrti“, která zavraždila 2 500 Srbů v západním Slovinsku v r. 1991 a 2002. Tyto věci jsou v Chorvatsku zmiňovány jako akty hrdinství.

O tom existuje rovněž svědectví Miro Barjamovice, který byl rovněž členem této „eskadry smrti“. Mám je na páse, ale nemám čas nechat vám je poslechnout. Gregory Elich ještě píše, že uznání Chorvatska z hlediska Clintonovy administrativy, odpovídá jeho geopolitickým vizím.

Susan Woodward v r. 1995 ve své knize Balkan Tragedy píše, že vláda Chorvatska udělala velmi málo pro ochranu občanů proti excesům protisrbského terorismu, který se objevil v jistých kruzích Dalmácie a vnitra v létě 1989. V té době Chorvaté rozbíjeli výlohy srbských obchodů, vyhazovali jejich domy a terorizovali ty, kteří by se mohli stát srbskými předáky.

To vše se dělo v r. 1989 a vy, vy přisuzujete Srbům „koordinovanou kriminální činnost“ jenom proto, že se bránili. V New York Times z 16. června 1997 Chris Hedges píše, že Tudjman „vyčistil“ 500 000 Srbů ze 600 000 Srbů žijících v jeho zemi. Zmiňuje také „Křišťálovou noc v Zadaru“, vyhnání desítek tisíc občanů z jejich obydlí. V chorvatských novinách -Feral a Tjednik je možno nalézt další informace o zločinech ve Vukovaru, které se udály před vypuknutím konfliktu od roku 1990. Vyjímám z těchto novin, že mrtvoly zavražděných Srbů plavaly po Dunaji a že tyto zločiny se děly také v Gospiči a na chorvatském pobřeží.

Periodikum Identitet, o nic méně chorvatské, odhadovalo, že zločinům v Osijeku bylo věnováno velmi málo pozornosti k jejich objasnění. V tomto městě v letech 1991 - 92 bylo zabito několik desítek civilistů srbské národnosti.

Co se týče Gospiče, tři důstojníci chorvatské armády se dokonce dostavili sem, aby svědčili o těchto zločinech. Protože jim nebyla poskytnuta nijaká ochrana, svědek Milan Levar, který měl svědčit proti viníkům masakru v Gospiči, byl dokonce likvidován. Erdemovič, který doznal, že zabil sto mužů ve Srebrenici - a kterého jsme zatkli - měl právo na vaši ochranu. Proto žádal, aby byl předán do Haagu. Protože nebyl naším občanem, byl vám předán na svou žádost. Přestože Erdemovič doznal, že zabil sto osob, nechali jste ho po čtyřech letech žít na svobodě, netrestaného, zatímco jste nechránili svědky z Gospiče. Jsem nucen toto ukončit, protože čas běží.

Na straně 182 své knihy David Owen píše, že se Srbové, kteří zůstali v JNA, netěšili žádné svobodě. Značný počet jich byl obležen v jejich kasárnách chorvatskou armádou. Je to jeden z důvodů, pro které JNA reagovala tak důrazně v místech, jako je Vukovar. Owen říká, že je jediným místem, kde JNA opravdu reagovala silou. Ale současně vysvětluje, proč tomu tak bylo. Ale jeho vysvětlením je to, co napříště píše chorvatský tisk: že mnoho mrtvol Srbů plavalo po Dunaji, než se cokoli stalo ve Vukovaru. Vukovar je výjimkou, jediné místo, kde JNA reagovala silou - abych použil Owenova slova - v obležení svých vojáků a agresi, jejichž byli předmětem, stejně jako civilní populace.

Proto je nepopíratelné, že válka v Chorvatsku byla rozdmýchána a zahájena v Chorvatsku. To proto, aby bylo dokončeno násilné odtržení, ale také - jak se potom ukázalo - aby byl vytvořen stát etnický čistý. Proto byli Srbové nuceni se bránit. Bránit prakticky svoje prosté přežití. V této situaci, nikdo nepopírá existenci jednotlivých zločinů, vyplývajících z chaosu, který byl nastolen, ale které se toto zamýšlené obvinění snaží prezentovat jako výsledek koordinované kriminální činnosti. I když všechny tyto skutečnosti - jak historické, tak i právní a vojenské - hovoří o opaku. Svá obvinění zakládáte na svědectvích takových, jaké bylo jistého Milana Babiče a dalších svědků tohoto druhu. Babič byl v konfliktu se svou vlastní skupinou právě pro svůj osobní extremismus.

Je notoricky známo, že plán Vance byl přijat především díky úsilí Cyruse Vance samého, ale také díky úsilí Republiky Srbska a mého.

Byly vytvořeny chráněné zóny, ale chorvatská armáda je nikdy nerespektovala. Je znám počet útoků, jejichž objektem byly: plošina Miljevac, Peruccia, kapsa u Medaku, Zemunik, Východní Slavonije, operace „Bouře“ a „Blesk“, atd. Je také známo, kolik Srbů bylo zabito při každém z těchto útoků a všechno, co se tam stalo.

Zbraně byly staženy. Srbové se jich znovu chopili, aby uchránili své životy a zabránili všeobecnému masakru. Lord Owen napsal o těchto věcech: „Chorvatská armáda byla narychlo vybavena letouny a těžkým dělostřelectvem. Veškerá tato výbava zakoupená v bývalém východním Německu pocházela ze sousedních evropských zemí. Není nesnadné pochopit, proč Srbové nesouhlasili s demilitarizací a demobilizací. Srbský faktor byl faktorem konsolidačním, zatímco faktor chorvatský byl faktorem destabilizace.

Owen dále říká, že největší etnická čistka v jugoslávské krizi byla právě ta, vůči které je přítomná instituce indiferentní. Jedná se o vyhnání tisíců Srbů z Chorvatska a stovky zavražděných. Když se takové věci stanou Srbům, je to jakoby se nejednalo o zločiny.

Muslimové v Bosně

Řeknu jen několik slov o Bosně-Hercegovině. Je zcela jasné, že mír trval tak dlouho, jak trval v bývalé Jugoslávii s malou přestávkou. V nepřítomnosti poručníků a okupantů, občané této multikulturní komunity se sblížili jedni s druhými. Ve změněné ústavě z 31. července 1991 je ještě napsáno, Bosna-Hercegovina je suverénním demokratickým státem a komunitou sdružující na principu rovnosti všechny své občany: Muslimy, Srby, Chorvaty a ostatní nacionality; a také, že Bosna-Hercegovina je součástí Jugoslávie.

To také fungovalo v obnovené ústavě Bosny-Hercegoviny. Avšak zatímco tato republika žila mírovým životem, temné síly tam pracovaly. Můžete na webových stránkách bosenské organizace Mladí muslimové, založené v r. 1939, najít přísahu redigovanou koncem roku 1947, žádající, aby všichni členové této organizace bojovali bez lítosti proti všemu, co není islámské, aby obětovali celé své bytí, včetně života, když to zájmy islámu budou vyžadovat. Jak, v této multietnické společnosti, jakou byla Bosna-Hercegovina a také Jugoslávie, se mohlo bez kompromisu bojovat proti všemu, co nebylo islámské, zatímco v době, kdy byla koncipována tato přísaha, byla většina populace neislámská?

První nacionalistická strana založená v Bosně-Hercegovině, byla Strana demokratické akce (SDA) Alii Izetbegoviče. Disponujeme charakteristickým svědectvím zakladatele této strany, sponzora Izetbegoviče, Adila Zulfikarpasiče, který ve své knize popisuje takto sjezd SDA v Novim Pazaru, kterým je, mimochodem řečeno, město v Srbsku: „Když jsme přišli, očekávala nás masa lidí. Úřady se chovaly korektně, policie také. Policejní vozy dozíraly, aby všechno proběhlo bez problémů. Ve všech lokalitách se po našem příchodu policisté stáhly z ulic. Všude byla vidět pouze pořádková služba SDA. Tedy v tomto shromáždění se stala věc, která mě značně překvapila. Shromáždění bylo

organizováno profašistickým způsobem: religiosní prapory, stovky religiosních praporů vlálo na stadionu“.

Zulfikarpasič pokračuje: „Všude kam jsme šli, se objevil značný počet imámů, kteří nás přijímali a kteří organizovali vše. Církevní hodnostáři začínali vstupovat do strany. V některých momentech jsem žádal, aby odstranili prapory. Viděli jsme dokonce muže v djellabas a kaftanech, v oděvech, které nikdo nikdy za žádných okolností v Bosně nenosil“.

Přejdu skutečnost, že Zulfikarpasič opustil tuto stranu, protože se nechtěl podílet na takových věcech. Je jinak notoricky známo, že Izetbegovič již na jaře 1943 řídil muslimskou mládež Sarajeva a že v této funkci přijal Amina Husseiniho, velkého Muftiho z Jeruzaléma, uprchlého do Německa, přítele Hitlera. Hussein hlásal džihád, svatou válku proti křesťanům a židům. V rámci NDH Paveliče, na základě iniciativy Himmlera a prostřednictvím téhož Husseiniho, byla založena muslimská divize Waffen SS. A byly i další. Byly dále formovány divize Handjar a Kama (turecké názvy označující dva typy dík), zatímco Albánci ze západní Makedonie a Kosova-Metochie tvořili divizi Skenderbeg. Musím, bohužel, pokračovat velmi rychle. V r. 1990 Izetbegovič vytiskl znovu svou Islámskou deklaraci, kde hovoří o „vytvoření sjednocené islámské komunity Maroka a Indonézie“ a neslučitelnosti islámu s neislámskými institucemi a současně oznámil „obrodu islámu“. Ale o této „obrodě“ se nemluví jako o období bezpečnosti, ale jako o období neklidu a zkoušek, protože podle Izetbegoviče je mnoho věcí, které dlouho čekají na své rušitele a uspaný lid může být probuzen pouze ranami.

Musíme, píše Izetbegovič, být napřed věštcí a potom vojáky. Islámské hnutí, se podle něho mělo a muselo vrhnout do boje o moc hned, jak bude dostatečně silné morálně a početně nejen, aby svrhlo existující neislámskou moc, ale aby vytvořilo novou, která bude islámská. Za nynějších okolností, aspirace na sjednocení všech muslimů a všech muslimských komunit na světě, by měla podnítit boj za vytvoření velké islámské federace od Maroka po Indonésii, od tropické Afriky po střední Asii.

A nyní, pánové, snažte si představit, co Srbové a Chorvaté, kteří tvořili dohromady dvoutřetinovou většinu v Bosně-Hercegovině, mohli pociťovat před takovými projekty, které je chtěly nechat žít v jakémsi evropském Pákistánu a jaké mohly být jejich reakce.

Co se týče oddanosti Izetbegoviče věci islámského fundamentalismu, nikdo by o něm nemohl lépe svědčit, než sami islámští fundamentalisté. Podle zprávy Reuters z Dubai z 11. dubna 1993 byl Izetbegovič v Rijadu, kde převzal islámskou cenu „za svou účast ve prospěch džihádu, svaté války muslimů proti nevěřícím“.

Tato cena potvrzuje, že Izetbegovič zůstal na cestě, kterou si zvolil v mládí a která, shodně s přísahou Musulmanské mládeže v r. 1947, předpokládala nekompromisní boj proti všemu, co nebylo islámské.

Islámští fundamentalisté a jejich přívrženci nebyli jediní, kteří znali povahu muslimského režimu v Bosně-Hercegovině. Nalézáme o tom velmi jasnou zmínku ve zprávě republikánského Politického výboru Spojených států z 16. ledna 1997. Budu ji velmi rychle citovat a některé pasáže přeskočím. V bodě 2 je uvedeno, že členové jisté extremistické islámské sítě ve velkém počtu vstoupili do Bosny spolu s ozbrojenými iránskými revolučními gardami a dalšími bojovníky. Jde o tisíce mudžahedínů muslimského světa: Brunei, Malaisie, Pákistánu, Saudské Arábie, Súdánu a Turecka. Tento podnik implikuje velký počet radikálních muslimských organizací a zpráva dosti jasně popisuje předpokládanou roli údajné humanitární organizace v Súdánu.

V bodě 3 je ilustrován radikální islámský charakter režimu v Sarajevu a uvádí profily čelných autorit, mezi nimi samého prezidenta Izetbegoviče. Co se týče postupné islamizace bosenské armády, soudilo se, že půjde až k vytvoření místních jednotek bosenských mudžahedínů. Najdeme tam rovněž věrohodná tvrzení o akcích proti civilistům v Sarajevu, které byly zinscenovány za účelem

propagandy vládní policií. Hovoří se tam rovněž o srážkách mezi nepřáteli, muslimy nebo nemuslimy o tom, že nově přichozí sami inscenovali útoky proti vlastním občanům. Zpráva uzavírá, že americká administrativa svou politikou nabídla Iránu skutečné předmostí v Evropě a cynicky uvedla do nebezpečí americké životy a zájmy.

V otázce Al Kajdy hlášení hovoří o spících agentech ve službách Izetbegoviče, jehož svědky jste dokonce nechali přijít sem, aby svědčili proti mně. Také čteme, že iránské služby rozvíjely své styky v takové míře, že společně plánovaly své teroristické akce.

Mluvím o tom proto, aby bylo pochopeno, jakým způsobem zelená, daná Clintonem, mohla vést k takové intenzifikaci iránského vlivu. Neboť tento dokument potvrzuje, že se jednalo o podporu islámské revoluce v Evropě.

Pokud se týče tak zvané humanitární agentury, uvádí se, že je ve spojení s šejkem Omarem Abdel Rahmanem, odsouzeným za útok na World Trade Center v r. 1993, stejně jako s Bin Ládinem, bohatým expatriovaným saudským občanem, podezřelým, že financuje různé militantní skupiny.

Tatáž zpráva kritizuje politiku, která umožnila import zbraní do Bosny a která velmi pomohla Iránu vytvořit dobré vztahy s vládou Bosny, jak to prohlásil jeden bývalý představitel CIA v Kongresu a dodal, že to byla věc, které budou Spojené státy v budoucnu litovat. Dále upřesnil: „Až to na Američany praskne, což bude nepochybně dříve, než bude ukončena bosenská aféra, bude to mezi jiným proto, že se Iráncům tam podaří vytvořit dobré kontakty a budou se cítit jako ve své zemi.“

Přeji si ještě zmínit skutečnost, že 31. březen bude napříště v muslimské Bosně a Hercegovině oficiálním svátečním dnem. Je to den Vlastenecké ligy, vojenské formace utvořené 31. března 1991 Stranou demokratické akce, která tak vytvořila politickou a vojenskou organizaci. Byl to rok před vypuknutím konfliktu. Dostupné informace nám oznamují, že polovina srbských mrtvých v této válce zemřela během pouhé poloviny roku 1992, kdy vypukla válka v Bosně. Analýzy provedené experty ukazují, že Srbové nebyli vůbec připraveni na válku, zatímco muslimové byli připraveni o rok dříve.

Owen ve své knize říká, že obraz bosenských Muslimů zbavených zbraní nebyl uveden do správné podoby ani poté, kdy Alija Izetbegovic otevřeně přiznal v televizi, že si bosenská vláda cestou tajných kanálů opatřila tisíce pušek a miliony nábojů, desítky tisíc min a granátů, jakož i sto tisíc uniforem. Podle prohlášení Sefera Halilovice, šefa generálního štábu armády Bosny – Hercegoviny, v novinách Nasi Dani 15. září 1992, „Vlastenecká liga vstoupila do války“ - to se stalo v r. 1992. Pánové ! - s 9 regionálními štáby, 103 městskými, 98 000 bojovníky, zatímco Bosna tehdy čítala celkem 109 obcí. Příprava této války je jasná celému světu, kromě vás!

Srbská strana měla tři cíle, jak je možno vidět při analýze politické situace. Na prvním místě udržení Jugoslávské federace, potom, kdyby se to ukázalo nemožným, stanovit právo Srbů na sebeurčení, stejně tak i pro ostatní národy Jugoslávie. Kdyby se i to ukázalo nemožným, cestou jednání zajistit Srbům rovnost v právech s ostatními národy Bosny-Hercegoviny.

Účast srbské strany na udržení Jugoslávie byla v mých očích jediná, která byla kompatibilní s vnitřním a mezinárodním právem. Motivy rovnosti a spravedlnosti působily rovněž v tomto smyslu. Ale nebylo, bohužel, víc času o tom přemýšlet a požadavek spravedlivého jednání se Srby v Bosně měl hluboké motivy, protože srbský lid žil v Bosně víc než tisíc let.

Musím urychlit mou chronologii událostí. Budeme mít příležitost se k tomu vrátit se svědky, kteří dosvědčí, že jednání Srbů bylo reakcí na iniciativy stran muslimské a chorvatské, které narušily ústavní práva Srbů. A že toto jednání Srbů bylo proporcionální ve vztahu k těmto infrakcím, protože pouze vyrovnávalo porušení jejich práv ilegálními hnutími oněch stran. Srbská strana postupně ustupovala od svých požadavků až na minimum, za které již Srbové jít nechtěli, aby nenarušili svá

národní práva a své přežití. To bylo nakonec zajištěno dohodou v Daytonu, bohužel za cenu masového, zcela neodůvodněného krveprolití.

Je známo, že poslední šance zachovat v Bosně mír v předvečer vypuknutí války, spočívala v plánu Cutilheira. Všichni podepsali, ale Izetbegovič potom a na podnět Warrena Zimmermanna stáhl svůj podpis. Doufám, že budeme příležitost předložit o tom velmi dobrou dokumentaci. Bylo tedy víc než evidentní, že srbská strana, pro všechny důvody, které jsem citovat, nebyla tou, která si přála válku, ale naopak tou, která dělala všechno proto, aby jí předešla. Tím víc, že po mezinárodním uznání Bosny-Hercegoviny a vypuknutí války - a to není žádná náhoda, že obě události na sebe navazují, se JNA začala stahovat z Bosny-Hercegoviny podle dohody. To je náležitě konstatováno ve zprávě generálního sekretáře OSN Boutrose-Ghali pro Radu bezpečnosti z 30. května 1992, kde bylo rovněž konstatováno, že armáda Republiky srbské zformované 15. května, nebyla pod kontrolou Bělehradu. A také, že značná část území Bosny-Hercegoviny byla okupována pravidelnými ozbrojenými silami Republiky Chorvatska.

Avšak Rakušan Peter Fellner, který v té době předsedal Radě bezpečnosti, pozastavil a ukryl zmíněnou zprávu, než Rada bezpečnosti odhlasuje sankce vůči Jugoslávii. Protože stav věci uvedených ve zprávě nemohl motivovat jinak, než uložit sankce Chorvatsku a nikoli Federální republice Jugoslávii.

V oceánu průkazných faktů se mi podařilo, v tomto velmi krátkém čase, postihnout jen vrcholek ledovce. Ale vy zde, co jste udělali tváří v tvář těmto nepopiratelným historickým a materiálním faktům, tváří v tvář pravdě?

Skuteční viníci

Do vašeho falešného aktu obvinění jste mechanicky přidali, v rozporu se zdravým rozumem, sérii událostí, mezi nimi i nepopiratelných zločinů a celek jste kvalifikovali jako „koordinovanou kriminální činnost“. Bez nejmenšího důkazu o nějakém plánu, o srbských úmyslech, které by odpovídaly vašim tvrzením! Ostatně trvání údajné žalující strany na tomto konceptu řízené kriminální činnosti je ve skutečnosti přiznáním její neschopnosti dokázat zavinění. Jedině absence důkazů, týkajících se činů někoho a stejně tak jeho úmyslů - může vysvětlit rekurs k mlhavé konstrukci, jakou je pojem „koordinovaná kriminální činnost“. Jestliže existují důkazy nějakého zločinu a jeho přípravy, žádný legitimní prokurátor nepotřebuje vymýšlet „koordinovanou kriminální činnost“. Stačí mu použít důkazy ukazující na fakty a záměry. Uchýlení se k vámi předváděnému konceptu může sloužit jen k obvinění, které je bez důkazů a neschopné dokázat vinu. Ve skutečnosti se jedná o způsob, jak se vyhnout povinnosti důkazu, která v každé legální jurisdikci spočívá na ramenou prokurátora, a prostředek k tomu, jak obvinít bez důkazu nevinné lidi. Je to ve skutečnosti prosté a jasné mrzačení práva. A tkanina prázdných slov, protože v těch údajných aktech obvinění vysvětlujete zločiny, které jsme nespáchali, pomocí úmyslů, které jsme nikdy neměli. To je váš koncept.

Nemáte důkazy ani pro Bosnu, ani pro Chorvatsko - kde Srbsko nemělo žádnou kompetenci - ale je pravda, že jsme pomáhali Srbům. Zcela jistě jsme jim pomáhali a byli bychom nejhorší sebrankou, kdybychom jim nepomáhali, když byly jejich životy ohroženy. A největší pomocí byla snaha obnovit mír.

A když se hovoří o Kosovu, není jediný důkaz, že byl spáchán zločin. Nejen na něčí rozkaz, ale ani s vědomím kohokoliv, včetně odpovědných generálů. Přesto jste obvinili čtyři generály, kteří nejenže nikdy nic nenařídili, ale ani nevěděli o žádném aktu, který by mohl být zločinem předtím, než byl uskutečněn. Obvinili jste také politické vedení Srbska a Jugoslávie. Měli jste všechny důkazy o tom, že osoby odpovědné za jednotlivé zločiny, k nimž došlo v Kosovu-Metochii, i v době krutého denního a nočního bombardování této oblasti, byly stíhány orgány státu, že viníci byli zatčeni a

předání soudům. Dokonce váš svědek generál Vasiljevič zde uvedl podrobnosti shromáždění vedoucích činitelů bezpečnosti v armádě a státu a generálního štábu, kde jsem osobně trval na tom, aby všichni pachatelé zločinů byli zatčeni a jak zde Vasiljevič uvedl, když mne citoval, nešetřit nikoho. Bez výjimky. Také zdůraznil, že generální štáb, od svého šéfa generála Ojdaniče, který je zcela nevinný v tomto vězení, až po čtyři generály v terénu, které rovněž obviňujete bez jakéhokoliv opodstatnění - Lazarevič, Pavkovič, Djordjevič a Lukič - měli stejné stanovisko. A že vedení - hlavní generální štáb, jednal preventivně zákazem utváření polovojskových formací.

O tom existují písemná hlášení. Zařadil jsem je do seznamu doličných předmětů, ale budete je mít také v několika stovkách hlášení vojenských soudů a civilních soudů a instrukcí vydaných ke stíhání pachatelů zločinů. První hlášení o těchto případech se datují koncem března 1999 a pokračují dále.

Co jiného mohla dělat výkonná moc, potom právní - v kterékoli zemi - než kategoricky trvat, podle sestupné hierarchické linie, na stíhání zločinců a přesvědčit se cestou hlášení, která přicházela, že její rozkazy byly respektovány. Je to tedy přesně to, co jsme činili a za těch nejhorších možných podmínek. V podmínkách trvalého bombardování, ve dne i v noci. Byly také složité případy a lidé odsouzení - lidé, kteří spáchali zločiny - zatímco bombardování pokračovalo. V průběhu dvou let jste nepředložili ani jeden důkaz, ani jedno svědectví, které by naznačovalo nějaký vztah se zločiny spáchanými na rozkaz, vojsky nebo generály, které jste obvinili, nebo s politickým vedením Srbska, nebo se mnou samým. Právě naopak, máte důkazy, že jsme dělali všechno proto, abychom zabránili zločinům a když k nim přesto došlo - tato věc je možná i v míru a tím spíše v době mezinárodního konfliktu - aby byly stíhány podle zákona. Ostatně k prvnímu procesu týkajícímu se válečného zločinu došlo v Srbsku. U okresního soudu v okrese Sabac již v r. 1993. Rovněž i o tomto předmětu máte informace.

Na druhé straně máte všechny důkazy, že jsme byli faktorem nejvíce zasloužilým a důsledným v mírovém procesu, že se nám podařilo vyřešit problém záchrany milionů uprchlíků bez diskriminace. Neboť 70 000 uprchlíků muslimů našlo útočiště v Srbsku. Máte důkazy, že jsme osvobodili stovky rukojmích, že jsme osvobodili francouzské piloty.

V odposlouchaných konverzacích, které jsme si opatřili, jste mohli zjistit nejen to, co bylo učiněno, aby se to či ono realizovalo, ale že jsme také nemohli než naléhat, prosit a činit nátlak, protože jsme neměli jinou kompetenci, ale že jsme měli úspěch. Čtete tyto rozhovory, protože ony samy stačí k objasnění všeho, čemu chcete rozumět a co vaše obvinění pokrývá absurditou.

Na druhé straně máte hojnost důkazů o roli chorvatského politického vedení v etnické čistce. O existenci a realizaci takového plánu - před a po roce 1990 - disponujete dokonce stenogramy, z nichž některé jste nám předali, kde můžeme vidět fabrikaci záminek k páčání zločinů, pro operaci „Blesk“, operaci „Bouře“, včetně úlohy Clintona jeho vlády v této záležitosti. Jsou tam ale i další. Máte písemné důkazy týkající se těch, kteří činili všechna tato rozhodnutí, protože každý stenogram VONS - Chorvatská rada obrany a národní bezpečnosti - uvádí všechny přítomné osoby.

Máte také důkazy týkající se zločinů proti Srbům na základě rozhodnutí muslimské vlády. Když Kljujič, bývalý člen vlády prezidence Bosny-Hercegoviny, sem přišel svědčit, vyslyšel jsem ho mezi jiným i o tomto předmětu. Na základě stenogramů prezidence Bosny-Hercegoviny je možno zjistit, že Izetbegovič věděl o existenci táborů, kde byly osoby dlouhá léta ilegálně zadržovány.

K postupu proti chorvatské a muslimské vládě disponujete podklady, jaké nemáte v žádné z afér týkajících se vlády jugoslávské a srbské. Které nemáte ani proti vládám Republiky srbské (v Bosně) a republiky Srbská Krajina. Máte dokonce důkaz získaný ze svědectví vašeho chráněného svědka, vysokého místního funkcionáře, z přesností toho, co mi řekl Milan Martić ...že v Krajíně, včetně samého města Knin, že s Chorvaty, kteří tam zůstali, bylo jednáno absolutně jako rovný s rovnými. S rovnoprávnými občany. A že vůči nim nebylo žádné diskriminace.

Falešní svědkové

Je zde zvláštní záležitost, o které se zmíním jen krátce. Jde o svědky, kteří v proceduře, která je vaší věcí, sjednali smlouvu o doznání své viny s údajnou stranou obžaloby. To tvoří, troufám si tvrdit, příklad fabrikace falešných svědeckví. Myslím, že se anály fabrikace falešných svědeckví obohatily bezprecedentním případem v osobě vašeho chráněného svědka, který odpovídaje na otázku, jak mohl podepsat doznání, že v Srebrenici bylo zastřeleno 7 000 mužů uvedl, že jeho obhajoba napsala dopis, kde se zavázala, že nebude popírat čísla uvedená v obvinění ! Mohl dokonce napsat 70 000 ! Mohl napsat cokoliv !

Již jsem uvedl skutečnosti, které se podařilo soustředit mým spolupracovníkům a které uvádějí ve vážnou pochybnost vaše vykonstruovaná tvrzení o Srebrenici. Mezitím jsme také slyšeli generála Morillona, který sem přišel svědčit, že Srebrenica byla léčkou pro Mladiče. Morillon tvrdil - protože dobře znal Mladiče - že Mladič by nikdy takový rozkaz nedal. To odpovídá mému mínění. Nevěřím, že by byl Mladič schopen nařídít takové věci. Jeho čest by mu nikdy nedovolila udělat věc tak špatnou a nedůstojnou. Ale my budeme mít možnost vyslechnout k této věci několik svědků.

Je v zájmu Srbů i muslimů, aby se objasnila pravda o Srebrenici a nikoliv, aby byl vytvořen lživý mýtus. Tedy ani vaše fabrika na falešné svědky, ani tlaky Paddy Ashdowna na vládu Srbské republiky nás nepřibližují pravdě. Synchronizovaným způsobem, tu a tam, je snahou vyrobit dvojitý zločin, který uráží živé i mrtvé.

A přitom všichni by měli mít zájem na tom, aby pravda o Srebrenici byla zjištěna, aby ti, kdo spáchali zločiny, byli potrestáni a nevinní byli zbaveni podezření a obvinění, která na nich leží a která je implikují do události tak špinavé.

Erdemoviče jste nepoužili, abyste z něho vytáhli informace. Nevyužili jste nic z toho, co jste měli k dispozici, abyste zjistili pravdu o tom všem. Doufám, že svědkové - pouze v to doufám, protože to nemohu udělat já sám - přinesou aspoň trochu světla do toho, co se tam stalo.

Ale vraťme se k tomuto svědkovi, kterého zde máte. Měli jste veřejné svědectví tohoto Miroslava Deronjiče, se kterým dokonce ani jeho matka neměla již nikdy mluvit vzhledem k tomu, co udělal, nebo napsal, že udělal. Zmasakroval celou vesnici, které předtím zaručil bezpečnost. Nejdříve slíbil život, potom zmasakrovat celou vesnici ! A vy, vy jste mu všechno pardonovali proto, aby vyprávěl pusté lži proti Karadžičovi!

Máte v rukou písemný rozkaz adresovaný Karadžičem vojsku v Srebrenici, který je vyzývá k ochraně civilistů a zachování Ženevské konvence. Což bylo komunikováno písemně i verbálně vojskům a vy, vy sem necháte přijít jakéhosi Deronjiče, který vám svědčí, že Karadžič mu tak zvaně pošeptal do ucha - aby to nikdo neslyšel - že je nutno všechny masakrovat? To je taková nejasnost, že by nestálo zato o tom mluvit. To by nemohlo ani na okamžik oklamat normálního člověka. A ještě méně ujišťování, která se podepisují o exekuci 7 000 osob, po podepsání písemného závazku, že nebudou popírána čísla v aktu obžaloby a nikoli podle toho, co je známo. Nebudu mluvit ani o mnoha dalších věcech, které jste zde vyprodukovali.

Jako základ vašeho obvinění jste dokonce použili můj projev v Gazimestanu. (Projev přednesený 28. června 1989 na místech bitvy v Kosovu při příležitosti jejího 600 výročí.) V něm mne obviňujete, že jsem tam šel probouzet srbský nacionalismus. Na tento projev jsem hrdý i dnes. Bylo to zdravé pro tehdejší tamní, spíše negativní atmosféru. Ale vy nejste sami, kteří se mýlili. Mnozí politikové na Západě to opakovali také. Prakticky nejsou noviny, které by jej neotiskly. Je to lež, která byla využívána a zneužívána nikoli v r. 1989, ale o deset let později. Nemám čas se tím zdržovat, ale budu citovat několik příkladů manipulace a lží.

28. června 1999 - deset let po těchto skutečnostech - Robin Cook (tehdy ministr obrany Velké Británie) řekl: „Milošević využil tohoto důležitého jubilea bitvy v Kosovu, aby nemusel ohlásit reformy a vyjádřit naděje. Místo toho napřáhl hrozbu použití síly při řešení vnitřních politických potíží Jugoslávie. Přitom potvrdil své osobní ambice k udržení moci a k šíření etnické nenávisti ve stínu nacionalismu“.

Mám zde takových citací tolik, kolik si budete přát, ale všechny jsou datovány lety 1999, 2000, 2001. Podívejme se na Independent z 1. července 2001: „Srbský vůdce exponoval své cíle a své záměry před více než milionem Srbů při upomínce 600. výročí bitvy v Kosovu. Otevřeně hrozil použitím síly k udržení šesti republik v lůně federace“. Totéž najdete v Tome Magazine a dokonce v The Economist. Všechny uvádějí lživá slova, která v mém projevu nefigurují. Teď vám ocituji The Independent z 29. června 1989. Tytéž noviny v té době psaly, že srbský prezident neprosl ani jediné agresivní slovo proti albánským kontrarevolucionářům. Mimochodem řečeno, tento pojem „kontrarevoluce“ byl termín, který užívala federální prezidia Strany a Státu od r. 1981. Zcela opačně psal The Independent, mluvil o vzájemné toleranci, o výstavbě bohaté demokratické společnosti a odstranění nedorozumění, která, řekl, umožnila Turkům porazit Srby před 600 lety.

V době, kdy The Independent šel hledat své informace do terénu, tyto noviny psaly ještě, že: „... není vhodnějšího místa, než Kosovo pole k tomu, aby bylo řečeno, že porozumění a harmonie v Srbsku mají zásadní význam pro prosperitu Srbů a všech ostatních občanů, kteří tam žijí. Ať je jakýkoli jejich původ nebo vyznání - jak řekl Milošević.“ Tolerance a vzájemná spolupráce byly podmínky - buď a nebo - k udržení Jugoslávie. Porozumění a vztahy založené na rovnosti mezi jugoslávskými národy byly premisami jejich přežití a úniku z krize.

Srbský pluralismus

Krátce, když dostali rozkaz dát se do lhaní, nečetli dokonce ani své vlastní noviny v době, kdy se šli sami informovat do Gazimestanu, ale nemám čas se tím déle zabývat. Srbsko nemělo nikdy výlučně jen srbskou populaci. Dnes ještě víc, než v minulosti, různé komunity a náboženství tam žijí spolu. Není to něco, co by škodilo Srbsku. Naopak mu to vyhovuje. Občané, kteří vyšli z národních komunit a různých náboženství, žijí spolu způsobem jim stále bližším a častějším. Takto všichni lidé v Srbsku, kteří žijí ze své práce, kteří žijí poctivě a respektují ostatní lidi a národy tam žijí pospolu ve své republice. Je zbytečné ztrácet čas dokazováním. Chtěl bych pouze ukázat, kam až může vést zneužívání, zvláště zneužívání v rámci procesu, který chce respektovat právo. Mezi intelektuály, literáty, kritiky, politology a výzkumníky se považuje za nemorální vytrhávat některé věty z jejich kontextu. Ale vy, nejen že jste je pouze vytrhávali z jejich kontextu, ale vytrhávali jste dokonce i fragmenty vět za účelem manipulace. Budeme mít také příležitost se nad tím pozastavit. V každém případě je to věc, kterou lze snadno prokázat. Všechno, co teď říkám, říkám jen proto, abych ukázal v jakém stadiu lhaní se zde nalézáme.

V Srbsku, politika národní rovnosti pokračovala po celou dobu mého desetiletého prezidentství. Zde se dokonce nacházejí nezákonné magnetofonové záznamy ze zasedání Strany Srbska v r. 1998. Bylo tam 400 eminentních členů strany u moci. Mezi jiným se tam hovořilo o Kosovu. A to nikoli po chodbách, ale v rámci politického štábu, kde všichni ministři, členové vlády, poslanci a jiní byli členy této strany. Přečtu vám jeden úryvek z mého závěru: „Naší politikou je vyřešit problém Kosova politickými prostředky.“ To jsem řekl 10. června 1998. Dali jsme se do díla shodně s naším programem, který předpokládal princip národní rovnosti a nepřáli jsme si ubližovat Albáncům ani z nich udělat občany druhého řádu. Pokračoval jsem a řekl, že mnoho lidí si myslí, že většina Albánců možná souhlasí s takovým řešením. S odvoláním na to jsem soudil, že stanovisko většiny závisí bezpochyby na tlacích, které jsou na ni vyvíjeny, na tom, co je jí vysvětlováno, na perspektivách, které jsou jí nabízeny, budoucnosti atd. A zdůraznil jsem, že ať si kdokoliv cokoliv o tom může myslet, musíme předpokládat pouze řešení politické a upevnit princip národní rovnosti. Doplnil jsem, že budeme muset počítat se skutečností, že odpůrci jsou nešťastníky, kterými je manipulováno, jak je

manipulováno s chudáky na celém světě. Manipulování nejdříve vlastními potentáty, potom manipulátory mezinárodními, kteří je zneužívají k destabilizaci evropského jihu a kontinuálně vytvářejí alibi pro udržování vojenských kontingentů velkých mocností. Nakonec jsem zdůraznil, že zahájený dialog není vyhrazen jen státní komisi a reprezentantům albánských politických stran. Řekl jsem: „Nikoli pouze dialog srbsko-albánsko-turecký, ale i muslimsko - romsko - černohorský, protože dialog musí být přítomen na všech úrovních, v momentu, kdy je nutno mobilizovat každého, abychom mohli žít.“

Bylo to tedy deset let úsilí o politiku národní spravedlnosti, která chránila polovinu bývalé Jugoslávie před každým konfliktem a válkou. Po celou dobu těchto deseti let. To je, proč zde zdůrazňuji, do jaké míry je tato záležitost převrácena naruby. To je, proč jsem řekl, že tento akt obžaloby je aglomerátem manipulací a nestoudných lží, mrzačením práva, porážkou morálky a extrémně neodpovědný přepis historie.

Co se týče individuálních akcí generálů a jiných představitelů nebo mých vlastních, řídíte se principem „odpovědnosti velení“, což představuje, že každá nevinná osoba může být odsouzena pro jediný důvod, že zastávala určitou funkci v určitém momentu. A nyní se pokoušíte přivést sem všechny generály. Nemám čas ani možnost zde hovořit o všech jednotlivých otázkách a mimoto již byly dotčeny prohlášeními vašich svědků. A ještě více v pamětech protagonistů samých; a zvláště v četných akademických studiích redigovaných na bázi pramenů a dokumentů západních. Ale necháme sem přijít nové svědky, kteří promluví.

Spokojím se s tím, že zdůrazním paradoxní situaci, do které jsme se sami uvedli, když jsme se podřídili nelítostné a slepé politice Clintonovy administrativy, která nebude mít dlouhého trvání.

Protože tři akty obžaloby, které se mne týkají a byly vydány potom, co 19 členských zemí NATO spáchalo otevřenou agresi proti tomu, co zbylo z bývalé Jugoslávie, Srbsku a Černé Hoře, s použitím zakázané výzbroje, s obnovením tyranie pomocí špičkových technologií.

Je možné si představit větší cynismus?

Obviňovací akt „Chorvatsko“ se artikuluje na etnickou čistku a na údajnou sladěnou kriminální činnost, která byla zahájena před 1. srpnem 1991 a trvala až do roku 1992. Musím říci, že je třeba nekonečné nestydatosti a odvahy k uvedení takové lži na papír. Jak víme, tato perioda byla poznamenána masovými zločiny proti Srbům a prvním velkým exodem nějakých 150 000 Srbů z Chorvatska.

Obviňovací akt „Kosovo“ byl vydán, citují: „pro vyhnání velké části albánské populace z Kosova.“ Viděli jste tedy, co bylo napsáno v Clarkově knize. A uvidíte ještě mnoho věcí, ještě jiných, zajímavějších. Protože nemůžete citovat název žádné vesnice, odkud byl někdo vyhnán, protože Kosovo bylo pod kontrolou státních institucí srbského státu. Mám dokonce dojem, že nesledujete ani oficiální prohlášení...

Patrick Robinson: pane Miloševići, ukončete svůj projev do tří minut.

Slobodan Milošević: Budu se snažit. Jestli ne do tří, aspoň do čtyř. Ne více.

Musím přeskočit mnoho věcí...

Tedy nesledujete ani oficiální prohlášení představitelů Spojených států a NATO, kteří dnes říkají zcela otevřeně, že operace zaměřené na Kosovo byly nezbytné k tomu, aby umožnily NATO rozšířit činnost za hranice vytrasované v zakládající smlouvě aliance... Obviňovací akt „Bosna-Hercegovina“,

ten byl vydán pro genocidu – genocidu, podtrhuji – proti Muslimům a Chorvatům v Bosně a Hercegovině.

Hle, ještě další nestoudnost bez hranic, protože je známo, že Bělehrad byl v té době jediným hlavním městem v Jugoslávii mezi těmi, která byla implikována v jugoslávské krizi, který vedl důslednou politiku míru. Jediným hlavním městem, kde byla uplatňována ucelená politika národní rovnosti, díky které tam nebylo diskriminace ani zločinů v té míře, že Srbsko bylo jedinou oblastí, jejíž etnická struktury byla v tomto desetiletí zachována.

Jsem si vědom, pánové, že je marné hledat logiku v naraženém procesu. Historie zná podobné případy – například proces Dreyfus nebo Dimitrov, spojený s požárem Reichstagu – ale tento proces je všechny přesahuje rozsahem tragických důsledků. Nechci říkat nic, co by se dotklo osob, ale budu mluvit o tragických důsledcích pro svět. Byla zničena budova všeobecného práva. A to na úrovni, která znamená zhroucení civilizace.

Naštěstí byli v minulosti spisovatelé a čestní mužové, kteří do historie vryli pravdu, aby příští generace pocítovaly stud a neopakovaly stejné omyly. Jsem přesvědčen, že se to bude znovu opakovat. V pravdivé historii nynější doby, vaše spravedlnost ad hoc tam bude figurovat jako ilustrace monstrózních jevů nastalých na přelomu dvou tisíciletí. A vy si, pánové, nemůžete představit, jaké je to privilegium, i v podmínkách, které jste mi vnutili, mít pravdu a spravedlnost za spojení.

Vy si to, o tom jsem přesvědčen, ani neumíte představit.

Děkuji vám, pane Robinsone. Neměl jsem, naneštěstí, příležitost uvést všechno, co jsem chtěl, ale myslím, že k tomu budu mít ještě příležitost.

Jedině, kdybyste mi v tom zabránili jinými prostředky...

Překlad a redakce: J. Řezníček
Připravil: dr. O. Tuleškov

Sara Flaunders: Miloševićova smrt – politická vražda svedená na oběť

V létě 2004 jsem se setkala se bývalým jugoslávským prezidentem Slobodanem Miloševićem ve vězení Scheveningen, když jsem byla povolána jako svědek obhajoby. Než jsem mohla vejít dovnitř, musela jsem projít čtyřmi absolutně oddělenými kontrolními místy. Nemohla jsem pronést nic než papíry/spisy. Každá další kontrola byla důkladnější, než předešlá. Nikdo, kdo se setkal v posledních čtyřech letech s Miloševićem by neuvěřil, že by riskoval sebevraždu před koncem procesu. A nikdo, kdo navštívil Scheveningen v Haagu nemůže věřit fantastickým tvrzením, že by byl schopen propašovat do vězení nepředepsané léky. Tato tvrzení spíše dávají tušit, že odpovědní činitelé se zoufale snaží skrýt své vlastní zločiny.

Má svědecká role měla spočívat na mé cestě do Jugoslávie na jaře 1999. Během 78 dnů trvajících bombardování jsem navštívila bombardované školy, nemocnice, teplárny a tržiště, kde jsem všude zaznamenávala a nahrávala škody způsobené civilnímu obyvatelstvu. Navíc jsem od roku 1993 psala o zákulisní roli USA ve rdoušení a tlaku na rozkouskování Jugoslávie.

Dokonce i když bylo mé jméno zařazeno do seznamu svědků obhajoby, tak bylo třeba podstoupit velmi komplikovanou a zdlouhavou proceduru, abych mohla vězení navštívit. Ačkoliv bylo v den návštěvy už všechno schváleno, stejně trvalo ještě čtyři hodiny, než jsem se dostala přes všechny kontrolní body do zvláštního bloku uvnitř vězení, kde jsou drženi obžalovaní Mezinárodním trestním

tribunálem pro bývalou Jugoslávii (ICTY). Tento blok je absolutně oddělen od obecné populace a silně monitorován.

Vězení Schveningen je maximálně hlídáné zařízení, které používá nejmodernější technologie. Milošević a další obvinění jsou ubytováni ve zvláštním oddělení uvnitř většího vězení. Toto oddělení má čtyři patra, která mají každé po dvanácti celách. Blok je hlídán speciálními strážemi OSN. Kamery jsou všude. Veškerý pohyb vězňů je sledován a kontrolován. Když byl prezident poprvé umístěn do cely, tak světla svítala dokonce 24 hodin denně a byl sledován jeho sebemenší pohyb.

Odkud se vzal Rifampicin?

Nyní holandské úřady prohlašují, že Milošević bral vzácné, těžko získatelné antibiotikum, které se užívá například na lepru a tuberkulózu. Tento lék má jedinečnou schopnost neutralizovat léky užívané na vysoký tlak. Jak se tento lék dostal do Miloševićova systému? Milošević byl držen ve vězení s maximální třífázovou ochranou. Byl střežen speciální jednotkou ve vězení, které kdysi sloužilo i jako zařízení nacistům pro držení holandských odbojářů.

Když byl 12. ledna nalezen Rifampicin v Miloševićově krvi, ICTY držel zprávu v utajení i dokonce před Miloševićovými lékaři, kteří si stěžovali, že něco strašně poškozuje zdraví obžalovaného. Zatímco vězeň i vybraní právníci z Výboru pro jeho ochranu požadovali zdravotní informace, úředníci ICTY na ní seděli. Pokud úředníci ICTY skutečně věřili, že propašoval do vězení jedovaté léky, proč nezveřejnili tuto zprávu o hodně dříve?

Zdržení ubližovala Miloševićovi

Stejně exotické je tvrzení, že Milošević předstíral nemoc, aby proces zdržoval. Žaloba zdržela proces nejprve tím, že přidala obvinění týkající se Chorvatska a Bosny v momentě, kdy si uvědomili, že nemají důkazy pro tvrzení ohledně Kosova, a dále tím, že od února 2002 do února 2004 představila stovky svědectví, které vytvořily 500 000 stran textu.

Pokaždé, když byl Milošević příliš nemocný, než aby mohl pokračovat v soudní síni, žaloba toho využívala, aby mu vnutila právníka a tím porušovala právo obžalovaného bránit se sám, stejně jako právo odmítnout vnučeného právníka. Milošević byl připraven použít proces jako platformu k obhájení nejen sebe, ale i lidu Jugoslávie a k obvinění USA, Německa a sil NATO ze zločinného zničení jeho země. Uvítal soud, jako jedinou platformu, kde mohl uvést svůj historický záznam/zápis. V jeho slovech, která zněla v soudní síni neustále vysvětloval, proč chce a je i přes špatné zdraví odhodlán pokračovat.

S Miloševićem jsem se setkala ve speciální místnosti, která byla jediným místem, kde mu ICTY povolil pracovat, nebo si připravovat podklady pro svou obhajobu. Kdykoliv se mu zvýšil krevní tlak, nebo byl neschopen pokračovat při jednáních soudu, byl mu také znemožněn přístup k materiálům své obhajoby.

Miloševićovy kardiovaskulární problémy, a zvláště vysoký tlak, několikrát zpozdily soud. Úředníci ICTY se pokaždé pokusili využít jeho zdravotních problémů v neustálém úsilí odeprít mu právo řídit si vlastní obhajobu. Ani nemoc, ani zdržování mu tedy nijak nepomáhalo při jeho obraně.

ICTY tvrdil, že Milošević tajně bral léky a zároveň se vyhýbal užívat léky předepsané. Milošević na tato tvrzení osobně odpověděl 1. září 2004: „Vy zřejmě neznáte praxi ve vaší vazební jednotce. Svoje léky beru v přítomnosti strážů. Dostávám je. Beru je v přítomnosti strážce, která zaznamenává do knihy přesný čas, kdy jsem léky užil.“

Přes život ohrožující riziko, které se zvyšovalo s každým sporem s žalobou, odmítli úředníci tribunálu dokonce i pravidelné kontroly zdravotního stavu bývalého prezidenta. Celé měsíce také odmítali přístup specialistů, kteří byli ochotni přijít do Scheveningenu, a zdržovali tak jejich péči.

Miloševičovo vlastní vysvětlení jeho zdravotních problémů je mnohem více logické a důvěryhodné, než vysvětlení ICTY. V dopise adresovaném ruskému velvyslanectví psal dva dny před svou smrtí, že nebral více než čtyři roky žádná antibiotika. Ptá se tam také, proč lékařská zpráva o objevení Rifampicinu v jeho krvi byla utajována déle než dva měsíce. Dále píše, že věří, že byly podniknuty aktivní kroky ke zničení jeho zdraví, a varuje, že může být tráven a že jeho život je v nebezpečí.

Politický tribunál

Způsob, jakým ICTY zacházel s Miloševičovou smrtí byl podobný způsobu, jakým bylo zacházeno s celým procesem. Byl to pokus obvinít oběť ze zločinu.

ICTY není skutečný mezinárodní soud, který by byl schopen obvinít nějakého válečného zločince. Je to politický soud založený Radou bezpečnosti OSN na naléhání ministryně Madaleine Albrightové v roce 1993, které porušilo Chartu OSN. Jeho působnost je omezena pouze na území bývalé Jugoslávie a drtivá většina vězňů jsou Srbové. Je to nástroj propagandy a internační tábor pro politické vězně, který se tváří jako nestranný soud. Chce potrestat oběti za zločiny spáchané proti nim a osvobodit imperiální síly, které napadly, bombardovaly, rozkrájely a vynutily privatizaci Socialistické federativní republiky Jugoslávie.

Když se mnou Miloševič diskutoval o procesu, tak rozsah jeho historických znalostí, i jeho energie přes špatný zdravotní stav nám dovolili i přes mou únavu po letu a čtyřhodinovém martyriu vstupních kontrol ukončit náš rozhovor s nadšením pro následující kroky u tribunálu.

Teď je svět žádán, aby věřil, že je Miloševič zodpovědný za svou vlastní smrt. To je tak neuvěřitelně složitý scénář a komplikovaně sebevražedný příběh, který je asi tak podobně nepravděpodobný, jako obvinění, kterým čelil. Koupená a placená korporativní média přijala a propagovala popis jeho smrti stejně podlézavým způsobem, jako přijala samotnou existenci tohoto ilegálního soudu a ospravedlnění/omluvu pro zničení Jugoslávie.

Miloševič je nyní pryč. Ale souhrn jeho odpovědí během dvou let procesu a jeho zahajovací obhajovací řeč žijí dál. Zanechal rozléhající se obvinění USA a Evropy ze silového zásahu na Balkáně v historickém dokumentu ve stylu/formátu „Obviňuji/žaluji“ („I accuse“). Jeho řeč, která obsahuje rozsáhlou dokumentaci a faktické detaily, byla vydána v srbštině, řečtině, francouzštině, ruštině a angličtině (v té době již i v češtině-pozn.red.). Ohlas řeči, která vyšla pod názvem „Obhajoba mluví – pro historii a budoucnost“ (IAC 2006) bude trvat ještě dlouho potom, co se laciná válečná propaganda zhroutila.

(Messin, 20. březen 2006, Zdroj)

Osvobozující rozsudek ICJ ohledně role Srbska v kauze Srebrenica zároveň posmrtně očišťuje i Miloševiče

Pondělní rozhodnutí Mezinárodního soudního dvora (ICJ), podle něhož se Srbsko za války v letech 1992-95 nedopustilo v Bosně genocidy je zároveň částečným posmrtným očištěním Slobodana Miloševiče. Po tom, co bylo poměrně brzy po začátku jeho procesu tiše odstraněno obvinění z genocidy v kauze Kosovo (nikdy tam k ní nedošlo) se Mezinárodní trestní tribunál pro bývalou Jugoslávii (ICTY) soustředil na údajné Miloševičovo zapletení do „genocidy“ v Bosně a především jeho údajnou roli v mediálně známé kauze Srebrenica.

Propagandisté celé roky bez důkazů běžně Miloševiče se Srebrenicí spojovali. Zabíjení ve Srebrenici totiž tvořilo základ obvinění z genocidy v Miloševičově případu a zároveň bylo nejzávažnějším obviněním, které bylo proti němu vzneseno. Ještě za Miloševičova života se ale začínaly vynořovat vážné pochybnosti o jeho údajném zapletení do kauzy Srebrenica. Například už v roce 2004 oznámil vedoucí holandské vládní vyšetřovací skupiny pro Srebrenici a profesor na univerzitě v Amsterdamu D. Cees Wiebes, že neexistuje žádná spojitost mezi Miloševičem a zločiny ve Srebrenici.

Dr. Wiebes měl jako vedoucí týmu specialistů přístup k tajným záznamům, klíčovým diplomatům i stovkám svědků. Podle Wiebese nehrál Miloševič v případě vůbec žádnou roli. Wiebesův tým tenkrát poskytl tyto své poznatky a důkazy hlavní žalobkyni tribunálu ICTY Carle del Ponte, ale byl odbyt. Mluvčí ICTY Hartmanová řekla, že „zpráva není součástí trestního řízení týkajícího se Srebrenice a byla vyhotovena ...k jiným účelům.“

Včera ale po rok trvajícím zkoumání případu Mezinárodní soudní dvůr (ICJ) v případě Bosny mimo jiné jasně rozhodl:

„Srbsko se nedopustilo genocidy prostřednictvím svých složek nebo osob, odpovědných za své jednání podle obyčejového mezinárodního práva.“

„Srbsko nemělo v úmyslu spáchat genocidu, ani nepodněcovalo k jejímu spáchání.“

„Srbsko se neúčastnilo genocidy porušením svých závazků vyplývajících z Mezinárodní smlouvy o zabránění a trestání zločinu genocidia.“

Již z prvního citovaného rozhodnutí lze jednoznačně vyvodit, že Miloševič jako hlavní osoba v Srbsku té doby (tehdy ještě Jugoslávie) ani žádný jiný vládní činitel se nedopustil, nebo byl zapojen do genocidy v Bosně (případně bosenské Srebrenici).

I když Bělehrad považoval Bosnou (bosenskými Muslimy) vznesené obvinění za absurdní, objevovaly se obavy, aby se i v tomto případě neobjevila stejná antisrbská zaujatost, jakou předvádí Mezinárodní trestní tribunál pro bývalou Jugoslávii (ICTY). Žaloba na Srbsko měla totiž jeden celkem skrytý, ale o to závažnější důvod. V případě uznání viny by totiž Srbsko muselo Bosně zaplatit reparace v děsivé výši mnoha miliard dolarů. Toto by mělo jistě velmi závažný dopad na srbskou ekonomiku.

www.messin.estranky.cz, 27.2. 2007

Vydalo Křesťanskosociální hnutí ve spolupráci s Obvodní radou Klubu českého pohraničí v Praze 10 jako svou 309. publikaci určenou pro vnitřní potřebu vlasteneckých organizací. První vydání: únor 2005; druhé vydání: prosinec 2009, Praha.

Webová stránka: www.ksl.wz.cz

E-mail: Vydavatel@seznam.cz